

รายงานผลการวิจัยงบประมาณแผ่นดิน

พ.ศ. 2531

๑๕๑๔

การวิเคราะห์การดำเนินงานและผลการประกอบงานอาเซียน

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร.ธรรวณ ปิณฑน์โกวิท

รองศาสตราจารย์ นิรันดร์ ธนวิศิวิวงศ์

ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ISBN 974-583-798-9

รายงานผลการวิจัยงบประมาณแผ่นดิน

พ.ศ. 2531

เรื่อง

การเรียนการสอนวาทวิทยาและการประกอบงานอาชีพ

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร.อรุณรัตน์ ปิณฑน์โหวท

รองศาสตราจารย์ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ISBN 974-583-798-9

๕๑๕๘๕๑๑๖๘

21 ต.ค. 2541

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ

บทที่ 1	บทนำ.....	1
	1. ความสำคัญของปัญหา.....	1
	2. ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	3. นิยามศัพท์.....	4
	4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย.....	4
บทที่ 2	ระเบียบวิธีวิจัย.....	7
	การวางแผนการวิจัย.....	7
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	7
	การรวบรวมข้อมูล.....	9
บทที่ 3	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	11
บทที่ 4	บทวิเคราะห์บัณฑิต.....	15
	1. ข้อมูลทั่วไป.....	15
	2. ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาวิชาการพูดและการใช้ประโยชน์.....	21
	3. ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ ในกลุ่มวิชาต่าง ๆ.....	33
	4. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านวิชาเอกที่ศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน และหน่วยงานที่สังกัด กับการได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี และการเห็นประโยชน์ของวิชาในกลุ่มต่าง ๆ.....	38
	5. ข้อเสนอแนะของบัณฑิต.....	58
บทที่ 5	บทวิเคราะห์	
	1. ข้อมูลทั่วไป.....	62
	2. การประเมินความสามารถของผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชา เกี่ยวกับการพูด.....	68

3. การประเมินประโยชน์ในวิชาด้านการพูดเพื่อการใช้งาน.....	77
4. ปัจจัยด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งงาน และลักษณะ หน่วยงานของผู้บังคับบัญชา กับการประเมินความสามารถของ ผู้ใต้บังคับบัญชา และการประเมินประโยชน์ของวิชาด้านการพูด กลุ่มต่าง ๆ	82
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และเสนอแนะ.....	177

ภาคผนวก

เลขหมู่ กที่
นค 15
เลขทะเบียน 008022
วัน,เดือน,ปี 31 ส.ค. 37

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง "การเรียนการสอนวาทวิทยาและการประกอบงานอาชีพ" เป็นโครงการวิจัยเชิงประยุกต์ (applied research) ที่มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ คือ (1) เพื่อประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้สอดคล้องกับการประกอบอาชีพของผู้เรียนโดยมองในแง่ผู้ว่าจ้าง/ผู้บังคับบัญชา และผู้รับจ้าง/ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งในภาคราชการและภาคเอกชน (2) เพื่อทราบทัศนคติและความต้องการของผู้ว่าจ้างทั้งที่มีบัณฑิตนิเทศศาสตร์ร่วมงานด้วย และยังไม่มียุทธศาสตร์บัณฑิตนิเทศศาสตร์ร่วมงานด้วย

ขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ครอบคลุมบัณฑิตจากสถาบันอุดมศึกษา ที่เปิดการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์และมีการเรียนการสอนวาทวิทยาเป็นวิชาบังคับอย่างน้อย 1 วิชา ได้แก่ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการสุ่มตัวอย่างประชากรอย่างมีระบบคิดเป็นร้อยละ 15 ของประชากรแต่ละสถาบันและผู้บังคับบัญชากิจการจำนวน 800 คน เท่ากัน โดยบัณฑิตที่ตกเป็นตัวอย่างเป็นผู้บ่งชี้ (identify) เอง ส่วนผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ไม่ได้เรียนวาทวิทยา ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างจาก Siam Directory และ One Million Baht Business จำนวน 200 หน่วยงาน

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ซึ่งสร้างขึ้นเป็น 2 ชุด ชุดแรกสำหรับสอบถามบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวาทวิทยา อีกชุดสำหรับผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตดังกล่าว และใช้ชุดเดียวกันนี้ (โดยเว้นบางข้อ) สำหรับผู้บังคับบัญชาที่ไม่มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวาทวิทยา

แบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาเป็นบัณฑิต 219 ราย ผู้บังคับบัญชา 144 ราย ในจำนวนนี้มีบัณฑิตนิเทศศาสตร์ได้บังคับบัญชา 77 ราย ไม่มี 54 ราย

บัณฑิตส่วนใหญ่ตอบว่าได้เรียนวิชาในกลุ่มต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้แสดงหมวดหมู่ไว้ให้ 5 กลุ่มค่อนข้างน้อย (กลุ่มที่ 1 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล กลุ่มที่ 2 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์กร กลุ่มที่ 3 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารหน้าที่ชุมนุมชน กลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาพื้นฐานซึ่งวางแนวทฤษฎี และกลุ่มที่ 5 กลุ่มวิชาพิเศษ) แต่ก็คาดว่าวิชาเหล่านี้จะมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพมาก

1. ความสำคัญของปัญหา

วาทวิทยาเป็นศาสตร์แขนงใหม่ในประเทศไทยอาจกล่าวได้ว่า ในขณะที่สาขาวิชาอื่นเริ่มมีรากฐานหยั่งลึกในประเทศไทยจนพัฒนาเป็นอาชีพ อาทิ แพทย์ วิศวกร สถาปนิก ทนายความ นายอำเภอ ฯลฯ วาทวิทยายังไม่เป็นที่คุ้นหูเท่าใดนัก จำนวน วิบูลย์ศรี ให้คำจำกัดความวาทวิทยาว่าหมายถึงสาขาวิชาทางนิเทศศาสตร์แขนงหนึ่งซึ่งมุ่งจะศึกษาและวิจัยโดยตรงเกี่ยวกับพฤติกรรม การพูดเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ โดยครอบคลุมการพูดทุกประเภทและทุกระดับ (1) ในประเทศไทย ได้มีการเรียนการสอนวาทวิทยาในระดับอุดมศึกษากันมาในลักษณะสอดแทรกไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทย จนกระทั่งปี 2516 คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็ได้จัดตั้งภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการศึกษารุ่นเป็นครั้งแรก และเริ่มเปิดสอนสาขาวิชาวาทวิทยาขึ้นเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย (2)

ในอดีตไม่มีคำว่า "วาทวิทยา" ในระดับอุดมศึกษาของไทย แต่จะใช้คำว่า "การพูด" เฉย ๆ อย่างไรก็ตาม การพูดนั้นก็สำคัญกับสังคมไทยมาช้านาน พุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติถือว่าการพูดเป็นสิ่งสำคัญยิ่งจนมีการแยกแยะการพูดเป็นจีสุจริตและวจีทุจริต การพูดได้สอดแทรกไปในชีวิตสังคมวัฒนธรรมไทยอย่างกว้างขวางเห็นได้ในงานประพันธ์ทุกชนิด

การสอนวาทวิทยาในสถาบันการศึกษาระยะแรกยังไม่ได้จัดเป็นหลักสูตรการศึกษา หากแต่เริ่มต้นจากการจัดกิจกรรมในรูปชมรมปราชญ์และโต้วาทีและการเรียนการสอนวิชาการพูดเพื่อฝึกและเสริมทักษะในวิชาภาษาไทยตามแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับแรก พ.ศ. 2441 แล้วจึงเปิดสอนเป็นรายวิชาและพัฒนาขึ้นเป็นหลักสูตรในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามลำดับ (3)

ในระดับอุดมศึกษา ก่อนจะมาเป็นหลักสูตรวาทวิทยา ได้มีการเรียนการสอนวิชาการพูดมานานแต่ไม่ได้เรียกชื่อวิชาว่า "วาทวิทยา" สำหรับวาทวิทยาที่แยกเป็นหลักสูตรวิชาภาษาไทยในสถาบันอุดมศึกษาระยะแรกมีเพียง 4 สถาบันคือ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เริ่มสร้างหลักสูตร พ.ศ. 2500) คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เริ่มสอน พ.ศ. 2505) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ไม่มีหลักฐานปีที่เริ่มสอน) และคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (เริ่มสร้างหลักสูตรและเริ่มสอน พ.ศ. 2508)

สำหรับแนวคิดของการนำวาทวิทยามาบรรจุไว้ในหลักสูตรนั้น จานง วิบูลย์ศรี อธิบายว่าเดิมการพูดเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งในสี่ของการใช้ภาษาไทยคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ต่อมาเมื่อปัจจัยที่ทำให้ต้องนำวาทวิทยามาบรรจุไว้ในหลักสูตรดังนี้

1. สภาพของการเมืองของไทยส่งเสริมให้มีการพูดและการแสดงความคิดเห็นตามระบอบประชาธิปไตย
2. การได้รับอิทธิพลการศึกษาจากประเทศตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา
3. การเห็นความสำคัญของการพูดในอันที่จะโน้มน้าวใจผู้รับสาร
4. แนวคิดของนิเทศศาสตร์ที่เห็นว่าบัณฑิตในสาขานิเทศศาสตร์ไม่ว่าจะประกอบอาชีพใดก็ต้องอาศัยการพูดทั้งสิ้น ดังนั้นในยุคแรก คณะนิเทศศาสตร์ได้เปิดสอนวาทวิทยาเพื่อเป็นวิชาเสริมหรือวิชาแถมให้กับภาควิชาต่าง ๆ
5. คณะอื่น ๆ เช่น คณะเศรษฐศาสตร์เห็นความสำคัญของการพูดสำหรับภาควิชาประกอบอาชีพครูหรืออาจารย์

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า หลักสูตรการพูดได้พัฒนาเป็นภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง มีการสอนเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นับตั้งแต่ปี 2516 เป็นต้นมา งานวิจัยชิ้นนี้จึงต้องสำรวจบุคคลอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่ผลิตบัณฑิตในแขนงสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์ที่ได้ผ่านการเรียนวิชาในสาขาวาทวิทยาเพื่อตรวจสอบวิเคราะห์ดูว่า หลักสูตรวาทวิทยาเหล่านี้ได้คือประโยชน์แก่การประกอบอาชีพของบัณฑิต เหล่านี้ สมดังปณิธานของผู้ร่างหลักสูตรหรือไม่ ผลการสำรวจปรากฏว่า คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เปิดสอนปี 2509 ในปี 2513 เมื่อบัณฑิตเหล่านี้จบการศึกษา มีวิชาในสาขาวาทวิทยาเปิดอยู่ 4 วิชา คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีบัณฑิตที่เรียนวาทวิทยารุ่นแรกจบการศึกษาในปี 2513 มีการเรียนการสอน 2 วิชา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เริ่มเปิดสอนปี 2511 ในปี 2515 บัณฑิตรุ่นแรกที่ได้ผ่านการเรียนวิชาวาทวิทยามีวิชาเรียนทั้งบังคับและเลือก 11 วิชา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวาทวิทยาและจบการศึกษารุ่นแรกในปี 2507 มีวิชาด้านวาทวิทยาที่บังคับเรียน 1 วิชา⁽⁴⁾ งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาการเรียนการสอนวาทวิทยาใน 5 มหาวิทยาลัยนี้เพราะในปีที่ทำการศึกษาคือ พ.ศ. 2529 มีมหาวิทยาลัย 5 แห่งนี้เท่านั้นที่มีการเรียนการสอนหลักสูตรนี้สำหรับบัณฑิต ทางด้านการสื่อสารมวลชน และการประชาสัมพันธ์

จากที่ได้กล่าวมาแล้วคงจะไม่ใช่สงสัยเลยว่า สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดหลักสูตรทางด้านนิเทศศาสตร์ได้บรรจุวิชาต่าง ๆ ของวาทวิทยาเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรเนื่องจากเล็งเห็น

ความสำคัญของการประยุกต์ศาสตร์ เข้ากับการทำงานไม่ว่าจะเป็นภาครัฐบาล รัฐวิสาหกิจหรือ เอกชน อย่างไรก็ตาม ยังไม่เคยมีการประเมินหลักสูตรอย่างจริงจังและเป็นระบบว่า บัณฑิตได้ ใช้ประโยชน์จากวิชาเหล่านี้มากเพียงใดในแง่ของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต ซึ่งจะมีผลต่อการจ้าง งานของบัณฑิตรุ่นต่อ ๆ ไปในอนาคต บุคคลเหล่านี้ได้ใช้ประโยชน์จากความรู้ทางวาทวิทยาของ บัณฑิตหรือไม่ ความคาดหวังของบัณฑิต ของผู้บังคับบัญชามีอย่างไรในการที่จะให้สถาบันศึกษาต่าง ๆ ได้มีผู้เรียนให้สามารถนำวิชาความรู้ทางวาทวิทยามาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อองค์กรหรือสถาบันที่ รั้งก็อยู่ให้มากขึ้น คำตอบจากคำถามเหล่านี้พร้อมทั้งข้อเสนอแนะจากผู้ใช้วาทวิทยาในการปฏิบัติ งานจะช่วยปรับปรุงหลักสูตรในระดับปริญญาตรีให้มีความเข้มข้นและเป็นการเตรียมหลักสูตรปริญญาโท ในลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาให้สอดคล้องกับการประกอบ อาชีพของผู้เรียนโดยมองในแง่ผู้ว่าจ้าง/ผู้บังคับบัญชา และผู้รับจ้าง/ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งในภาค ราชการและภาคเอกชน
2. เพื่อทราบทัศนคติและความต้องการของผู้ว่าจ้างทั้งที่บัณฑิตนิเทศศาสตร์ร่วมงานด้วย และยังไม่บัณฑิตนิเทศศาสตร์ร่วมงานด้วย

3. ขอบเขตของการวิจัย การวิจัยนี้จะครอบคลุมสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดการศึกษา คำนีเทศศาสตร์และมีการเรียนการสอนวาทวิทยาเป็นวิชาบังคับอย่างน้อย 1 วิชา สถาบันเหล่านี้ ได้แก่ (1) คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2) คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ (3) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (4) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เชียงใหม่ (5) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง การศึกษาคำนีเทศศาสตร์ในที่นี้ หมายถึงการผลิตบุคลากรระดับสูงเพื่อประกอบอาชีพในด้านสื่อสารมวลชน ได้แก่ นักหนังสือพิมพ์ บรรณาธิการ นักวิทยุ-โทรทัศน์ นักสร้างภาพยนตร์ ผู้กำกับ ผู้เขียนบท นักประชาสัมพันธ์ นักโฆษณา ฯลฯ

ในแง่ของเวลา การวิจัยจะครอบคลุมการสอบถามบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากแต่ละ สถาบันที่ได้ผ่านการเรียนวิชาวาทวิทยาจนถึงปีที่ทำการวิจัยคือ 2529

4. นิยามศัพท์

บัณฑิตที่ได้เรียนสาขานิเทศศาสตร์ และ ได้เรียนวิชามหาวิทยาลัยของแต่ละสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง บัณฑิตที่ได้เรียนมหาวิทยาลัยเป็นวิชาบังคับอย่างน้อย 1 วิชา และเป็นผู้สำเร็จการศึกษาในวิชาเอกหรือวิชาโทจาก

- ก. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ข. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ค. สาขาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ง. สาขาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- จ. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

บัณฑิตเหล่านี้ขณะนี้ได้ประกอบอาชีพ

ผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต หมายถึง หัวหน้างานของบัณฑิตซึ่งทำงานประจำ ณ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือ บริษัทเอกชน ซึ่งบัณฑิตได้ประกอบอาชีพอยู่

ผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งมีได้มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนมหาวิทยาลัยเป็นผู้ได้บังคับบัญชา หมายถึง หัวหน้างานซึ่งทำงานประจำ ณ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือ บริษัทเอกชนซึ่งไม่ได้มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนมหาวิทยาลัยเป็นลูกน้องเลย

ทัศนคติที่มีต่อวิชามหาวิทยาลัย หมายถึง ความพอใจหรือความไม่พอใจและการประเมินผลประโยชน์ที่ได้จากการเรียนวิชามหาวิทยาลัยต่อการประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

การศึกษานี้คาดว่าจะได้ผลงานวิจัยที่ปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนมหาวิทยาลัยในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ซึ่งนับวันจะทวีความสำคัญขึ้นสังเกตได้จากการที่นิสิตนักศึกษาต้องไปแสวงหาที่เรียนนอกมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนาทักษะทางด้านนี้ ในขณะที่มหาวิทยาลัยอาจจะสนองความต้องการไม่พอเพียงหรือผิดวัตถุประสงค์ของการใช้งาน

เอกสารอ้างอิง

1 จ้างง วิบูลย์ศรี "การเรียนการสอนมหาวิทยาลัยในระดับอุดมศึกษาของไทย ประวัติความเป็นมา
วิวัฒนาการ และแนวโน้มในอนาคต" วารสารนิเทศศาสตร์ ปีที่ 10 ฉบับปีการศึกษา 2532;
หน้า 75

2 เรื่องเดียวกัน; หน้าเดียวกัน

3 เรื่องเดียวกัน; หน้า 79

4 หลักสูตรนิเทศศาสตร์ของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : คณะวารสารศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ : คณะมนุษยสัมพันธ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ระเบียบวิธีวิจัย

การวางแผนการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ซึ่งอาศัยการรวบรวมข้อมูลโดยสำรวจทัศนคติของบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวิชาอาชีวศึกษาในระดับอุดมศึกษา และกำลังประกอบอาชีพอยู่และสำรวจทัศนคติของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเหล่านั้นในหน่วยงานรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และเอกชน รวมทั้งผู้บังคับบัญชาซึ่งมิได้มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวิชาอาชีวศึกษาทำงานอยู่ด้วย การรวบรวมข้อมูลทำโดยวิธีส่งแบบสอบถาม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากรแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ บัณฑิตจากห้ามหาวิทยาลัย โดยจำแนกได้ดังนี้คือ

1. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ พ.ศ. 2512 ถึง 2529 จำนวนทั้งสิ้น 2040 คน
2. คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 ถึง 2529 จำนวนทั้งสิ้น 1,430 คน
3. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งแต่ พ.ศ. 2513-2529 จำนวนทั้งสิ้น 983 คน
4. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 ถึง 2529 จำนวนทั้งสิ้น 821 คน
5. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตั้งแต่ พ.ศ. 2507 ถึง 2529 จำนวนทั้งสิ้น 599 คน

เมื่อรวมจำนวนบัณฑิตทั้ง 5 มหาวิทยาลัยที่ผ่านการเรียนวิชาอาชีวศึกษาเป็นวิชาบังคับอย่างน้อย 1 วิชา จะมีบัณฑิตทั้งสิ้น 5,873 คน ในการนี้คณะผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างบัณฑิตเพื่อส่งแบบสอบถามไปให้จำนวนทั้งสิ้น 15 เปอร์เซ็นต์ของประชากร (พิจารณาจากงบประมาณความเป็นไปได้และความเหมาะสม) คือประมาณ 800 คน โดยแบ่งเป็นสัดส่วน (proportion) ดังนี้

1. บัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 280 ตัวอย่าง
2. บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 200 ตัวอย่าง
3. บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ 130 ตัวอย่าง
4. บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง 110 ตัวอย่าง
5. บัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 80 ตัวอย่าง

2) ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตซึ่งผ่านการเรียนวิชาพาณิชยศาสตร์ ซึ่งควรจะเป็นประชากรจำนวน 5,494 คน ในการนี้คณะผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างออกมา 800 คนเท่าจำนวนบัณฑิตซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชา โดยให้บัณฑิตเหล่านั้นเป็นผู้ชี้บ่ง (identify) เอง

3) ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ไม่ได้เรียนวิชาพาณิชยศาสตร์ ในการนี้คณะผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างออกมาจาก Siam Directory และ One Million Baht Business จำนวน 200 หน่วยงานหลังจากให้ทำการตรวจสอบกับสถานที่ทำงานของกลุ่มประชากร บัณฑิตในกลุ่มที่ 1 จำนวน 800 คนว่าจะไม่ซ้ำซ้อนกัน

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ซึ่งคณะผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็น 2 ชุด (ดูในภาคผนวก) ชุดแรกสำหรับสอบถามบัณฑิตผู้ผ่านการเรียนพาณิชยศาสตร์ อีกชุดหนึ่งสำหรับสอบถามผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตดังกล่าวแล้ว และใช้ชุดเดียวกันนี้ (โดยเว้นบางข้อ) สำหรับสอบถามผู้บังคับบัญชาที่ไม่มีบัณฑิตผู้ผ่านการเรียนพาณิชยศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลทำโดยการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่มดังกล่าวแล้ว การส่งแบบสอบถามนี้กระทำ 2 รอบ โดยทิ้งช่วงห่างกันประมาณ 1 เดือน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีการส่งแบบสอบถามกลับคืนมาให้มากที่สุดโดยในรอบที่ 2 จะคัดรายชื่อผู้ที่ส่งแบบสอบถามกลับมาแล้วออกไป เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณ อนึ่ง ในการส่งแบบสอบถามไปให้แก่ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวาทวิทยานั้น คณะผู้วิจัยได้ขอให้บัณฑิตเองเป็นผู้ส่งมอบให้ผู้บังคับบัญชาของตน เพราะเขาเองจะเป็นผู้ซึ่ง (identify) ได้ว่าใครเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของตน โดยบรรจุแบบสอบถามทั้งของบัณฑิตและของผู้บังคับบัญชาไปในซองเดียวกันพร้อมคำอธิบายส่วนของผู้บังคับบัญชาที่ไม่มีบัณฑิตที่เรียนวาทวิทยา คณะผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปทางไปรษณีย์

ผลของการส่งแบบสอบถาม 2 รอบ ได้ผลกลับมาดังนี้

กลุ่มที่ 1 มีบัณฑิตส่งแบบสอบถามกลับจำแนกได้เป็น

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 64 คน จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 31 ราย จากหน่วยงานเอกชน 33 ราย คิดเป็นร้อยละ 122.86 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งขึ้นมา
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 40 คน จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 12 ราย จากหน่วยงานเอกชน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งขึ้นมา
3. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 43 คน จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 7 ราย จากหน่วยงานเอกชน 36 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.07 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งขึ้นมา
4. มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 34 คน จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 14 ราย จากหน่วยงานเอกชน 20 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.90 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งขึ้นมา
5. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 38 คน จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 17 ราย จากหน่วยงานเอกชน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.50 ของกลุ่มตัวอย่างที่ส่งขึ้นมา

กลุ่มที่ 2 ผู้บังคับบัญชาที่มีบัณฑิตที่ผ่านการเรียนวาทวิทยาเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ได้ส่งแบบสอบถามกลับจำแนกได้ดังนี้

1. จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 43 ราย
2. จากหน่วยงานเอกชนจำนวน 39 ราย

กลุ่มที่ 3 ผู้บังคับบัญชาที่ไม่มีบันทึกที่ผ่านการเรียนวาทวิทยาเป็นผู้บังคับบัญชา ได้ส่งแบบสอบถาม
กลับจำแนกได้ดังนี้

1. จากหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ 35 ราย
2. จากหน่วยงานเอกชน 25 ราย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัย "วาทวิทยาและการประกอบอาชีพ" จัดเป็นงานวิจัยที่ค่อนข้างจะบุกเบิก
ชิ้นหนึ่ง เนื่องจากมีงานวรรณกรรมในสาขาที่เกี่ยวข้องไม่กี่ชิ้น ชิ้นแรกคือบทความของ
จางง วิบูลย์ศรี เรื่อง "การเรียนการสอนวาทวิทยาในระดับอุดมศึกษาของไทย ประวัติความเป็นมา
วิวัฒนาการและแนวโน้มในอนาคต" ตีพิมพ์ในวารสารนิเทศศาสตร์ ฉบับครบรอบ
25 ปี ของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (1) ในบทความนี้ ผู้เขียนได้ใช้วิธีวิจัย
แบบสอบถามปากเปล่าหรือสัมภาษณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิ 7 ท่าน ซึ่งเกี่ยวข้องกับความเป็นมาของการ
เรียนการสอนวาทวิทยาในประเทศไทย เนื่องจากเอกสารทางด้านนี้ไม่มีใครทำการศึกษาวิจัย
ไว้เลย ผลการวิจัยแสดงว่า วาทวิทยาเดิมที่ใช้ชื่อว่า หลักการพูด และจะปรากฏอยู่ในหลักสูตร
ภาษาไทยของสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ เริ่มตั้งแต่ประเทศไทยใช้แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับแรก
พ.ศ. 2411 การบริหารหลักสูตรวาทวิทยาในระยะแรก จะบรรจุวาทวิทยาเป็นสองลักษณะคือ
รายวิชาเฉพาะ เช่น วาทวิทยา วาทการพูดสำหรับครูและอีกลักษณะหนึ่งคือ เป็นส่วนหนึ่งของ
วิชาต่าง ๆ ในหมวดภาษาไทยสำหรับผู้สอนและผู้เรียนในระยะแรกผู้สอนคืออาจารย์ผู้สอนภาษาไทย
และอาจารย์ผู้มีประสบการณ์ทางด้านกรพูด ยังไม่มีอาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาทางด้านวาทวิทยา
มาโดยตรง สำหรับผู้เรียนนั้นในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วาทวิทยาเป็นวิชาบังคับสำหรับ
นักศึกษาปี 1 ทุกคณะ ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผู้เรียนได้วิวัฒนาการจากผู้ที่เป็นบัณฑิต
อักษรศาสตร์แล้วมาเรียนต่อครุศาสตร์จนในที่สุดเปิดกว้างแก่นิสิตปริญญาตรีของครุศาสตร์ทุกคณะ ใน
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกระดับชั้นได้เลือกเรียน ใน
ด้านเนื้อหาจะมีความแตกต่างในรายละเอียดอยู่บ้าง แต่หลัก ๆ แล้วจะเป็นเรื่องของการพูด
หน้าชุมชน การวิเคราะห์ผู้ฟัง การเตรียมเนื้อหา การพูดให้ถูกกาลเทศะ วิธีการสอนมักจะ
คล้ายคลึงกันในทุกสถาบันคือ สอนทฤษฎีก่อนแล้วจึงฝึกปฏิบัติ สื่อการเรียนการสอนในระยะแรก
ใช้คำภาษาอังกฤษและเอกสารประกอบการสอน ต่อมามีการนำเทปบันทึกเสียงมาใช้ในการฝึก
ในระยะเวลาดต่อมาที่ก้าวหน้าที่สุดในการสอนวาทวิทยาคือ การใช้วิทยุโทรทัศน์ระบบวงจรปิด
(closed circuit television) เพื่อบรรยายภาคทฤษฎีพร้อมกัน 30 ห้อง ที่มหาวิทยาลัย-
ธรรมศาสตร์ ส่วนการใช้วิดีโอเทปเพื่อบันทึกการพูดของผู้เรียน และนำมาวิจารณ์นั้นมีการใช้
ที่คณะครุศาสตร์และคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นครั้งแรก

บทความของ... จ้ง วิบูลย์ศรี ได้อธิบายถึงสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอน
วาทวิทยาในระยะแรกว่าประกอบด้วย การขาดแคลนอาจารย์ผู้สอน จำนวนนั้ลิตนั้ศึกษา มากเกินไป
ไปและมีพื้นฐานที่ต่างกัน การบรรจุไว้ในหลักสูตรว่าเป็นวิชาเลือกหรือบังคับมีผลกระทบต่อ
คุณภาพการเรียนและทัศนคติของผู้เรียน และปัญหาสุดท้ายคือ การขาดแคลนตำรา เอกสารประกอบ
การสอน ตลอดจนสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน สำหรับแนวโน้มเกี่ยวกับหลักสูตรวาทวิทยาใน
สถาบันอุดมศึกษาในอนาคต ผู้ทรงคุณวุฒิ 7 ท่าน ได้ให้ความเห็นว่า ในสถาบันอุดมศึกษาหลักสูตร
ระดับปริญญาตรีจะมีการเปิดสอนในรายวิชานี้กว้างขวางออกไปมากยิ่งขึ้น ในขณะที่ศึกษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีความพร้อม อาจจะมีการสอนในระดับมหาบัณฑิตเพิ่มขึ้นด้วย ในด้าน
เนื้อหาสาระในหลักสูตร จะมีการเน้นในเรื่องการพูดไม่ชัดของคนไทยมากขึ้น จะมีการทำวิจัย
เพื่อเจาะลึกลงไปในด้านนี้มากยิ่งขึ้น ส่วนรูปแบบของกิจกรรมวิชาี้ จะเน้นกิจกรรมที่สามารถ
นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้มากขึ้น สำหรับโครงสร้างหลักสูตรของหน่วยงานเอกชนจะ
เน้นการพูดตัวต่อตัวมากขึ้น และเน้นการพูดที่จะต้องขึ้นไปเป็นจุดเด่นในการสื่อสารกับผู้อื่น ผู้ทรง
คุณวุฒิทั้ง 7 ท่าน ได้ให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะทั่วไปเกี่ยวกับการเรียนการสอนวาทวิทยา
ได้หลากหลาย อาทิเช่น การจัดการสอนควรจัดกลุ่มเล็ก ไม่ควรนำวิชาการพูดไปร่วมกับภาษาไทย
การสอนพูดควรเน้นการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการสอนให้พูดดีเยี่ยม มีการจัดการ
บรรยายพิเศษก่อนเรียนวิชานี้ ควรมีการสะสมเอกสารรวมทั้งตัวอย่างการพูดที่ดี ๆ ไว้ การสอน
ด้านการพูดควรเน้นเรื่องบุคลิกภาพความรู้พื้นฐานในการพูด เทคนิคในการพูดและภาษา การเริ่มต้น
สอนการพูดต้องให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าไม่ใช่การบังคับแนวทางการฝึกพูดมีวิธีหนึ่งให้อ่านบทละคร
การเปิดการสอนวิชานี้สำหรับผู้ที่ไม่ได้เรียนการพูดเป็นวิชาเอกควรเป็นวิชาเลือก หลักสูตรและ
รูปแบบของการจัดหลักสูตรของหน่วยงานเอกชนไม่ควรนำมาใช้ในสถาบันการศึกษา เพราะผู้จัด
หลักสูตรเหล่านี้ไม่ได้เรียนมาทางด้านการศึกษาโดยตรง กิจกรรมชมรมปราชญ์อาวุโสที่มักนิยมการพูด
แรง ๆ จึงจะดี ซึ่งเป็นค่านิยมที่ผิด ปราชญ์ทางด้านการศึกษาต้องพูดเพื่อจรรโลงสังคม เปลี่ยน
พฤติกรรมคนไปในทางบวก เป็นผู้มี สุ จี ปุ ลิ ควรจะมีการจัดตั้งชมรมวาทกรรมหรือวาทศิลป์ในคณะ
ต่าง ๆ จะทำให้นั้ลิตนั้คุณภาพดีขึ้นในการพูด ควรมีความร่วมมือระหว่างอาจารย์ผู้สอนในแต่ละ
สถาบันมากยิ่งขึ้น ควรมีการจัดกิจกรรมพิเศษให้กับผู้เรียนเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ให้
มากขึ้น ควรมีการผลิตตำราให้มากขึ้น ควรมีการสร้างแบบจำลองในการสอนสำหรับใช้ในการ
ฝึกนั้ลิตนั้ให้เป็นแบบจำลองที่อาจารย์จะใช้ได้ทุกท่าน เป็นเสมือนคู่มือในการสอนในระดับอุดมศึกษา
และการที่วาทวิทยาพัฒนาไปได้ช้า เพราะคนส่วนใหญ่ตระหนักดีว่าวิชานี้มีคุณค่าก็จริงแต่เป็นเรื่อง

ของพระสวรรคตหรือพูดให้คล่องเท่านั้น เป็นหน้าที่ของสถาบันที่สอนค่านวาทวิทยาที่จะปลูกฝังความคิดและทัศนคติที่ถูกต้องแก่คนทั่วไป

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอีกฉบับหนึ่งคืองานวิจัย "โครงการวิจัยคุณภาพและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิต นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดย รองศาสตราจารย์ ดร.ศรุณี หิรัญรักษ์ , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กันทิมา ธนะโสภณ และ อาจารย์ พัทธนี เขยจรรยา พ.ศ. 2532(2) การวิจัยมีประชากรเป้าหมายคือ บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวม 5 รุ่น ภายในระหว่างปี 2522-2527 วัตถุประสงค์ของการวิจัยก็เพื่อประเมินคุณภาพของบัณฑิตนิเทศศาสตร์ 5 รุ่นดังกล่าวแล้วและศึกษาปัจจัยที่ส่งผลถึงคุณภาพของบัณฑิตเพื่อระบุชี้จุดที่ต้องพัฒนา โดยมีตัวแปรอิสระที่ศึกษาคือ ลักษณะภูมิหลังของบัณฑิตและของนิสิต ลักษณะหลักสูตรและการเรียนการสอนลักษณะของอาจารย์และลักษณะของบริษัทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย สำหรับผลการค้นพบซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัย "วาทวิทยาและการประกอบอาชีพ" นั้นพอสรุปได้ว่าจากรายวิชาที่บัณฑิตตอบว่ามีประโยชน์มากที่สุด เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 71 รายวิชา วิชาวาทนิเทศเบื้องต้นถูกจัดให้อยู่ในลำดับที่ 7 และในการประเมินความล้ำสมัย (ทันสมัยน้อย) ของวิชาวาทวิทยาถูกจัดว่าล้ำสมัยเป็นอันดับที่ 12 ในจำนวนทั้งสิ้น 62 วิชา

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

1. จำนง วิบูลย์ศรี "การเรียนการสอนจาทวิทยาในระดับอุดมศึกษาของไทย ประวัติความเป็นมา วิวัฒนาการและแนวโน้มในอนาคต" วารสารนิเทศศาสตร์ ปีที่ 10 ฉบับปีการศึกษา 2532 (กรุงเทพ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532 หน้า 75-89.
2. กฤษณี หิรัญรักษ์ กันทิมา อนุโสภณ และพิชณี เขียวจรรยา "โครงการวิจัยคุณภาพและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิต นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, พ.ศ. 2532.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

บทวิเคราะห์บัณฑิต

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 219 คน เป็นเพศชาย 96 คน เพศหญิง 123 คน (ดังตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	96	43.8
หญิง	123	55.2
รวม	219	100.0

1.2 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

จำแนกตามกลุ่มช่วงอายุ โดยจำแนกเป็น 5 ช่วง คือ ช่วงอายุระหว่าง 20-25 ปี มีผู้ตอบแบบสอบถาม 56 คน ช่วงอายุ 26-30 ปี มีผู้ตอบแบบสอบถาม 84 คน ช่วงอายุ 31-35 ปี มีผู้ตอบแบบสอบถาม 41 คน ช่วงอายุ 36-40 ปี มีผู้ตอบแบบสอบถาม 21 คน และอายุตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป มีผู้ตอบแบบสอบถาม 17 คน (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

ช่วงอายุของผู้ตอบ	จำนวน	ร้อยละ
20-25 ปี	56	25.6
26-30 ปี	84	38.4
31-35 ปี	41	18.7
36-40 ปี	21	9.6
41 ปีขึ้นไป	17	7.8
รวม	219	100.0

1.3 ปีการศึกษาที่จบของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่จบการศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2512 จนถึงปีการศึกษา 2531 โดยมีผู้ที่จบในปีการศึกษา 2526 ตอบแบบสอบถามมากที่สุดคือ 25 คน รองลงมาได้แก่ ผู้ที่จบในปี 2528 จำนวน 24 คน ผู้จบในปี 2527 จำนวน 22 คน และปี 2525 จำนวน 21 คน นอกนั้นเป็นผู้ที่จบในปีการศึกษาอื่น ๆ กระจายกันไป (ดังรายละเอียดในตารางที่ 3) ตารางที่ 3 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนตามปีการศึกษาที่จบ

ปีการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
2512	6	2.8
2513	7	3.2
2514	5	2.3
2515	4	1.8
2516	1	0.5
2517	2	0.9
2518	2	0.9
2519	5	2.3
2520	10	4.6
2521	8	3.7
2522	4	1.8
2523	7	3.2
2524	15	6.9
2525	21	9.6
2526	25	11.5
2527	22	10.1
2528	24	11.0
2529	19	8.7
2530	17	7.8
2531	10	4.6
ไม่ตอบ	4	1.8
รวม	218	100.0

1.4 วิชาเอกที่ศึกษา

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่ศึกษาวิชาเอกโฆษณาและประชาสัมพันธ์มากที่สุด คือ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 36.3 รองลงมาคือ สาขาสื่อสารมวลชน จำนวน 44 คน คิดเป็น ร้อยละ 20.8 และมีผู้ตอบที่ศึกษาวิชาเอกวาทวิทยาน้อยที่สุดคือ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 (ดังตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา

วิชาเอกที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือพิมพ์ / วารสารศาสตร์	34	16.0
โฆษณา / ประชาสัมพันธ์	77	36.3
ภาพยนตร์	17	8.0
สื่อสารมวลชน	44	20.8
ภาพยนตร์	3	1.4
วาทวิทยา	1	0.5
อื่น ๆ	36	17.0
รวม	212	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.5 คณะและสถาบันที่ศึกษา

ผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่จบจากคณะที่ศึกษาเกี่ยวกับนิเทศศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ คือ จากคณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 17.4 จากคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 30.6 จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 จากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และจากคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 (ดังตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามคณะและสถาบันที่ศึกษา

คณะและสถาบันที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
คณะวารสารศาสตร์ มธ.	38	17.4
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ	67	30.6
คณะมนุษยศาสตร์ รามฯ	36	15.4
คณะมนุษยศาสตร์ มช.	39	17.8
คณะนิเทศศาสตร์-ม.กท.	39	17.8
รวม	219	100.0

1.6 ตำแหน่งงานปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เช่น งานประชาสัมพันธ์ งานหนังสือพิมพ์ งานนิตยสาร งานโฆษณา งานจัดรายการวิทยุ/โทรทัศน์ งานด้านภาพยนตร์ เป็นอาจารย์สอนนิเทศศาสตร์ เป็นต้น จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4 ผู้ที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 และอื่น ๆ เช่น กำลังศึกษาต่อในระดับปริญญาโท หรือว่างงานอีกจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1 (ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตำแหน่งงาน

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
งานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	96	44.4
งานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	109	50.5
อื่น ๆ	11	5.1
รวม	216	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.7 หน่วยงานที่สังกัด

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่อยู่ในสังกัดหน่วยงานต่าง ๆ คือสังกัดหน่วยงานราชการ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9 สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ (รวมถึงธนาคารกรุงไทยด้วย) จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 สังกัดหน่วยงานเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน นิเทศศาสตร์ เช่น บริษัทโฆษณา, หนังสือพิมพ์, นิตยสาร เป็นต้น จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 19.9 สังกัดหน่วยงานเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ จำนวน 74 คน คิดเป็น ร้อยละ 35.1 งานธุรกิจส่วนตัวและอาชีพอิสระ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 และอื่น ๆ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 (ดังตารางที่ 7)

ตารางที่ 7 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามหน่วยงานที่สังกัด

หน่วยงานที่สังกัด	จำนวน	ร้อยละ
ราชการ	61	28.9
รัฐวิสาหกิจ	15	7.1
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องกับนิเทศฯ	42	19.9
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศฯ	74	35.1
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	13	6.2
อื่น ๆ	6	2.8
รวม	211	100.0

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาวิชาการพูดและการใช้ประโยชน์

2.1 การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการพูดในขณะศึกษาระดับปริญญาตรี

วิชาเกี่ยวกับการพูดได้แก่ วิชาหลักการพูด วาทวิทยา วาทศิลป์ วาทศาสตร์ การร่างสุนทรพจน์ การสื่อสารระหว่างบุคคล หลักและเทคนิคการประชุม หลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล การพูดในที่ประชุม การพูดเพื่อนำใจ จิตวิทยาการพูด การสื่อสารต่างวัฒนธรรม วาทกรรมสำหรับครู การพูดเพื่อธุรกิจ ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นผู้ที่ได้เคยผ่านการศึกษาวิชาทางการพูดมาแล้ว คือมีจำนวนถึง 193 คน คิดเป็นร้อยละ 88.9 และเป็นผู้ที่ไม่เคยศึกษาวิชาการพูด จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 (ดังตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามการได้ศึกษาวิชาการพูด

การศึกษาวิชาเกี่ยวกับการพูด	จำนวน	ร้อยละ
ได้ศึกษา	193	88.9
ไม่ได้ศึกษา	24	11.1
รวม	217	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 การเรียนวิชากลุ่มที่ 1

วิชากลุ่มที่ 1 ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication) และวิชาการสื่อสารต่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication) ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่ไม่เคยเรียนวิชาในกลุ่มนี้เลย จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 15.7 เรียนในปริมาณน้อย/ประมาณ 1 ใน 3 ของกลุ่มวิชาเหล่านี้ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 เป็นผู้ที่ได้เรียนในปริมาณพอสมควร หรือประมาณครึ่งหนึ่ง จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 และเป็นผู้ที่ได้เรียนกลุ่มวิชานี้มากหรือประมาณ 2 ใน 3 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 11.1 (ดังตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 ระดับการได้ศึกษาวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารกลุ่มที่ 1 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเรียนเลย	34	15.7
เรียนน้อย	78	35.9
เรียนพอสมควร	81	37.3
เรียนมาก	24	11.1
รวม	217	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 ประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า การได้ศึกษาวิชาในกลุ่มที่ 1 นี้ มีประโยชน์หรือคาดว่าจะ เป็นประโยชน์ต่ออาชีพของตนอย่างมาก คิดเป็นร้อยละ 60 ของผู้ตอบทั้งหมด ในขณะที่มี ผู้ตอบร้อยละ 6.7 เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 นี้มีประโยชน์ต่ออาชีพของตนค่อนข้างน้อย และ ร้อยละ 4.3 เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลย (ดังตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 ระดับการเห็นประโยชน์ในการศึกษาวิชากลุ่มที่ 1 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประโยชน์เลย	9	4.3
มีประโยชน์น้อย	14	6.7
มีประโยชน์พอสมควร	61	29.0
มีประโยชน์มาก	126	60.0
รวม	210	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 การเรียนวิชากลุ่มที่ 2

วิชากลุ่มที่ 2 ได้แก่ วิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์การ อาทิ วิชาหลักและเทคนิคของการประชุม (Discussion, Conference and Parliamentary Procedure) วิชาการพูดเพื่อธุรกิจ (Speech for Business) และวิชาวาทมิเทศในองค์การ (Speech Communication in Organization) มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเรียนวิชากลุ่มนี้เลย จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 เรียนในปริมาณน้อย จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 เรียนพอสมควร จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 และเรียนในปริมาณมาก จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 (ดังตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 2 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 2	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเรียนเลย	78	35.9
เรียนน้อย	86	39.6
เรียนพอสมควร	40	18.4
เรียนมา	13	6.0
รวม	217	100.0

2.5 ประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 2 นี้มีประโยชน์หรือคาดว่าจะมีประโยชน์ต่ออาชีพของตนอย่างมาก คิดเป็นร้อยละ 53.4 ของผู้ตอบทั้งหมด โดยมีผู้ตอบร้อยละ 6.8 เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่ออาชีพของตนค่อนข้างน้อย และร้อยละ 6.8 เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลย (ดังตารางที่ 1.2)

ตารางที่ 1.2 ระดับการเห็นประโยชน์ในการศึกษาวิชากลุ่มที่ 2 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประโยชน์เลย	14	6.8
มีประโยชน์น้อย	14	6.8
มีประโยชน์พอสมควร	68	33.0
มีประโยชน์มาก	110	53.4
รวม	206	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.6. การเรียนรู้วิชากลุ่มที่ 3

วิชากลุ่มที่ 3 เป็นวิชาที่เกี่ยวกับการสื่อสารหน้าที่ชุมชน ได้แก่ วิชาการร่าง
สุนทรพจน์ (Speech Composition) วิชาการพูดหน้าประชุม (Public Speaking)
วิชาการอ่านวินิจฉัยสาร (Oral Interpretation) และวิชาการใช้โสตทัศนูปกรณ์เพื่อการพูด
และการนำเสนอ (Utilization of Audio Visual Aids for Speech Presentation)
มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเรียนวิชากลุ่มนี้เลยจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 22.6 ได้เรียน
ในปริมาณน้อย จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 42.4 ได้เรียนพอสมควรจำนวน 57 คน คิดเป็น
ร้อยละ 26.3 และได้เรียนในปริมาณมากจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 (กึ่งตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 3 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 3	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเรียนเลย	49	22.6
เรียนน้อย	92	42.4
เรียนพอสมควร	57	26.3
เรียนมาก	19	8.8
รวม	217	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.7 ประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 นี้มีประโยชน์หรือคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์
ต่องานอาชีพของคนอย่างมาก คิดเป็นร้อยละ 42.4 ที่เห็นว่ามีประโยชน์พอสมควร คิดเป็น
ร้อยละ 39.0 เห็นว่ามีประโยชน์น้อย ร้อยละ 12.4 และเห็นว่าไม่มีประโยชน์เลยคิดเป็น
ร้อยละ 6.2 (ดังตารางที่ 14)

ตารางที่ 14 ระดับการเห็นประโยชน์ในการศึกษาวชิากลุ่มที่ 3 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประโยชน์เลย	13	6.2
มีประโยชน์น้อย	26	12.4
มีประโยชน์พอสมควร	82	39.0
มีประโยชน์มาก	89	42.4
รวม	210	100.0

2.8 การเรียนวิชากลุ่มที่ 4

วิชากลุ่มที่ 4 เป็นวิชาเกี่ยวกับพื้นฐานซึ่งวางแนวทางทฤษฎีทางวาทวิทยา ได้แก่ วิชาหลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล (Argumentation and Debate) วิชาทฤษฎีการพูดและการวิจารณ์วาทะ (Speech Theory and Criticism) วิชาการศึกษาเพื่อโน้มน้าวใจ (Persuasive Speaking) วิชาจิตวิทยาการพูดและผู้ฟัง (Psychology of Speech and the Audience) วิชาหลักพฤติกรรมภาษา (Principles of Language) วิชาการศึกษาเบื้องต้นทางวาทวิทยา (Introduction to Speech Communication Research) วิชารากฐานในการออกเสียงพูด (Bases of Speech Production) และวิชาวาทวิทยาเบื้องต้น (Introduction to Speech Communication) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเรียนวิชากลุ่มที่ 4 เลย จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 ได้เรียนในปริมาณน้อย จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 44.7 ได้เรียนพอสมควร จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 30.2 และได้เรียนในปริมาณมาก จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 (ดังตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ระดับการได้ศึกษาวิชาในกลุ่มที่ 4 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการได้ศึกษาวิชา <u>กลุ่มที่ 4</u>	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเรียนเลย	39	18.1
เรียนน้อย	96	44.7
เรียนพอสมควร	65	30.2
เรียนมาก	15	7.0
รวม	215	100.0

2.9 ประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าวิชาในกลุ่มนี้มีประโยชน์หรือคาดว่าจะ เป็นประโยชน์ต่องานอาชีพของตนค่อนข้างมาก โดยมีผู้เห็นว่าเป็นประโยชน์มากร้อยละ 43.5 และ เห็นว่ามีประโยชน์พอสมควรร้อยละ 42.0 ในขณะที่มีผู้เห็นว่าเป็นประโยชน์น้อยคิดเป็นร้อยละ 9.7 และเห็นว่าไม่มีประโยชน์เลยร้อยละ 4.8 (ดังตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ระดับการเห็นประโยชน์ในการศึกษาวิชากลุ่มที่ 4 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประโยชน์เลย	10	4.8
มีประโยชน์น้อย	20	9.7
มีประโยชน์พอสมควร	87	42.0
มีประโยชน์มาก	90	43.5
รวม	207	100.0

2.10 การเรียนวิชากลุ่มที่ 5

วิชากลุ่มที่ 5 เป็นกลุ่มวิชาพิเศษ ได้แก่ วิชาการศึกษาเฉพาะรายบุคคล (Individual Study) วิชาการฝึกงานทางวาทวิทยา (Speech Communication Practicum) มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเรียนวิชาในกลุ่มนี้เลยเป็นจำนวนมาก คือจำนวน 157 คน คิดเป็นร้อยละ 72.7 ของผู้ตอบทั้งหมด ได้เรียนในปริมาณน้อย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 ได้เรียนในปริมาณพอสมควร จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 และได้เรียนในปริมาณมาก จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.9 (ดังตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ระดับการได้ศึกษาวิชาในกลุ่มที่ 5 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการได้ศึกษาวิชากลุ่มที่ 5	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเรียนเลย	157	72.7
เรียนน้อย	41	19.0
เรียนพอสมควร	14	6.5
เรียนมาก	4	1.9
รวม	216	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.11 ประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นในประโยชน์ของวิชากลุ่มนี้ค่อนข้างกระจาย คือ มีผู้เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่องานอาชีพของคนมาก จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 26.4 เห็นว่ามีประโยชน์พอสมควร จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 เห็นว่ามีประโยชน์น้อย จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 21.8 และเห็นว่าไม่มีประโยชน์เลย จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 (ดังตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ระดับการเห็นประโยชน์ในการศึกษาวิชาวิชากลุ่มที่ 5 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประโยชน์เลย	37	19.2
มีประโยชน์น้อย	42	21.8
มีประโยชน์พอสมควร	63	32.6
มีประโยชน์มาก	51	26.4
รวม	193	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.12 การได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจากจบปริญญาตรีแล้ว

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 166 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 76.9 ของผู้ตอบทั้งหมด บอกว่า ไม่เคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจากจบปริญญาตรีแล้ว มีจำนวน 50 คน หรือร้อยละ 23.1 ที่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการพูด (ดังตารางที่ 19)

ตารางที่ 19 การได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจบปริญญาตรี

การได้เข้ารับการอบรม	จำนวน	ร้อยละ
เคย	50	23.1
ไม่เคย	166	76.9
รวม	216	100.0

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในกลุ่มวิชาต่าง ๆ

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนวิชากลุ่มที่ 1 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1

ส่วนใหญ่ของผู้ตอบในทุกกลุ่ม ตั้งแต่ไม่เคยเรียนวิชากลุ่มที่ 1 เลย จนถึงกลุ่มที่ได้เรียนมาก เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 1 นั้นมีประโยชน์มาก คิดเป็นร้อยละ 59.8 หรือจำนวน 125 คน จากผู้ตอบทั้งหมด 209 คน โดยมีผู้ตอบที่เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 ไม่มีประโยชน์เลยจำนวน 9 คน หรือร้อยละ 4.3 ทั้งนี้ผู้ตอบที่เห็นว่าไม่มีประโยชน์ ส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มที่ไม่ได้เรียนเลย คือจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 (ดังตารางที่ 20)

ตารางที่ 20 การได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1

การได้เรียนวิชากลุ่มที่ 1	ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1				รวม
	ไม่มีเลย	มีน้อย	พอสมควร	มาก	
ไม่เคยเรียนเลย	7	2	5	12	26
	3.3	1.0	2.4	5.7	12.4
เรียนน้อย	1	6	26	45	78
	.5	2.9	12.4	21.5	37.3
เรียนพอสมควร	-	5	27	49	81
		2.4	12.9	23.4	38.8
เรียนมาก	1	1	3	19	24
	.5	.5	1.4	9.1	11.5
รวม	9	14	61	125	209
	4.3	6.7	29.2	59.8	100.0

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนวิชาในกลุ่มที่ 2 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชาในกลุ่มที่ 2

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ที่ที่เคยเรียนวิชาในกลุ่มที่ 2 มามากจนถึงไม่เคยเรียนเลย เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 นี้มีประโยชน์มาก ก็มีผู้ตอบจำนวน 110 คน หรือร้อยละ 53.4 รองลงมาคือผู้ที่เห็นว่ามีประโยชน์พอสมควรคือ จำนวน 68 คน หรือร้อยละ 33.0 โดยมีผู้ที่เห็นว่าประโยชน์น้อยหรือไม่มีประโยชน์เลยจำนวนเท่ากัน คือจำนวน 14 คน หรือร้อยละ 6.8 และผู้ตอบที่เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลยส่วนใหญ่คือผู้ที่ไม่เคยเรียนเลย คือจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของผู้ตอบทั้งหมด (ดังตารางที่ 21)

ตารางที่ 21 การได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชาในกลุ่มที่ 2

การได้เรียนวิชาในกลุ่มที่ 2	ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชาในกลุ่มที่ 2				รวม
	ไม่มีเลย	น้อย	พอสมควร	มาก	
ไม่เคยเรียนเลย	12	4	21	30	67
	5.8	1.9	10.2	14.6	32.5
เรียนน้อย	-	9	27	50	86
	-	4.4	13.1	24.3	41.7
เรียนพอสมควร	1	1	16	22	40
	.5	.5	7.8	10.7	19.4
เรียนมาก	1	-	4	8	13
	.5	-	1.9	3.9	6.3
รวม	14	14	68	110	206
	6.8	6.8	33.0	53.4	100.0

3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนวิชากลุ่มที่ 3 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชา
กลุ่มที่ 3

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าวิชากลุ่มที่ 3 มีประโยชน์มาก คือ ร้อยละ 42.4 รองลงมา
เห็นว่าประโยชน์พอสมควร คือ ร้อยละ 39.0 โดยมีผู้ตอบร้อยละ 12.4 เห็นว่ามีประโยชน์
น้อย และร้อยละ 6.2 ไม่มีประโยชน์เลย โดยที่ผู้ตอบส่วนใหญ่ที่เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลย อยู่ใน
ในกลุ่มของผู้ที่ไม่เคยเรียนเลย คิดเป็นร้อยละ 4.8 ของผู้ตอบทั้งหมด (ดังตารางที่ 22)

ตารางที่ 22 การได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3

การได้เรียนวิชากลุ่มที่ 3	ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3				
	ไม่มีเลย	น้อย	พอสมควร	มาก	รวม
ไม่เคยเรียนเลย	10	5	18	12	45
	4.8	2.4	8.6	5.7	21.4
เรียนน้อย	1	17	34	37	89
	.5	8.1	16.2	17.6	42.4
เรียนพอสมควร	1	3	29	24	57
	.5	1.4	13.8	11.4	27.1
เรียนมาก	1	1	1	16	57
	.5	.5	.5	7.6	27.1
รวม	13	26	82	89	210
	6.2	12.4	39.0	42.4	100.0

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนวิชากลุ่มที่ 4 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชา
กลุ่มที่ 4

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าวิชากลุ่มที่มีประโยชน์มาก คือประมาณร้อยละ 43.7 และเห็นว่า
มีประโยชน์พอสมควร ร้อยละ 41.7 โดยมีร้อยละ 9.7 เห็นว่ามีประโยชน์น้อย และร้อยละ
4.9 เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลย ซึ่งผู้ตอบส่วนใหญ่ที่เห็นว่ามีประโยชน์น้อยและไม่มีประโยชน์เลย
นี้จะอยู่ในกลุ่มของผู้ที่ได้เรียนวิชากลุ่มที่น้อย และไม่ได้อ่านเลย (ดังตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 การได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในกลุ่มที่ 4

การได้เรียนวิชากลุ่มที่ 4	ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4				รวม
	ไม่มีเลย	น้อย	พอสมควร	มาก	
ไม่เลยเรียนเลย	6	2	14	13	35
	2.9	1.0	6.8	6.3	17.0
เรียนน้อย	3	15	36	40	94
	1.5	7.3	17.5	19.4	45.6
เรียนพอสมควร	-	3	33	26	62
	-	1.5	16.0	12.6	30.1
เรียนมาก	1	-	3	11	15
	.5	-	1.5	5.3	7.3
รวม	10	20	86	90	206
	4.9	9.7	41.7	43.7	100.0

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการได้เรียนวิชากลุ่มที่ 5 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าวิชากลุ่มนี้มีประโยชน์พอสมควร คือร้อยละ 32.6 รองลงมาเห็นว่าประโยชน์มากคือ ร้อยละ 26.4 ร้อยละ 21.8 เห็นว่ามีประโยชน์น้อย ซึ่งผู้ตอบในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่คือผู้ที่ได้เรียนน้อยและไม่ได้เรียนเลย สำหรับผู้ที่ตอบว่าวิชาในกลุ่มนี้ไม่มีประโยชน์เลย มีร้อยละ 19.2 ซึ่งผู้ตอบในกลุ่มนี้ทั้งหมดเป็นผู้ที่ไม่เคยได้เรียนเลย (ตารางที่ 24)

ตารางที่ 24 การได้เรียนกับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5

การได้เรียนวิชากลุ่มที่ 5	ระดับการเห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5				
	ไม่มีเลย	น้อย	พอสมควร	มาก	รวม
ไม่ได้เรียนเลย	37	27	44	29	137
	19.2	14.0	22.8	15.0	71.0
เรียนน้อย	-	13	11	15	39
	-	6.7	5.7	7.8	20.2
เรียนพอสมควร	-	2	7	4	13
	-	1.0	3.6	2.1	6.7
เรียนมาก	-	-	1	3	4
	-	-	.5	1.6	2.1
รวม	37	42	53	51	193
	19.2	21.8	32.6	26.4	100.0

4. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านวิชาเอกที่ศึกษา ตำแหน่งงานปัจจุบัน และหน่วยงานที่สังกัดกับการได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรีและการเห็นประโยชน์ของวิชาในกลุ่มต่าง ๆ

4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างวิชาเอกที่ศึกษากับการได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี

ผู้ตอบส่วนใหญ่ของทุกกลุ่มการศึกษา ตอบว่า ไม่เคย ได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 75.9 ของผู้ตอบทั้งหมด โดยมีผู้ที่ตอบว่าเคยได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี ร้อยละ 22.6 ซึ่งผู้ตอบกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จบวิชาเอก โฆษณา/ประชาสัมพันธ์, สื่อสารมวลชน และเอกอื่น ๆ (ดังตารางที่ 25)

ตารางที่ 25 วิชาเอกที่ศึกษากับการได้อบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี

วิชาเอกที่ศึกษา	การอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจบปริญญาตรี			
	เคย	ไม่เคย	ไม่ตอบ	รวม
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	4	30	-	34
	1.9	14.2		16.0
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	16	59	2	77
	7.5	27.8	.9	36.3
วิทยุ-โทรทัศน์	1	16	-	17
	5	7.5		8.0
สื่อสารมวลชน	15	29	-	44
	7.1	13.7		20.8
ภาพยนตร์	1	2	-	3
	.5	.9		1.4
วาทวิทยา	-	1	-	1
		.5		.5
อื่น ๆ	11	24	1	36
	5.2	11.3	.5	17.0
รวม	48	161	5	212
	22.6	75.9	1.4	100.0

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันกับการได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี

ผู้ตอบส่วนใหญ่ในตำแหน่งงานต่าง ๆ บอกว่า ไม่เคยได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี คือ คิดเป็นร้อยละ 75.9 ของผู้ตอบทั้งหมด ผู้ที่ตอบว่าเคยได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี มีร้อยละ 22.7 โดยผู้ตอบส่วนใหญ่ของกลุ่มนี้คือ ผู้ที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ คือมีประมาณร้อยละ 13.9 ของผู้ตอบทั้งหมด (ดังตารางที่ 26)

ตารางที่ 26 ตำแหน่งงานปัจจุบันกับการได้อบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี

ตำแหน่งงานปัจจุบันของบัณฑิต	การอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจบปริญญาตรี			
	เคย	ไม่เคย	ไม่ตอบ	รวม
งานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	18 8.3	77 35.6	1 .5	96 44.4
งานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	30 13.9	77 35.6	2 .9	109 50.5
อื่น ๆ	1	10		11
	.5	4.6	-	5.1
รวม	49 22.7	164 75.9	3 1.4	216 100.0

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานที่สังกัดกับการได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี

ผู้ตอบส่วนใหญ่ในทุกสังกัดหน่วยงาน บอกว่า ไม่เคยได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี โดยมีผู้ตอบทั้งหมดร้อยละ 75.8 มีผู้ตอบว่าเคยได้รับการอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรี ร้อยละ 22.7 ซึ่งส่วนใหญ่สังกัดหน่วยงานราชการ (ร้อยละ 11.4) รองลงมาคือหน่วยงานเอกชนที่งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ร้อยละ 7.1) (ดังตารางที่ 27)

ตารางที่ 27 หน่วยงานที่สังกัดกับการได้อบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจบปริญญาตรี

หน่วยงานที่สังกัดของบัณฑิต	การอบรมเกี่ยวกับการพูดหลังจบปริญญาตรี			
	เคย	ไม่เคย	ไม่ตอบ	รวม
ราชการ	24 11.4	36 17.1	1 .5	61 28.9
รัฐวิสาหกิจ (รวม ธ.กรุงไทยด้วย)	3 1.4	12 5.7	-	15 7.1
บริษัท/หน่วยงานเอกชน ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	3 1.4	39 18.5	-	42 19.9
บริษัท/หน่วยงานเอกชน ที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	15 7.1	57 27.0	2 .9	74 15.1
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	3 1.4	10 4.7	-	13 5.2
อื่น ๆ	-	6 2.8	-	6 2.8
รวม	48 22.7	160 75.8	3 1.4	211 100.0

4.4 หัวข้อเกี่ยวกับการพูดที่ได้รับการอบรม

หัวข้อที่บัณฑิตเข้ารับการอบรมมากที่สุดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพูดต่อหน้าชุมชน รองลงไปคือ การพูดเพื่อการขาย การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ บัณฑิตภาคราชการ/รัฐวิสาหกิจมีความต้องการเป็นพิเศษในการอบรมเพื่อเป็นวิทยากรและเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมให้แก่หน่วยงานของตนเอง (ดังตารางที่ 28)

ตารางที่ 28

	บัณฑิตภาคราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาคเอกชน	รวมทั้งสิ้น
1. วิทยากรและเจ้าหน้าที่ ฝึกอบรม	7	-	7
2. มนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยา การพูด	2	2	4
3. เทคนิคการฝึกอบรม	1	-	1
4. วิทยากรด้านจริยธรรม	1	-	1
5. เทคนิคการจูงใจลูกค้า	3	2	5
6. การพูดเพื่อการขาย	4	4	8
7. การพูดต่อหน้าชุมชน	11	3	19
8. การร่างสุนทรพจน์	1	-	1
9. การสื่อสารเขียนข่าว	1	-	1
10. การสื่อข่าววิทยุ-โทรทัศน์	3	1	4
11. การพัฒนาคุณภาพคน	1	-	1
12. วิทยากรด้านควบคุม คุณภาพงาน	1	6	1
13. การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ	1	1	7
14. การใช้โสตทัศนอุปกรณ์	1	-	2

	บัณฑิตภาควิชาการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาค เอกชน	รวมทั้งสิ้น
15. การพูดรายงานทางวิชาการ	1	-	1
16. การพูดสำหรับครู/เพื่อการสอน	2	1	3
17. การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์	1	2	3
18. การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ	1	1	2
19. การพูดแบบการพูด	2	2	4
20. การประชุมอย่างมีประสิทธิภาพ	1	2	3
21. หลักการโต้แย้ง	-	1	1
22. การนำเสนองาน	-	1	1
23. ภาษาอังกฤษ	-	1	1

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.5 เปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษาพบว่า สาขาภาพยนตร์ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1 สูงที่สุด คือในระดับค่าเฉลี่ยที่ 3.00 และค่า S.D. ที่ .00 ซึ่งมีผู้ตอบเพียง 3 คน รองลงมา ได้แก่ สาขาสื่อสารมวลชน ที่ค่าเฉลี่ย 2.50 และค่า S.D. ที่ .77 ซึ่งมีผู้ตอบถึง 42 คน และสาขาอื่น ๆ ที่ค่าเฉลี่ย 2.50 และค่า S.D. ที่ .85 (ทั้งตารางที่ 29)

ตารางที่ 29

วิชาเอกที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	2.24	.99	34
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	2.47	.78	70
วิทยุโทรทัศน์	2.41	.62	17
สื่อสารมวลชน	2.50	.77	42
ภาพยนตร์	3.00	.00	3
วาทวิทยา	2.00	-	1
อื่น ๆ	2.50	.85	36
รวม	2.44	.81	203

4.6 เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษาพบว่า บัณฑิต ที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1 สูงที่สุด คือในระดับค่าเฉลี่ยที่ 2.46 และค่า S.D. ที่ .77 รองลงมาคือ ตำแหน่งงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยที่ 2.46 และค่า S.D. ที่ .93 และกลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่ามีประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.45 และค่า S.D. ที่ .79 ตามลำดับ (ตามตารางที่ 30)

ตารางที่ 30

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.45	.79	91
ตำแหน่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.46	.77	105
อื่น ๆ	2.46	.93	11
รวม	2.45	.79	207

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.7 เปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อระดับการเป็นประโยชน์ในวิชา
กลุ่มที่ 1

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มบัณฑิตที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์สูงสุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.69 และค่า S.D. ที่ .48 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และค่าที่ .52 โดยมีกลุ่มผู้ที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ เห็นว่ามีประโยชน์ค่าที่สุด คือที่ค่าเฉลี่ย 2.15 และค่า S.D. ที่ .99 (ดังตารางที่ 31)

ตารางที่ 31

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.48	.77	59
รัฐวิสาหกิจ	2.69	.48	13
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่งานเกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.34	.86	41
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่งานไม่เกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.51	.72	70
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.15	.99	13
อื่น ๆ	2.67	.52	6
รวม	2.46	.77	202

4.8 เปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มบัณฑิตที่จบสาขาภาพยนตร์ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 นี้ มีประโยชน์ที่สุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และค่า S.D. ที่ .58 รองลงมาคือกลุ่มที่ จบสาขาวิทยุโทรทัศน์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.47 และค่า S.D. ที่ .72 ส่วนกลุ่ม ที่เห็นประโยชน์ต่ำสุดคือ กลุ่มที่จบสาขาหนังสือพิมพ์หรือวารสารศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับ ค่าเฉลี่ย 2.00 และค่า S.D. ที่ 1.00 (ดังตารางที่ 32)

ตารางที่ 32

วิชาเอกที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	2.00	1.00	33
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	2.46	.80	68
วิทยุโทรทัศน์	2.47	.72	17
สื่อสารมวลชน	2.36	.75	42
ภาพยนตร์	2.67	.58	3
วาทวิทยา	-	-	1
อื่น ๆ	2.23	1.11	35
รวม	2.32	.89	199

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.9 เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มที่มีตำแหน่งงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 2 สูงที่สุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.46 และค่า S.D. .69 รองลงมาคือ กลุ่มผู้มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 8.39 และค่า S.D. ที่ .78 และกลุ่มผู้มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.30 และค่า S.D. ที่ .93 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 33)

ตารางที่ 33

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.39	.78	89
ตำแหน่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.30	.93	103
อื่น ๆ	2.46	.69	11
รวม	2.35	.85	203

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.10 เปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อระดับการเห็นประโยชน์ใน
วิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มบัณฑิตที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์สูงสุดคือ ทัศนคติเฉลี่ย 2.92 และค่า S.D. ที่ .29 รองลงมาคือ กลุ่มที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และค่า S.D. ที่ .52 โดยที่กลุ่มผู้ประกอบการส่วนตัวและอาชีพอิสระ เห็นว่ามีประโยชน์ต่ำสุด คือ ทัศนคติเฉลี่ย 1.62 และค่า S.D. ที่ 1.12 (ดังตารางที่ 34)

ตารางที่ 34

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.24	.87	58
รัฐวิสาหกิจ	2.92	.29	12
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานเกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	2.30	.88	40
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	2.48	.76	69
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1.62	1.12	13
อื่นๆ	2.67	.53	6
รวม	2.35	.85	198

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.11 เปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาคือระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3
จากการศึกษา พบว่า กลุ่มที่จบสาขาภาพยนตร์ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3
ในระดับสูงที่สุดคือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และค่า S.D. ที่ .58 รองลงมาได้แก่สาขา
สื่อสารมวลชน เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.56 และค่า S.D. ที่ .82 โดยมีกลุ่มผู้จบ
สาขาหนังสือพิมพ์หรือวารสารศาสตร์ และผู้จบสาขาอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในระดับต่ำสุดคือ
ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.94 และค่า S.D. ที่ .98 และ .91 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 35)

ตารางที่ 35

วิชาเอกที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	1.94	.98	34
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	2.25	.87	71
วิทยุโทรทัศน์	2.12	.78	17
สื่อสารมวลชน	2.36	.82	42
ภาพยนตร์	2.67	.58	3
วาทวิทยา	-	-	1
อื่น ๆ	1.94	.91	35
	2.16	.88	203

4.12 เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3 สูงที่สุดคือ ทุกระดับค่าเฉลี่ย 2.36 และค่า S.D. ที่ .92 รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.33 และค่า S.D. ที่ .81 และผู้ที่มีตำแหน่งไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.03 และค่า S.D. ที่ .89 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 36)

ตารางที่ 36

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	2.33	.81	90
ตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	2.03	.89	106
อื่น ๆ	2.36	.92	11
รวม	2.18	.87	207

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.13 เปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อการเห็นประโยชน์ในวิชา กลุ่มที่ 3

จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เห็นประโยชน์ในวิชา
กลุ่มที่ 3 สูงสุด คือในระดับค่าเฉลี่ย 2.69 และค่า S.D. ที่ .48 รองลงมาได้แก่ผู้สังกัด
หน่วยงานราชการ และหน่วยงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.33 และค่า S.D.
ที่ .77 และ .81 ตามลำดับ ส่วนผู้ที่เห็นว่าไม่มีประโยชน์ต่ำสุดคือ ผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัว
หรืออาชีพอิสระ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.77 และค่า S.D. ที่ 1.09
(กึ่งตารางที่ 37)

ตารางที่ 37

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.33	.77	60
รัฐวิสาหกิจ	2.67	.48	13
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานเกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.13	.85	40
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานไม่เกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.03	.93	70
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1.77	1.09	13
อื่น ๆ	2.33	.81	6
รวม	2.17	.87	202

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.14 เปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่จบสาขาภาพยนตร์ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์สูงสุดคือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และค่า S.D. ที่ .58 รองลงมาได้แก่สาขา วิทยุโทรทัศน์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.31 และค่า S.D. ที่ .70 กลุ่มที่เห็นว่า มีประโยชน์ต่ำสุดคือ ผู้จบสาขาหนังสือพิมพ์/วารสาร เป็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยที่ 2.12 และค่า S.D. ที่ 1.02 (ดังตารางที่ 38)

ตารางที่ 38

วิชาเอกที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	2.12	1.02	33
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	2.28	.74	72
วิทยุโทรทัศน์	2.31	.70	15
สื่อสารมวลชน	2.23	.80	40
ภาพยนตร์	2.67	.58	3
วาทวิทยา	-	-	1
อื่น ๆ	2.20	.93	35
รวม	2.24	.83	200

4.15 เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานอื่น ๆ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์สูงสุดที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.64 และค่า S.D. ที่ .67 รองลงมาได้แก่ ผู้ที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.33 และค่า S.D. ที่ .80 และผู้ที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.12 และค่า S.D. ที่ .83 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 39)

ตารางที่ 39

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ตำแหน่งเกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์	2.33	.80	88
ตำแหน่งไม่เกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์	2.12	.83	105
อื่น ๆ	2.64	.67	11
รวม	2.24	.82	204

4.16 เปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อระดับการเห็นประโยชน์ใน
วิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ในระดับสูงสุด ก่อที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.73 และค่า S.D. ที่ .47 รองลงมา ได้แก่ ผู้สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ย 2.33 และค่า S.D. ที่ .52 ส่วนผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระเห็นว่าไม่มีประโยชน์ในระดับต่ำสุดคือ ในระดับค่าเฉลี่ย 1.85 และค่า S.D. ที่ 1.14 (ดังตารางที่ 40)

ตารางที่ 40

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.19	.76	58
รัฐวิสาหกิจ	2.73	.47	14
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานเกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.32	.81	38
บริษัท/หน่วยงานเอกชน งานไม่เกี่ยวกับนิเทศศาสตร์	2.20	.84	70
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1.85	1.14	13
อื่น ๆ	2.33	.52	6
รวม	2.24	.82	199

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.17 เปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ผู้จบสาขาภาพยนตร์เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ สูงที่สุดคือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.33 และค่า S.D. ที่ 1.16 รองลงมาได้แก่สาขาโฆษณา/ประชาสัมพันธ์ เห็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ย 1.81 และค่า S.D. ที่ 1.03 ส่วนผู้ที่จบสาขาอื่น ๆ เห็นว่ามีประโยชน์น้อยที่สุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.26 และค่า S.D. ที่ 1.15 ส่วนผู้ตอบในกลุ่มอื่น ๆ ก็อยู่ในระดับเฉลี่ย ค่อนข้างต่ำ คือต่ำกว่า 2.00 (ดังตารางที่ 41)

ตารางที่ 41

วิชาเอกที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์	1.74	1.13	31
โฆษณา/ประชาสัมพันธ์	1.81	1.03	63
วิทยุโทรทัศน์	1.69	1.02	16
สื่อสารมวลชน	1.57	1.04	37
ภาพยนตร์	2.33	1.16	3
วาทวิทยา	-	-	1
อื่น ๆ	1.26	1.15	35
รวม	1.65	1.08	185

4.18 เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5
จากการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5
สูงที่สุดคือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.30 และค่า S.D. ที่ 1.06 รองลงมาได้แก่ ผู้ที่มีตำแหน่ง
งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.70 และค่า S.D.
ที่ 1.02 และผู้ที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นประโยชน์ในระดับค่า
เฉลี่ย 1.57 และค่า S.D. ที่ 1.09 ตามลำดับ (ดังตารางที่ 42)

ตารางที่ 42

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	1.70	1.02	83
ตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	1.57	1.09	97
อื่น ๆ	2.30	1.06	10
รวม	1.66	1.06	190

4.19 เปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชา
กลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5 สูงที่สุด คือในระดับค่าเฉลี่ยที่ 2.58 และค่า S.D. ที่ .52 รองลงมาได้แก่ ผู้ที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยที่ 1.80 และค่า S.D. ที่ .84 ส่วนผู้ที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวและอาชีพอิสระเห็นว่ามีความเห็นประโยชน์น้อยที่สุดคือ ระดับค่าเฉลี่ย 1.39 และค่า S.D. ที่ 1.12 ผู้ตอบกลุ่มอื่น ๆ ก็เห็นว่ามีความเห็นประโยชน์ค่อนข้างน้อยคือ ระดับค่าเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 (ดังตารางที่ 43)

ตารางที่ 43

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	1.43	1.02	54
รัฐวิสาหกิจ	2.58	.52	12
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่งานเกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	1.65	1.11	37
บริษัท/หน่วยงานเอกชนที่งานไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์	1.69	1.05	65
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1.39	1.12	13
อื่น ๆ	1.80	.84	5
รวม	1.65	1.05	186

5. ข้อเสนอแนะของบัณฑิต

5.1 ข้อเสนอแนะรายวิชาทางค่านวาทวิทยา

บัณฑิตที่จบนิเทศศาสตร์และได้เรียนวาทวิทยาม่าบ้างมีทรรศนะว่า วิชาที่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่การทำงานคือ การพูดโน้มน้าวใจ ไม่ว่าจะบัณฑิตนั้นจะทำงานในภาคราชการ รัฐวิสาหกิจหรือเอกชน วิชาที่มีประโยชน์รองลงมาคือ การพูดเพื่อธุรกิจ การพูดในที่ชุมชนหลัก และเทคนิคการประชุมและการสื่อสารระหว่างกลุ่ม นอกเหนือจากนี้วิชาที่บัณฑิตให้ความสำคัญ คือ การอภิปราย/การพูดเพื่อวิเคราะห์แก้ไขปัญหา จิตวิทยาการพูดและการฟัง การสัมภาษณ์ วาทวิทยากับงานอาชีพ การพูดและบุคลิกภาพ การฝึกอ่าน พูด เขียน ฟัง (ดังรายละเอียดใน ตารางที่ 44)

ตารางที่ 44

	บัณฑิตภาคราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาค เอกชน	จำนวนทั้งสิ้น
1. การอ่านวินิจฉัยสาร	2	-	2
2. หลักการและเทคนิคการประชุม	12	13	25
3. การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์	3	8	11
4. การพูดเพื่อธุรกิจ	9	17	26
5. การพูดแบบการพูด	2	-	2
6. การฝึกอ่าน พูด เขียน ฟัง	4	9	13
7. ผู้นำและการพูด	4	1	5
8. การพูดในที่ชุมชน	15	10	25
9. การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ	15	29	44
10. จิตวิทยาการพูดและการฟัง	8	7	15
11. การอภิปราย/การพูดเพื่อ วิเคราะห์แก้ไขปัญหา	9	10	19
12. หลักการสัมภาษณ์	5	9	14
13. หลักการวิจารณ์	1	-	1

	บัณฑิตภาคราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาค เอกชน	รวมทั้งสิ้น
14. คุณธรรมของผู้พูด	4	1	5
15. การสื่อสารระหว่างกลุ่ม	10	13	23
16. การจัดงานให้กับบุคลากร	2	-	2
17. การร่างสุนทรพจน์	5	2	7
18. วาทวิทยากับงานอาชีพ	5	8	13
19. การพูดเพื่อเป็นวิทยากร	3	1	4
20. การพูดเพื่อรายงานข่าวหรือ เป็นวิทยากร	-	2	2
21. การพูดและบุคลิกภาพ	6	7	13
22. การพูดในชีวิตประจำวัน	2	-	2
23. การพูดในโอกาสต่าง ๆ	4	-	4
24. การพูดกับมนุษยสัมพันธ์	4	4	8
25. การสื่อสารกับเด็ก	1	1	2
26. การพูดกับอารมณ์ขัน	2	-	2
27. การสื่อสารต่างวัฒนธรรม	1	2	3
28. สะแลงที่ใช้ในปัจจุบัน	-	1	1
29. การใช้โสตทัศนอุปกรณ์	2	5	7
30. การเตรียมตัวของบัณฑิต ก่อนเข้าสู่ตลาดงาน	-	1	1

5.2 ข้อเสนอแนะสาขาวิชาอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้ที่เรียนวาทวิทยาเป็นวิชาเอก

เพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดงานได้ของบัณฑิตที่ทำงานอยู่มีที่กันว่า นิสิตที่เลือกเรียนวาทวิทยาควรเรียนรู้เรื่องจิตวิทยาเป็นอันกับสำคัญที่สุด รองลงมาคือพื้นฐานทั่ว ๆ ไปหลาย ๆ ด้าน ภาษาต่างประเทศ เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ สังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ (ดังรายละเอียดในตารางที่ 45)

ตารางที่ 45

	บัณฑิตภาคราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาค เอกชน	รวมทั้งสิ้น
1. เชิญนักพูดมาเป็นตัวอย่าง และให้ได้สัมผัส	1	1	2
2. พื้นฐานทั่วไปหลายด้าน	11	26	37
3. ตรรกศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา เปรียบเทียบ	4	9	13
4. วรรณคดีและวรรณกรรม	3	-	3
5. ภาษาต่างประเทศ	15	20	35
6. มนุษย์สัมพันธ์	6	5	11
7. นิติศาสตร์	4	8	12
8. ศิลปะ	4	2	6
9. การแสดงฉาก, แสง	-	3	3
10. คอมพิวเตอร์และ สารสนเทศ	3	6	9
11. เศรษฐศาสตร์และบริหาร ธุรกิจ	12	24	36
12. การวางแผนวิเคราะห์และวิจัย	1	-	1
13. สังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์	14	20	34
14. รัฐศาสตร์	7	9	16
15. จิตวิทยา	20	29	49
16. การสร้างมนุษย์สัมพันธ์	4	1	5

	บัณฑิตภาคราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	บัณฑิตภาค เอกชน	รวมทั้งสิ้น
17. การพัฒนาบุคลากร	2	3	5
18. การโฆษณาประชาสัมพันธ์	4	12	16
19. การพูดเพื่อธุรกิจ	4	-	4
20. การพูดในการสื่อสารมวลชน	1	-	1
21. สื่อสารมวลชน	2	7	9
22. สื่อและการใช้สื่อ	2	7	9
23. การฝึกอบรม	1	1	2
24. การพูดเพื่อการแนะนำ	-	1	1
25. สิ่งแวดล้อม	1	-	1
26. วิทยาศาสตร์	5	2	7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทวิเคราะห์ผู้บังคับบัญชาบังคับคดี

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

มีผู้บังคับบัญชา นิเทศศาสตร์ ที่ตอบแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 147 คน โดยเป็นผู้บังคับบัญชาเพศชาย 92 คน เพศหญิง 53 คน และไม่ระบุเพศอีก 2 คน (ดังตารางที่ 46) ตารางที่ 46 ผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	92	62.6
หญิง	53	36.1
ไม่ทราบ	2	1.4
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

มีผู้บังคับบัญชาที่มีอายุ ในช่วงต่าง ๆ ที่จัดไว้ 5 ช่วงอายุคือ น้อยกว่า 30 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 18.4 ช่วง 30-35 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 ช่วง 36-40 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 15.6 ช่วง 41-45 ปี จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4 และมากกว่า 45 ปีขึ้นไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 (ดังตารางที่ 47)

ตารางที่ 47 ผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุของผู้ตอบ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 30 ปี	27	18.4
30-35 ปี	26	17.7
36-40 ปี	23	15.6
41-45 ปี	30	20.4
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	41	27.9
รวม	147	100.0

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา

ผู้บังคับบัญชาที่ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่จบการศึกษาตั้งแต่ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีจนถึงสูงกว่าปริญญาโท คือ เป็นผู้ที่จบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 เป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และเป็นผู้ที่จบการศึกษาสูงกว่าปริญญาโท จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.4 (ดังตารางที่ 48)

ตารางที่ 48 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	6	4.1
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	90	61.2
ปริญญาโท/เทียบเท่า	49	33.3
สูงกว่าปริญญาโท	2	1.4
รวม	147	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.4 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชา

จำแนกเป็นตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เช่น งานประชาสัมพันธ์ งานหนังสือพิมพ์/นิตยสาร งานโฆษณา งานจัดรายการวิทยุ/โทรทัศน์ งานด้านภาพยนตร์ และ งานเป็นอาจารย์สอนด้านนิเทศศาสตร์ เป็นต้น มีจำนวนผู้ตอบ 38 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 และเป็นตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 74.0 (ตารางร่างที่ 49)

ตารางร่างที่ 49 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามลักษณะตำแหน่งงานปัจจุบัน

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ตำแหน่งงานที่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	38	26.0
ตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	108	74.0
รวม	146	100.0

1.5 หน่วยงานที่สังกัด

ผู้บังคับบัญชาที่ตอบแบบสอบถาม เป็นผู้ที่สังกัดในหน่วยงานต่าง ๆ คือ สังกัดหน่วยงานราชการ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 47.2 สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ (รวมธนาคาร-กรุงไทย ด้วย) จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1 สังกัดบริษัท/หน่วยงานเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เช่น บริษัทโฆษณา, หนังสือพิมพ์, นิตยสารต่าง ๆ เป็นต้น จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 สังกัดบริษัท/หน่วยงานเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 งานธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 และอื่น ๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.7 (ดังตารางที่ 50)

ตารางที่ 50 ผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามหน่วยงานที่สังกัด

หน่วยงานที่สังกัด	จำนวน	ร้อยละ
ราชการ	67	47.2
รัฐวิสาหกิจ	20	14.1
บริษัท/เอกชนที่งานเกี่ยวกับด้านนิเทศศาสตร์	9	6.3
บริษัท/เอกชนที่งานไม่เกี่ยวกับด้านนิเทศศาสตร์	44	31.0
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1	0.7
อื่น ๆ	1	0.7
รวม	142	100.0

1.6 การมีผู้ได้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์

มีผู้ตอบแบบสอบถามที่บอกว่า ไม่มีผู้ให้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 41.2 และบอกว่ามีผู้ได้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 58.8 (ดังตารางที่ 51)

ตารางที่ 51 ผู้บังคับบัญชาที่มีผู้ได้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์

การมีผู้ได้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	54	41.2
มี	77	58.8
รวม	131	100.0

2. การประเมินความสามารถของผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

โดยการประเมินเปรียบเทียบความสามารถของผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดว่ามีความสามารถ ดีกว่า ใกล้เคียง หรือ ด้อยกว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดหรือไม่

2.1 การประเมินความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสาร

ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์ และจิตวิทยาในการสื่อสาร ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด โดยมีผู้ตอบตามความเห็นนี้จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 ของผู้ตอบทั้งหมด (ดังตารางที่ 52)

ตารางที่ 52 ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ และจิตวิทยาในการสื่อสาร ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	50	66.7
ใกล้เคียง	22	29.3
ด้อยกว่า	3	4.0
รวม	75	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 การประเมินความสามารถในด้านการพูดต่อที่ชุมชน หรือพูดกับคนจำนวนมาก
พร้อม ๆ กัน

ผู้ตอบจำนวน 46 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 63.0 ซึ่งเป็นผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้น มีความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด (ดังตารางที่ 53)

ตารางที่ 53 ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชนของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	46	63.0
ใกล้เคียง	24	32.9
น้อยกว่า	3	4.1
รวม	73	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3 การประเมินความสามารถในด้านการติดต่อสื่อสารและการประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

ผู้ตอบร้อยละ 55.3 ซึ่งเป็นผู้ตอบส่วนใหญ่ เห็นว่า ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชา
ด้านการพูดนั้น มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชาได้ ดีกว่า
ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาด้านการพูด (ดังตารางที่ 54)

ตารางที่ 54 ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับผู้บังคับบัญชาของผู้ใต้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	49	65.3
ใกล้เคียง	22	29.3
ด้อยกว่า	4	5.3
รวม	75	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 การประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและการประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

ผู้ตอบร้อยละ 65.3 เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงานได้ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด (ดังตารางที่ 55)

ตารางที่ 55 ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	49	65.3
ใกล้เคียง	22	29.3
ด้อยกว่า	4	5.3
รวม	75	100.0

2.5 การประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา

(ของบัณฑิตที่ได้ศึกษาวิชาเกี่ยวกับการพูด)

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 49 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 57.1 เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้น มีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชาของตนได้ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด (ดังตารางที่ 56)

ตารางที่ 56 ความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับผู้ใต้บังคับบัญชา ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	49	57.1
ใกล้เคียง	21	28.8
ด้อยกว่า	3	4.1
รวม	73	100.0

2.6 การประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม และการประชุม

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 46 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 62.2 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาด้านการพูดนั้น มีความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มและการประชุม ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 57)

ตารางที่ 57 ความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มและการประชุมของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	46	62.2
ใกล้เคียง	24	32.4
ด้อยกว่า	4	5.4
รวม	74	100.0

2.7 การประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 39 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 56.5 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด มีความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 58)

ตารางที่ 58 ความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	39	56.5
ใกล้เคียง	27	39.1
ด้อยกว่า	3	4.3
รวม	69	100.0

2.8 การประเมินความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 42 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.0 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้น มีความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 59)

ตารางที่ 59 ความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับ
การพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	42	60.0
ใกล้เคียง	26	37.1
ด้อยกว่า	2	2.9
รวม	70	100.0

2.9 การประเมินความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยปราศจากควีนประหม่าเคอะเขิน

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 47 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 62.7 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้น มีความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 60)

ตารางที่ 60 ความสามารถในการปรับบุคลิกภาพ ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	47	62.7
ใกล้เคียง	24	32.0
ด้อยกว่า	4	5.3
รวม	75	100.0

2.10. การประเมินความสามารถในด้านการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ สถานที่ประกอบการ
พูด การบรรยายต่าง ๆ

ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 42 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 59.2 ของผู้ตอบทั้งหมด
เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด มีความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์
สถานที่ประกอบการบรรยายต่าง ๆ ได้ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 61)

ตารางที่ 61 ความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	42	59.2
ใกล้เคียง	27	38.0
น้อยกว่า	2	2.8
รวม	71	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.11 การประเมินความสามารถในด้านการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งที่มีวิจารณ์ญาณเมื่อเสนอข้อคิดเห็น

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 40 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 53.3 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้น มีความสามารถในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งที่มีวิจารณ์ญาณเมื่อเสนอข้อคิดเห็น ใกล้เคียงกับ ผู้ที่ไม่ได้เรียนและมีผู้ตอบจำนวน 34 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 45.3 ที่เห็นว่าผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้ง ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 62)

ตารางที่ 62 ความสามารถในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งที่มีวิจารณ์ญาณ เมื่อเสนอข้อคิดเห็นของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	34	45.3
ใกล้เคียง	40	53.3
ด้อยกว่า	1	1.3
รวม	75	100.0

2.12 การประเมินความสามารถในด้านการใช้ส่วนวโฑหาร ลีลาในการเสนอเนื้อหา
สาระ หรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 44 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 58.7 ของผู้ตอบทั้งหมด
เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาด้านการพูดนั้น มีความสามารถในการใช้ส่วนวโฑหาร
ลีลาในการเสนอเนื้อหาสาระหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 63)

ตารางที่ 63 ความสามารถในการใช้ส่วนวโฑหาร ของผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ความสามารถเปรียบเทียบกับผู้ที่ไม่ได้เรียน	จำนวน	ร้อยละ
ดีกว่า	44	58.7
ใกล้เคียง	29	38.7
น้อยกว่า	2	2.7
รวม	75	100.00

3. การประเมินประโยชน์ในวิชาด้านการพูดเพื่อการใช้งาน

3.1 การประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1 : กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 108 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 74.0 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า วิชากลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก และมีจำนวน 5 คน หรือร้อยละ 3.4 เห็นว่า มีประโยชน์น้อย (ดังตารางที่ 64)

ตารางที่ 64 การประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 1 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1	จำนวน	ร้อยละ
มาก	108	74.0
ปานกลาง	33	22.6
น้อย	5	3.4
ไม่มีเลย	0	0
รวม	146	100.0

3.2 การประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2 : กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์การ

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 106 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 72.6 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า กลุ่มวิชาการสื่อสารในกลุ่มและองค์การนั้น มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนมาก และมีผู้ตอบจำนวน 2 คน หรือร้อยละ 1.4 เห็นว่าวิชากลุ่มที่ 2 นี้ไม่มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนเลย (ดังตารางที่ 65)

ตารางที่ 65 การประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 2 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2	จำนวน	ร้อยละ
มาก	106	72.6
ปานกลาง	33	22.6
น้อย	5	3.4
ไม่มีเลย	2	1.4
รวม	146	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3 การประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3 : กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารหน้าที่ชุมชน ผู้ตอบส่วนใหญ่ซึ่งมีจำนวน 79 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 53.7 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า กลุ่มวิชาการสื่อสารหน้าที่ชุมชนนั้น มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตน มาก และมีผู้ตอบจำนวน 2 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.4 เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 3 นี้ไม่มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนเลย (ดังตารางที่ 66)

ตารางที่ 66 การประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 3 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3	จำนวน	ร้อยละ
มาก	79	53.7
ปานกลาง	50	34.0
น้อย	16	10.9
ไม่มีเลย	2	1.4
รวม	147	100.0

3.4 การประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4 : กลุ่มวิชาพื้นฐานซึ่งวางแนวทฤษฎี

ผู้ตอบส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 67 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 45.9 ของผู้ตอบทั้งหมด เห็นว่า วิชากลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนมาก รองลงมาเห็นว่า มีประโยชน์ปานกลาง คือจำนวน 55 คน หรือร้อยละ 37.7 และมีจำนวน 3 คน หรือร้อยละ 2.1 เห็นว่า ไม่มีประโยชน์เลย (ดังตารางที่ 67)

ตารางที่ 67 การประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 4 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4	จำนวน	ร้อยละ
มาก	67	45.9
ปานกลาง	55	37.7
น้อย	21	14.4
ไม่มีเลย	3	2.1
รวม	146	100.0

3.5 การประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5 : กลุ่มวิชาพิเศษ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ซึ่งมีจำนวน 71 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 48.6 เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง มีจำนวน 47 คน หรือร้อยละ 32.2 ที่เห็นว่า มีประโยชน์มาก และจำนวน 8 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 5.5 ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 ไม่มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนเลย (ดังตารางที่ 68)

ตารางที่ 68 การประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 5 ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5	จำนวน	ร้อยละ
มาก	47	32.2
ปานกลาง	71	48.6
น้อย	20	13.7
ไม่มีเลย	8	5.5
รวม	146	100.0

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. ปัจจัยด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งงาน และลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินความสามารถของผู้ใต้บังคับบัญชา และการประเมินประโยชน์ของวิชาด้านการพูดกลุ่มต่าง ๆ

4.1 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เห็นเพศชาย ประเมินว่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสารดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (ดังตารางที่ 69)

ตารางที่ 69

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.65	.56	49
หญิง	2.56	.58	25
รวม	2.62	.57	74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.2 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี มีความเห็นว่าคุณใต้บังคับบัญชาที่ได้เริ่มดำเนินการพูดมีความสามารถดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุดคือระดับค่าเฉลี่ย 2.90 และค่า S.D. ที่ .32 รองลงมาได้แก่ กลุ่มอายุ 36-40 ปี เห็นว่ามีความสามารถที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.83 และค่า S.D. ที่ .39 ส่วนกลุ่มอายุที่เห็นว่ามีความสามารถต่ำที่สุดคือ ช่วงอายุน้อยกว่า 30 ปี เห็นความสามารถที่ระดับเฉลี่ย 2.37 และค่าที่ 67 (คังตารางที่ 70)

ตารางที่ 70

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.37	.67	11
30-35 ปี	2.90	.32	10
36-40 ปี	2.83	.39	12
41-45 ปี	2.58	.61	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.57	.59	23
รวม	2.63	.56	75

4.3 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาโท เห็นว่าผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด มีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสารดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ส่วนผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าดีน้อยกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน (ดังตารางที่ 71)

ตารางที่ 71

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	1.67	.58	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.71	.50	48
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.57	.59	23
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.63	.56	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.4 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์ จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ และจิตวิทยาในด้านการสื่อสารของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียน ด้านการพูดดีกว่าผู้ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงาน ด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 72)

ตารางที่ 72

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.59	.57	29
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.65	.57	46
รวม	2.63	.56	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.5 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชนงานเกี่ยวข้องกับด้าน

นิเทศศาสตร์ ประเมินผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่ามีความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์

และจิตวิทยาด้านการสื่อสารดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.75

และค่า S.D. ที่ .46 รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดรัฐวิสาหกิจ ประเมินที่ระดับค่าเฉลี่ย

2.60 และค่า S.D. ที่ .63 ส่วนผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับ

กับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถต่ำสุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.44 และค่า S.D.

ที่ .71 (ดังตารางที่ 73)

ตารางที่ 73

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.70	.47	30
รัฐวิสาหกิจ	2.60	.63	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.75	.46	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.44	.71	18
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.63	.57	72

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.6 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินความสามารถของผู้ใต้บังคับบัญชาด้านการพูด
หน้าที่ชุมชน

จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาเพศชาย ประเมินความสามารถของผู้ใต้บังคับบัญชา
ที่ได้เรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถด้านการพูดหน้าที่ชุมชนดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ย
สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (ดังตารางที่ 74)

ตารางที่ 74

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.63	.60	49
หญิง	2.48	.51	23
รวม	2.58	.58	72

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.7. อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินความสามารถด้านการพูดหน้าที่ยุุ่มชน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ประเมินผู้ใต้บังคับ-
บัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่ามีความสามารถด้านการพูดหน้าที่ยุุ่มชนดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับ
ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.80 และค่า S.D. ที่ .42 รองลงมาคือ กลุ่มอายุ
41-45 ปี ประเมินที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.63 และค่า S.D. ที่ .60 ส่วนกลุ่มที่ประเมินที่ระดับ
ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ กลุ่มอายุน้อยกว่า 30 ปี (ดังตารางที่ 75)

ตารางที่ 75

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.40	.70	10
30-35 ปี	2.80	.42	10
36-40 ปี	2.58	.52	12
41-45 ปี	2.63	.60	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.55	.60	22
รวม	2.59	.57	73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.8 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินความสามารถของผู้บังคับบัญชา
ด้านการพูดหน้าที่ชุมชน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมินผู้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียนด้านการพูดว่ามีความสามารถในการพูดหน้าที่ชุมชนดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.70 และค่า S.D. ที่ .51 รองลงมาได้แก่ ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า ประเมินที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.48 และค่า S.D. ที่ .59 โดยที่ผู้จบต่ำกว่าปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาโท ประเมินว่ามีความสามารถใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด คือที่ค่าเฉลี่ยระดับ 2.00 (ดังตารางที่ 76)

ตารางที่ 76

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.00	1.00	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.70	.51	46
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.48	.59	23
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.59	.57	73

4.9 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาคำนวณ
สามารถในการพูดหน้าที่ชุมชน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่า มีความสามารถในการพูดหน้าที่ชุมชนดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้าน นิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 77)

ตารางที่ 77

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.61	.50	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.58	.62	45
รวม	2.59	.57	73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.10 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการพูดในที่ชุมชน

จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่ามีความสามารถดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่สังกัดบริษัท/เอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัท/เอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำสุด (ดังตารางที่ 78)

ตารางที่ 78

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.67	.48	30
รัฐวิสาหกิจ	2.57	.65	14
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.75	.46	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.35	.70	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	3.00	.00	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.59	.58	70

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.11 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการ
ติดต่อสื่อสารและการประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมาว่า มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (ดังตารางที่ 79)

ตารางที่ 79

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.65	.60	49
หญิง	2.48	.65	25
รวม	2.60	.59	74

4.12 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และการประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมาว่า มีความสามารถในด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 80)

ตารางที่ 80

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.46	.69	11
30-35 ปี	2.90	.32	10
36-40 ปี	2.67	.49	12
41-45 ปี	2.63	.68	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.48	.59	23
รวม	2.60	.59	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.13. วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถใน
การสื่อสาร และการประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า

ประเมิน ผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่ามีความสามารถ ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโท ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 81)

ตารางที่ 81

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.33	1.16	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.67	.52	48
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.52	.67	23
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.60	.59	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.14. ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และการประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับช้ญช้คักว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้ที่มีตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 82)

ตารางที่ 82

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.66	.61	29
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.57	.58	46
รวม	2.60	.59	75

4.15 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่า มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับผู้บังคับบัญชามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ คือ ที่ค่าเฉลี่ย 2.75 ค่า S.D. ที่ .71 รองลงมาคือ ผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานราชการ ในขณะที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ประเมินความสามารถในด้านนี้ที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 83)

ตารางที่ 83

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.60	.56	30
รัฐวิสาหกิจ	2.53	.64	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.75	.46	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.56	.71	18
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.60	.60	74

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.16 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทางด้านการศึกษาว่า มีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงานดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิงค่อนข้างมาก (กึ่งตารางที่ 84)

ตารางที่ 84

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.74	.49	49
หญิง	2.32	.69	25
รวม	2.60	.60	74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.17 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถคิดต่อ
สื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ประเมินความสามารถในการคิดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงานของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป โดยที่ผู้บังคับบัญชามีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ตารางที่ 85)

ตารางที่ 85

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.46	.69	11
30-35 ปี	2.80	.42	10
36-40 ปี	2.58	.67	12
41-45 ปี	2.58	.61	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.61	.58	23
รวม	2.60	.59	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.16 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชา ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงานของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาโท ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 86)

ตารางที่ 86

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.67	.58	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.69	.55	48
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.44	.66	23
สูงกว่าปริญญาโท	2.00	.00	1
รวม	2.60	.59	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.19 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับเพื่อนร่วมงานของผู้ใต้บังคับบัญชา ที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชามีตำแหน่งงาน ไม่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 87)

ตารางที่ 87

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.62	.68	29
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.59	.54	46
รวม	2.60	.59	75

4.20 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงาน บริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับเพื่อนร่วมงาน ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถในค่านี้น่าจะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 88)

ตารางที่ 88

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.-D.	จำนวนผู้ถูกข
ราชการ	2.50	.68	30
รัฐวิสาหกิจ	2.67	.49	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	3.00	.00	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.56	.62	18
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.60	.60	72

4.21 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการ
ติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถใน
ด้านการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา ของบัณฑิตผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทาง
ด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง
(ดังตารางที่ 89)

ตารางที่ 89

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.71	.50	49
หญิง	2.42	.66	23
รวม	2.63	.57	72

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.22 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการ
ติดต่อสื่อสาร และประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานเกี่ยวกับผู้บังคับบัญชา ของบัณฑิตที่ใต้เรียนวิชา ทางด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 90)

ตารางที่ 90

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.30	.68	10
30-35 ปี	2.70	.68	10
36-40 ปี	2.91	.30	11
41-45 ปี	2.68	.48	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.57	.59	23
รวม	2.63	.57	73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.23 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาค้นความสามารถใน
การติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมิน
ความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา ของบัณฑิตที่ได้เรียนวิชา
ทางด้านการศึกษาดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ ผู้ที่จบการศึกษา
ระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาน้อยกว่าระดับปริญญาตรี ประเมิน
ความสามารถในค่านี้นี้ ที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 91)

ตารางที่ 91

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.33	.58	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.67	.52	46
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.57	.66	23
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.63	.67	73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.24 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้ใต้บังคับบัญชา ของบัณฑิตที่ได้เรียน วิชาด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 92)

ตารางที่ 92

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศฯ	2.60	.64	27
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศฯ	2.55	.53	46
รวม	2.63	.57	73

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.25 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชา ที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา ของบัณฑิตที่ได้เรียนวิชาด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดรัฐวิสาหกิจ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด

(คังตารางที่ 93)

ตารางที่ 93

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.65	.55	29
รัฐวิสาหกิจ	2.73	.46	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.75	.46	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.47	.72	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.63	.57	70

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.26 เพศของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการสื่อสาร
ในกลุ่ม

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มของผู้ใต้บังคับบัญชา ที่ได้เรียนด้านการพูดดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิงเล็กน้อย (ดังตารางที่ 94)

ตารางที่ 94

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.57	.58	49
หญิง	2.54	.56	24
รวม	2.56	.60	73

4.27 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับช้ญชาด้านความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับช้ญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม ของผู้บังคับช้ญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี โดยที่ผู้บังคับช้ญชาที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าเกือบจะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 95)

ตารางที่ 95

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.20	.79	10
30-35 ปี	2.70	.48	10
36-40 ปี	2.82	.40	11
41-45 ปี	2.74	.56	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.42	.58	24
รวม	2.57	.60	74

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.28 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทางด้านการศึกษาว่า ต่ำกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้ที่มีการศึกษากว่าระดับปริญญาตรีเห็นว่าความสามารถในค่านี้นี้ใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการศึกษา (คังตารางที่ 96)

ตารางที่ 96

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.00	1.00	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.62	.57	47
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.54	.59	24
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	-
รวม	2.57	.60	74

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.29 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชากันความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทางด้านทฤษฎีว่าดีกว่า ผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกังานทางด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 97)

ตารางที่ 97

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.64	.56	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.52	.62	46
รวม	2.57	.60	74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.30 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชา ที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม ของผู้ใต้บังคับบัญชาผู้ใต้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าด้อยกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ตารางที่ 98)

ตารางที่ 98

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.61	.49	31
รัฐวิสาหกิจ	2.57	.65	14
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.63	.52	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.53	.72	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.56	.60	71

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.31 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยให้กับผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (ดังตารางที่ 99)

ตารางที่ 99

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.53	.55	45
หญิง	2.48	.57	23
รวม	2.51	.59	68

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.32 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร

จากทศกรศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้กับผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าเกือบจะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 100)

ตารางที่ 100

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.20	.63	10
30-35 ปี	2.44	.73	9
36-40 ปี	2.70	.48	10
41-45 ปี	2.65	.49	17
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.52	.59	23
รวม	2.52	.58	69

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.33 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโท ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 101)

ตารางที่ 101

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.00	.00	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.52	.55	42
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.48	.67	23
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.52	.58	69

4.34 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความ
สามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะ หรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน

นิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยให้
ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนใน
ระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์
(ดังตารางที่ 102) ...

ตารางที่ 102

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.60	.58	25
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.47	.59	44
รวม	2.52	.58	69

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.35 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะหรือคำปราศรัยให้กับผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ดี เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้ที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ และหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ตามลำดับ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานราชการ ประเมินความสามารถในด้านนี้ในระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ตารางที่ 103)

ตารางที่ 103

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.40	.63	28
รัฐวิสาหกิจ	2.79	.43	14
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.57	.53	7
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.47	.62	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	-
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.52	.59	66

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.36 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการพูดคุย
ต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการ
พูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน
ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (ดังตารางที่ 104)

ตารางที่ 104

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.60	.54	45
หญิง	2.50	.59	24
รวม	2.57	.56	69

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.37 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการพูดคุย
ต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ประเมินความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่า ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี โดยผู้บังคับบัญชาที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ประเมินความสามารถในด้านนี้ที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ตั้งตารางที่ 105)

ตารางที่ 104

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.36	.67	11
30-35 ปี	2.80	.42	10
36-40 ปี	2.91	.30	11
41-45 ปี	2.61	.50	18
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.35	.59	20
รวม	2.57	.55	70

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.38 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโท ประเมินความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าตามลำดับ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 105)

ตารางที่ 105

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.00	.00	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.59	.54	44
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.59	.59	22
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.57	.55	70

สถาบันวิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.39 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความ
สามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 106)

ตารางที่ 106

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.61	.57	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.55	.55	42
รวม	2.57	.55	70

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.40. ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทางด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่อยู่ในหน่วยงานราชการ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถด้านนี้ในระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 107)

ตารางที่ 107

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.65	.56	26
รัฐวิสาหกิจ	2.60	.51	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.71	.49	7
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.33	.59	18
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.57	.56	67

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.41 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการปรับ
บุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการ
ปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยปราศจากความเคอะเขิน ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่
ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็น
เพศหญิงค่อนข้างมาก (ดังตารางที่ 108)

ตารางที่ 108

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S. D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.68	.55	50
หญิง	2.33	.64	24
รวม	2.57	.60	74

4.42 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการ
ปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ประเมินความ
สามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้าน
การพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง
36-40 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าเกือบ
จะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 109)

ตารางที่ 109

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.18	.75	11
30-35 ปี	2.70	.48	10
36-40 ปี	2.64	.50	11
41-45 ปี	2.63	.60	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.63	.58	24
รวม	2.57	.60	75

สถาบันนันทวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.43 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมินความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 110)

ตารางที่ 110

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.01	1.00	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.62	.57	47
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.54	.59	24
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.57	.60	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.44 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับช้ด้านความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานทั้งที่เป็นงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ และงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้้อย่างปราศจากความเคอะเขินในระดับค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน คือ 2.57 โดยที่กลุ่มที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ มีความเห็นใกล้เคียงกันมากกว่า (จากค่า S.D. = .58) กลุ่มที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ค่า S.D. = .63) (ดังตารางที่ 111)

ตารางที่ 111

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.57	.63	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.57	.58	47
รวม	2.57	.59	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.45 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ของผู้บังคับบัญชามากกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ตารางที่ 112)

ตารางที่ 112

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.63	.49	30
รัฐวิสาหกิจ	2.67	.62	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.75	.46	3
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.33	.77	13
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่น ๆ	-	-	-
รวม	2.56	.60	72

4.46 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูด

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูดหรือการบรรยายต่าง ๆ ของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิงเล็กน้อย (ดังตารางที่ 113)

ตารางที่ 113

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.57	.54	46
หญิง	2.54	.59	24
รวม	2.56	.56	70

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.47 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการ
จัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูด

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ประเมินความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูดของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้ที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถด้านนี้เกือบจะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้าน (ดังตารางที่ 114)

ตารางที่ 114

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.20	.63	10
30-35 ปี	2.44	.53	9
36-40 ปี	2.64	.50	11
41-45 ปี	2.51	.61	15
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.69	.47	23
รวม	2.56	.55	71

4.48 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการจัดเตรียมวัสดุที่สมบูรณ์ และสถานที่ประกอบการพูด

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ประเมินความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุที่สมบูรณ์และสถานที่ประกอบการพูดของผู้ใต้บังคับบัญชาที่
ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการศึกษา
ศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าตามลำดับ
(ดังตารางที่ 115)

ตารางที่ 115

<u>วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา</u>	<u>ค่าเฉลี่ย</u>	<u>ส.ท.</u>	<u>จำนวนผู้ตอบ</u>
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.67	.58	2
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.59	.54	3
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.50	.59	24
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	-
รวม	2.56	.55	71

4.49 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชา
ด้านความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุที่ศูนย์ปรณ และสถานที่ประกอบการพูด

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชา ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจประเมินความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุที่ศูนย์ปรณและสถานที่ประกอบการพูดของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านนี้ (ดังตารางที่ 116)

ตารางที่ 116

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.48	.58	27
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.61	.54	44
รวม	2.56	.55	71

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.50 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูด

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ประเมินความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูดของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 117)

ตารางที่ 117

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.53	.50	30
รัฐวิสาหกิจ	2.71	.61	14
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.57	.53	7
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.50	.63	16
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่นๆ	-	-	-
รวม	2.58	.56	68

4.51 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถใน
การใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็น เพศชาย ประเมินความสามารถใน
การใช้เหตุผลโต้แย้งอย่างมีวิจารณญาณเพื่อแสดงความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนค้ำ
การพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง
(ดังตารางที่ 118)

ตารางที่ 118

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.48	.54	50
หญิง	2.33	.48	24
รวม	2.43	.52	74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.52 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ประเมินความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งอย่างมีวิจารณญาณแสดงความคิดเห็นของผู้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี และมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ในระดับค่าเฉลี่ยที่เท่ากันและค่า S.D. ที่ใกล้เคียงกัน โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าเกือบจะใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 119)

ตารางที่ 119

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.20	.42	10
30-35 ปี	2.60	.52	10
36-40 ปี	2.50	.52	12
41-45 ปี	2.37	.60	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.50	.51	24
รวม	2.44	.53	75

4.53 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประเมินความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงอย่างมีวิจารณญาณเมื่อแสดงความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ผู้มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโท ประเมินความสามารถในด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 120)

ตารางที่ 120

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.33	.58	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.55	.50	47
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.25	.53	24
สูงกว่าปริญญาโท	2.00	.00	1
รวม	2.44	.53	75

สถาบันวิจัยประชากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.54 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชา กับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งอย่างมีวิจารณญาณเมื่อแสดงความคิดเห็น ของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์เล็กน้อย (ดังตารางที่ 121)

ตารางที่ 121

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศฯ	2.43	.50	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศฯ	2.45	.54	47
รวม	2.44	.53	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.55 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ประเมิน

ความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่าดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินความสามารถด้านนี้ว่าใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนด้านการพูด (ดังตารางที่ 122)

ตารางที่ 122

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.35	.49	31
รัฐวิสาหกิจ	2.53	.64	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.50	.53	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.47	.51	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่นๆ	-	-	-
รวม	2.43	.53	72

4.56 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้สำนวนโวหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย ประเมินความสามารถในการใช้สำนวนโวหาร ลีลาในการเสนอเนื้อหาหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่า ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง (กัณฑ์ตารางที่ 123)

ตารางที่ 123

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.60	.53	50
หญิง	2.46	.59	24
รวม	2.55	.55	74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.57 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้สำนวนโวหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถในการใช้สำนวนโวหารเพื่อการนำเสนอ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป โดยที่ผู้ที่มีอายุน้อยกว่า 30 ปี ประเมินความสามารถในด้านนี้ ที่ระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (คังตารางที่ 124)

ตารางที่ 124

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.30	.67	10
30-35 ปี	2.60	.52	10
36-40 ปี	2.75	.45	12
41-45 ปี	2.47	.61	19
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.63	.49	24
รวม	2.56	.55	75

4.58 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้านความสามารถในการใช้สำนวนโวหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถในการใช้สำนวนโวหารเพื่อการนำเสนอ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าตามลำดับ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโท เห็นว่ามีความสามารถใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียนทางด้านการศึกษา (ดังตารางที่ 125)

ตารางที่ 125

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.67	.58	3
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.62	.53	47
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.46	.59	24
สูงกว่าปริญญาโท	-	-	1
รวม	2.56	.55	75

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.59 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาด้าน
ความสามารถในการใช้สำนวนโวหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้าน
นิเทศศาสตร์ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่า มีความสามารถในการใช้สำนวน
โวหารเพื่อการนำเสนอ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงาน
เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (กึ่งตารางที่ 126)

ตารางที่ 126

ตำแหน่งปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.50	.58	28
-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.60	.54	47
รวม	2.56	.55	75

4.60 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินผู้บังคับบัญชาด้านความสามารถ
ในการใช้สํานวนโวหาร

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถในการใช้สํานวนโวหารเพื่อการนำเสนอ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถนี้ที่ค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 127)

ตารางที่ 127

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.51	.51	31
รัฐวิสาหกิจ	2.60	.63	15
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.50	.54	8
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.53	.62	17
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่นๆ	-	-	-
รวม	2.56	.55	72

4.61 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง ประเมินว่า วิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย (ดังตารางที่ 128)

ตารางที่ 128

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.69	.53	92
หญิง	2.73	.53	52
รวม	2.70	.53	144

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.62 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 36-40 ปี เห็นว่ามีประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 129)

ตารางที่ 129

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.70	.54	27
30-35 ปี	2.73	.45	26
36-40 ปี	2.59	.59	22
41-45 ปี	2.80	.41	30
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.68	.61	41
รวม	2.71	.53	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.63 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของคนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และปริญญาโทหรือเทียบเท่า ตามลำดับ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโทเห็นว่ามีประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุด (ดังตารางที่ 130)

ตารางที่ 130

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.83	.41	6
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.72	.54	59
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.67	.52	49
สูงกว่าปริญญาโท	2.50	.71	2
รวม	2.71	.53	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.64 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชา
กลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 131)

ตารางที่ 131

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.63	.54	38
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.73	.52	107
รวม	2.70	.53	145

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.65 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาสังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่า วิชากลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานราชการ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่ามีประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 132)

ตารางที่ 132

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.69	.56	67
รัฐวิสาหกิจ	2.63	.50	19
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.56	.73	9
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศฯ	2.75	.49	44
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	-	-	1
อื่นๆ	-	-	1
รวม	2.70	.53	141

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.66 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 1

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย (ดังตารางที่ 133)

ตารางที่ 133

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.62	.68	91
หญิง	2.74	.49	53
รวม	2.66	.62	144

4.67 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี มีความเห็นว่
วิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของคนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด
รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 36-40 ปี โดยที่ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี เห็นว่ามีประโยชน์ใน
ระดับค่าเฉลี่ยที่ต่ำที่สุด (ดังตารางที่ 134)

ตารางที่ 134

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.56	.64	27
30-35 ปี	2.81	.40	26
36-40 ปี	2.74	.54	23
41-45 ปี	2.67	.66	30
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.60	.71	40
รวม	2.66	.61	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.68 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับตั้งแต่ต่ำกว่าปริญญาตรี ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จนถึงระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า มีความเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนในระดับค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 2.67 โดยที่กลุ่มการศึกษาปริญญาโทหรือเทียบเท่ามีความเห็นที่ใกล้เคียงกันมากกว่า (S.D. = .47) กลุ่มต่ำกว่าปริญญาตรี (S.D. = .52) และกลุ่มปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (S.D. = .67) ในขณะที่มีกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาโทเห็นว่า มีประโยชน์ในระดับปานกลาง (ดังตารางที่ 135)

ตารางที่ 135

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.67	.52	6
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.67	.67	89
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.67	.47	49
สูงกว่าปริญญาโท	2.00	1.41	2
รวม	2.66	.61	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.69 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชา กับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2 จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ (ดังตารางที่ 136)

ตารางที่ 136

ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.68	.70	38
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.66	.58	107
รวม	2.67	.61	145

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.70 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก: ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่กลุ่มที่สังกัดบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 137)

ตารางที่ 137

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.61	.63	66
รัฐวิสาหกิจ	2.75	.64	20
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.44	1.13	9
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	2.77	.42	44
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.00	-	1
อื่น ๆ	3.00	-	1
รวม	2.67	.62	141

สถาบันวิจัยปฏิบัติการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.71 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชายเล็กน้อย (ดังตารางที่ 138)

ตารางที่ 138

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.39	.74	92
หญิง	2.40	.74	53
รวม	2.39	.74	145

4.72 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของคนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุระหว่าง 41-45 ปี โดยที่กลุ่มผู้บังคับบัญชาที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ในระดับสูงกว่าปานกลางเล็กน้อย (ดังตารางที่ 139)

ตารางที่ 139

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	2.07	.48	27
30-35 ปี	2.42	.70	26
36-40 ปี	2.35	.78	23
41-45 ปี	2.50	.78	30
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.56	.63	41
รวม	2.40	.74	147

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.73 พฤติกรรมการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของคนมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาโทเห็นว่ามีประโยชน์ค่อนข้างน้อย (ดังตารางที่ 140)

ตารางที่ 140

พฤติกรรมการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.50	.55	6
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.41	.75	90
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.41	.73	49
สูงกว่าปริญญาโท	1.50	.71	2
รวม	2.40	.74	147

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.74 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน
นิเทศศาสตร์ เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก
ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานทางด้านนิเทศศาสตร์
(ตารางที่ 141)

ตารางที่ 141

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.50	.76	38
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.36	.73	108
รวม	2.40	.74	146

4.75 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 3

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ มีความเห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในหน่วยงานของตนเองอย่างมาก ในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดรัฐวิสาหกิจ และราชการตามลำดับ ส่วนผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชนทั้งที่ทำงานเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่ามีประโยชน์ในระดับปานกลาง โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ เห็นว่า วิชาในกลุ่มนี้ ไม่มีประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานภายในหน่วยงานของตนเองเลย (ดังตารางที่ 142)

ตารางที่ 142

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.58	.63	67
รัฐวิสาหกิจ	2.60	.68	20
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องด้านนิเทศศาสตร์	2.11	1.05	9
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องด้านนิเทศศาสตร์	2.16	.68	14
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	.00	-	1
อื่น ๆ	3.00	-	1
รวม	2.41	.74	142

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.76 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนเองค่อนข้างมากกว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชาย เล็กน้อย (ดังตารางที่ 143)

ตารางที่ 143

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.22	.82	92
หญิง	2.37	.72	52
รวม	2.27	.79	144

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.77 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อหน่วยงานของตนค่อนข้างมากที่สุด รองลงมาได้แก่กลุ่มอายุสูงกว่า 45 ปีขึ้นไป และกลุ่มอายุระหว่าง 30-35 ปี ตามลำดับ โดยที่กลุ่มอายุต่ำกว่า 30 ปี เห็นว่าวิชาในกลุ่มนี้มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนค่อนข้างน้อย (ดังตารางที่ 144)

ตารางที่ 144

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	1.93	.78	27
30-35 ปี	2.36	.64	25
36-40 ปี	2.26	.69	23
41-45 ปี	2.40	.89	30
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.37	.80	41
รวม	2.27	.78	146

4.78 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า และปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนค่อนข้างมากพอสมควร ส่วนผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับสูงกว่าปริญญาโทเห็นว่ามีประโยชน์ในระดับปานกลาง โดยที่ระดับต่ำกว่าปริญญาตรีเห็นว่ามีประโยชน์มากกว่าเล็กน้อย (ดังตารางที่ 145)

ตารางที่ 145

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.17	1.17	6
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.24	.80	89
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.37	.73	49
สูงกว่าปริญญาโท	2.00	.00	2
รวม	2.27	.78	146

4.79 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน
นิเทศศาสตร์ มีความเห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของ
ตนเองมากกว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์เล็กน้อย โดยที่
ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่า มีประโยชน์ในระดับ
ปานกลางค่อนข้างมาก (ดังตารางที่ 146)

ตารางที่ 146

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.11	.92	38
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.33	.72	107
รวม	2.27	.78	145

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.80 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 4

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนมากที่สุด ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานราชการ และรัฐวิสาหกิจ เห็นว่ามีประโยชน์ในระดับค่อนข้างมาก และผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชน ที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิติศาสตร์กับผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ เห็นว่ามีประโยชน์ในระดับปานกลาง โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิติศาสตร์เห็นว่ามีประโยชน์น้อย (ดังตารางที่ 147)

ตารางที่ 147

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.39	.55	66
รัฐวิสาหกิจ	2.40	.75	20
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิติศาสตร์	1.78	1.09	9
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิติศาสตร์	2.11	.87	44
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.00	.00	1
อื่น ๆ	3.00	.00	1
รวม	2.27	.78	141

4.81 เพศของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์วิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ทั้งผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง และเพศชาย มีความเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนเองในระดับปานกลาง โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิงเห็นว่ามีประโยชน์มากกว่าเพศชายเล็กน้อย (ดังตารางที่ 148)

ตารางที่ 148

เพศ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ชาย	2.03	.86	91
หญิง	2.13	.76	53
รวม	2.07	.83	144

4.82 อายุของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่มีกลุ่มอายุระหว่าง 41-45 ปี กลุ่มอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป และกลุ่มอายุ 30-35 ปี เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง โดยที่กลุ่มอายุ 41-45 ปี เห็นว่ามีประโยชน์มากกว่ากลุ่มอายุอื่นเล็กน้อย และผู้บังคับบัญชาในกลุ่มอายุน้อยกว่า 30 ปี กับกลุ่มอายุ 36-40 ปี เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ค่อนข้างน้อย (กึ่งตารางที่ 149)

ตารางที่ 149

อายุของผู้ตอบ	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
น้อยกว่า 30 ปี	1.93	.83	27
30-35 ปี	2.04	.82	26
36-40 ปี	1.96	.83	23
41-45 ปี	2.20	.81	30
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	2.18	.84	40
รวม	2.08	.82	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.83 วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา กับการประเมินประคยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาในทุกระดับการศึกษา เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง โดยที่กลุ่มที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี เห็นว่ามีประโยชน์สูงกว่าการศึกษาระดับอื่นเล็กน้อย และระดับสูงกว่าปริญญาโทเห็นว่ามีประโยชน์ต่ำสุด (ดังตารางที่ 150)

ตารางที่ 150

วุฒิการศึกษาของผู้บังคับบัญชา	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.17	1.17	6
ปริญญาตรี/เทียบเท่า	2.08	.82	90
ปริญญาโท/เทียบเท่า	2.06	.80	49
สูงกว่าปริญญาโท	2.00		1
รวม	2.08	.82	146

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.84 ตำแหน่งงานในปัจจุบันของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ทั้งผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ต่างมีความเห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง โดยที่กลุ่มที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่ามีประโยชน์มากกว่ากลุ่มที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ เล็กน้อย (คังตารางที่ 151)

ตารางที่ 151

ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
-งานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.13	.96	38
-งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์	2.06	.78	107
รวม	2.08	.83	145

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4.85 ลักษณะหน่วยงานของผู้บังคับบัญชากับการประเมินประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 5

จากการศึกษา พบว่า ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานอื่น ๆ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนอย่างมาก ในระดับค่าเฉลี่ยสูงที่สุด โดยที่ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานราชการและหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเห็นว่าประโยชน์ในระดับปานกลาง ส่วนผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชนทั้งที่ทำงานเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ และผู้บังคับบัญชาที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวหรืออาชีพอิสระ เห็นว่ามีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนค่อนข้างน้อย (ดังตารางที่ 152)

ตารางที่ 152

หน่วยงานที่สังกัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	จำนวนผู้ตอบ
ราชการ	2.17	.80	66
รัฐวิสาหกิจ	2.20	.62	20
บริษัท/เอกชน-งานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	1.67	1.12	9
บริษัท/เอกชน-งานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์	1.96	.89	44
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	1.00	-	1
อื่น ๆ	3.00	-	1
รวม	2.07	.83	141

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. ข้อเสนอแนะของผู้บังคับบัญชา

5.1 ข้อเสนอแนะทางด้านรายวิชาการพูด/การสื่อสาร

ผู้บังคับบัญชาได้เสนอแนะรายวิชาต่าง ๆ ทางด้านการพูดหรือการสื่อสารที่เห็นว่าหลักสูตรปริญญาตรีควรจะให้ผลิตได้ศึกษา เพื่อจะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ตารางที่ 153 ข้อเสนอแนะรายวิชาทางด้านการพูด/การสื่อสารของผู้บังคับบัญชา

รายชื่อบุคคล	ราชการ	เอกชน	ราชการ	เอกชน	จำนวนทั้งสิ้น
	มีนิติศาสตร์ *	มีนิติศาสตร์ **	ไม่มีนิติศาสตร์***	ไม่มีนิติศาสตร์****	
รายชื่อบุคคล	N=43	N=39	N=35	N=25	N=142
	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>รวมคำตอบ</u>
1. การเจรจาต่อรอง	3	1	-	1	5
2. การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ	1	5	1	3	10
3. การสื่อสารระหว่างบุคคล	2	3	2	1	8
4. รากฐานในการออกเสียง และภาษาไทยที่ถูกต้อง	4	2	1	2	9
5. หลักการและเทคนิคการ ประชุม	3	1	1	-	5
6. การผลิตสื่อและเทคนิค การนำเสนอ	5	4	3	3	15
7. การพูดในที่ประชุมชนและ การเป็นพิธีกร	7	1	2	3	13
8. จิตวิทยาการพูดและการฟัง	6	2	1	5	14
9. การพูดเพื่อธุรกิจ	1	2	-	5	8
10. หลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล	5	1	1	-	7
11. วาสนิพนธ์/การร่าง สุนทรพจน์	-	-	1	-	1
12. การสื่อสารต่างวัฒนธรรม	1	-	-	2	3
13. วาสนิเทศน์ในองค์กร	-	-	-	1	1

รายชื่อวิชา	ราชการ มีนิเทศ*	เอกชน มีนิเทศ**	ราชการ ไม่มีนิเทศ***	เอกชน ไม่มีนิเทศ****	จำนวนทั้งสิ้น
	N=43 จำนวนคำตอบ	N=39 จำนวนคำตอบ	N=35 จำนวนคำตอบ	N=25 จำนวนคำตอบ	N=142 รวมคำตอบ
14. วาณิชเทศเบื้องต้น	-	-	-	2	2
15. การพูดเพื่อขจัด ความขัดแย้ง	-	2	-	-	2
16. การสื่อสารข้อมูลทาง การตลาด	1	1	-	-	2
17. เทคนิคการสื่อสารและ การดำเนินรายการ	3	-	1	1	4
18. การวิเคราะห์ อวัจนภาษา	1	-	-	-	1
19. การพูดเพื่อการ ประชาสัมพันธ์	1	-	1	-	2
20. การวิเคราะห์สถิติ ในการสื่อสาร	-	-	1	-	1
21. การวิเคราะห์ภาษา	-	-	1	-	2
22. การพูดเพื่อติดต่อกับ ต่างประเทศ	-	-	1	-	1
23. การจับสาระจากการฟัง	-	-	1	-	1
24. คุณธรรมและอุดมการณ์ของ การพูด	-	-	-	1	1
25. วาทะเพื่อการพูด เพื่อ ศาสนา, เพื่อความมั่นคง ของชาติ เพื่อนักการเมือง เพื่อเศรษฐกิจ และเฉพาะ กรณีต่าง ๆ	6	2	1	1	10

ราชการ มีนิตะ*	เอกชน มีนิตะ**	ราชการ ไม่มีนิตะ***	เอกชน ไม่มีนิตะ****	จำนวนทั้งสิ้น : N=142
N=43	N=39	N=35	N=25	
<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>รวมคำตอบ</u>

26. ควรเน้นปฏิบัติควบคู่กับ					
ทฤษฎีมาก ๆ	2	4	1	-	7
27. ควรเรียนวาทวิทยา					
เป็นวิชาเสริมมากกว่า					
วิชาหลัก	1	1	-	-	2

จากตารางที่ 153 แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่วิชาที่ 1 ถึงวิชาที่ 14 เป็นวิชาที่ภาควิชาวาทวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้บรรจุไว้ในหลักสูตรแล้ว และได้มีการเรียนการสอนอยู่ ผู้บังคับบัญชาได้หยิบยกขึ้นมาเพื่อเป็นการตอกย้ำถึงความสำคัญของวิชาเหล่านี้อีกครั้งหนึ่ง โดยได้ให้ความสำคัญกับวิชาการผลิตสื่อ และการนำเสนอเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือวิชาจิตวิทยาการพูดและการฟัง การพูดในที่ชุมชนและการเป็นพิธีกร สำหรับข้อวิชาที่เสนอแนะ วิชาที่ดูจะเป็นที่ต้องการมากที่สุด การพูดเฉพาะกิจ อาทิ การพูดเพื่อการพูดเพื่อศาสนา เพื่อความมั่นคงของชาติ เพื่อนักการเมือง เพื่อเศรษฐกิจ ฯลฯ รองลงไปคือวิชาเทคนิคการสื่อสารและการดำเนินรายการทางสื่อมวลชน อนึ่งสิ่งที่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายนั้นคือการปฏิบัติมาก ๆ ควบคู่ไปกับการศึกษาทฤษฎี

หมายเหตุ

- * = ภาคราชการมีนิตะศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
- ** = ภาคเอกชนมีนิตะศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
- *** = ภาคราชการไม่มีนิตะศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
- **** = ภาคเอกชนไม่มีนิตะศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา

5.2 ข้อเสนอแนะทางด้านรายวิชาอื่น ๆ

ในทรรศนะของผู้บังคับบัญชามัคคุเทศก์ ตลาดงานของนิสิตนักศึกษา ที่เรียนวิชาเอกทางด้านวาทวิทยาจะเปิดกว้างยิ่งขึ้น ถ้าได้ศึกษาวิชาต่าง ๆ ดังปรากฏในตารางที่ 154

ตารางที่ 154 ข้อเสนอแนะรายวิชาอื่น ๆ ของผู้บังคับบัญชา

สาขาวิชา	ราชการ มีมติ*	เอกชน มีมติ**	ราชการ ไม่มีมติ***	เอกชน ไม่มีมติ****	จำนวนทั้งสิ้น
	N=43 จำนวนคำตอบ	N=39 จำนวนคำตอบ	N=35 จำนวนคำตอบ	N=25 จำนวนคำตอบ	N=142 รวมคำตอบ
1. การบริหารองค์การ และการวางแผน	5	2	6	2	15
2. การบริหารงานบุคคล และกฎเกณฑ์ระเบียบ ของหน่วยงาน	2	3	-	-	5
3. เศรษฐศาสตร์และบริหาร ธุรกิจ	2	3	1	5	11
4. คอมพิวเตอร์	3	-	1	-	4
5. การตลาดและการบริหาร	-	5	-	1	6
6. การโฆษณา	-	2	-	-	2
7. มนุษยสัมพันธ์บุคลิกภาพและ มารยาทในสังคม	2	2	3	3	10
8. จิตวิทยาและจิตวิทยาชุมชน	5	1	3	5	14
9. สังคมวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์	3	2	2	-	7
10. คณิตศาสตร์ การวิจัย สถิติ และ ประเมินผล	1	-	3	2	6
11. มนุษยวิทยาและวัฒนธรรมท้องถิ่น	2	-	2	-	4

รายชื่อวิชา	ราชการ มีนิเทศ*	เอกชน มีนิเทศ**	ราชการ ไม่มีนิเทศ***	เอกชน ไม่มีนิเทศ****	จำนวนทั้งสิ้น
	N=43 จำนวนคำตอบ	N=39 จำนวนคำตอบ	N=35 จำนวนคำตอบ	N=25 จำนวนคำตอบ	: N=142 รวมคำตอบ
12. ศิลปการแสดง	-	-	1	-	1
13. ประวัติศาสตร์	-	-	-	-	1
14. รัฐศาสตร์และการเมือง	1	1	1	1	5
15. ปรัชญาและตรรกวิทยา	-	2	1	2	4
16. กฎหมายและกฎหมาย การพิมพ์การโฆษณา	2	1	1	2	8
17. การประชาสัมพันธ์และ สื่อมวลชน	3	3	1	-	6
18. โสตทัศนูปกรณ์	1	2	1	-	2
19. การเขียน	-	-	-	-	1
20. ภาษาไทย/ศัพท์และวิธีการ ใช้สำหรับการพูด	1	1	-	-	3
21. ภาษาอังกฤษ	1	2	2	1	8
22. ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ	1	4	2	6	11
23. การจัดการอบรมในหน่วยงาน	-	2	-	-	2
24. การฝึกงานและฝึกอบรมนอก สถานที่	-	1	-	-	1
25. ความรู้ทุกสาขาเพื่อใช้พูด	-	3	-	-	3
26. เรียนรู้เพิ่มในงานหลักภาวะ เป็นงานรอง	-	-	-	1	1
27. ไม่ตอบไม่มีความเห็น	19	14	17	8	58

จากตารางที่ 154 แสดงให้เห็นว่าสาขาวิชาที่ผู้บริหารไม่ว่าจะมีหรือไม่มีบัณฑิตนิเทศศาสตร์ เป็นลูกน้อง เห็นว่าบัณฑิตควรเรียนเพิ่มเติมคือ การบริหารองค์การและการวางแผนควบคู่ไปกับจิตวิทยา และจิตวิทยาชุมชน นอกจากนี้ผู้บริหารเห็นว่า บัณฑิตนิเทศศาสตร์ควรเรียนรู้เพิ่มเติมทางด้านเศรษฐกิจ บริหารธุรกิจ ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษและควรเน้นเรื่องมนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพและมารยาทในสังคม

หมายเหตุ :

ราชการมีนิเทศ *	= ภาคราชการมีนิเทศศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
เอกชนมีนิเทศ **	= ภาคเอกชนมีบัณฑิตนิเทศศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
ราชการไม่มีนิเทศ ***	= ภาคราชการไม่มีบัณฑิตนิเทศศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา
เอกชนไม่มีนิเทศ ****	= ภาคเอกชนไม่มีนิเทศศาสตร์เป็นผู้ได้บังคับบัญชา

5.3 การรับบัณฑิตวิชาเอกทางด้านวาริชวิทยาเข้าทำงาน

จากการพิจารณาสรุปหลักสูตรของภาควิชวาริชวิทยา ผู้บังคับบัญชาให้ความเห็นว่า การจะรับนิสิตที่เรียนวิชาเอกทางด้านวาริชวิทยาเข้าทำงาน ในประเด็นและเงื่อนไขดังปรากฏใน ตารางที่ 155

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ทรรศนะของผู้บังคับบัญชาต่อการรับบัณฑิตทางวทววิทยาเข้าทำงาน

การรับเข้าทำงาน	ราชการ	เอกชน	ราชการ	เอกชน	จำนวนทั้งสิ้น
	มีนิติเทศ*	มีนิติเทศ**	ไม่มีนิติเทศ***	ไม่มีนิติเทศ****	
	N= 52	N=37	N=35	N= 25	N=142
	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>รวมคำตอบ</u>

1. รับเข้าทำงานในตำแหน่งหน้าที่

1.1 ประชาสัมพันธ์	20	5	11	5	41
1.2 แรงงานสัมพันธ์	-	3	-	1	4
1.3 ผู้ประสานงาน	2	-	3	1	6
1.4 เจ้าหน้าที่ต้อนรับ	1	1	1	-	3
1.5 วิทยากรฝึกอบรม/ เจ้าหน้าที่เผยแพร่	10	2	2	3	17
1.6 เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ สัมพันธ์	1	-	1	-	2
1.7 พิธีกร	2	-	-	-	2
1.8 เจ้าหน้าที่โสตทัศนศึกษา	1	-	-	-	1
1.9 ผู้จัดการประชุม	2	-	-	-	2
1.10 เลขานุการ	2	2	2	2	8
1.11 ผู้สื่อสารด้านการตลาด	1	2	1	1	5
1.12 เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคล	2	2	-	-	4
1.13 ผู้จัดทำสิ่งพิมพ์และ วารสาร	-	1	-	-	1
1.14 copy writer	-	1	-	-	1
1.15 พนักงานขาย	-	3	-	-	3

2. รับเข้าทำงานโดยมีเงื่อนไขว่า

2.1 บุคลิกและความสามารถ ตรงตำแหน่ง	3	1	6	-	10
2.2 สอบผ่าน ก.พ.	4	-	3	-	7

การรับเข้าทำงาน	ราชการ มีเน็ต*	เอกชน มีเน็ต**	ราชการ ไม่มีเน็ต***	เอกชน ไม่มีเน็ต****	จำนวนทั้งสิ้น
	N= 52	N= 37	N= 35	N= 25	: N= 142
	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>รวมคำตอบ</u>
2.3 ทำตำแหน่งลูกจ้างชั่วคราว ก่อน/ทดลองฝึกงานให้เห็น ความสามารถก่อน	2	2	-	-	4
2.4 มีความสามารถด้าน ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่	2	-	2	-	4
2.5 ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างดี	2	2	-	2	6
2.6 ต้องเข้าใจหลัก production	1	2	-	2	5
2.7 มีพื้นฐานทางสื่อสารมวลชน	1	2	-	-	2
2.8 มีความสามารถทางการเขียน	-	2	-	-	2
2.9 มีความรู้ทางการตลาด	-	2	-	-	2
2.10 มีความสามารถทางงาน เอกสาร	-	1	-	-	1
2.11 มีความรู้ด้านบริหารงาน บุคคล	-	-	-	1	1
2.12 มีประสบการณ์ในการทำงาน	-	-	2	1	3
2.13 ปฏิบัติงานได้ในกรุงเทพและ ต่างจังหวัด	-	-	1	-	1
2.14 มีความสามารถหลายด้าน	-	2	-	-	2
2.15 มีเหตุผล ไหวพริบ คล่องตัว แก้ปัญหาได้ดี	-	4	4	1	9

การรับเข้าทำงาน	ราชการ มีเน็ต*	เอกชน มีเน็ต**	ราชการ ไม่มีเน็ต***	เอกชน ไม่มีเน็ต****	จำนวนทั้งสิ้น : N=142
	N=52	N=37	N=35	N= 25	
	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>จำนวนคำตอบ</u>	<u>รวมคำตอบ</u>

3. ไม่รับเข้าทำงานเพราะ

3.1 ไม่ตรงกับงานของหน่วยงาน	3	2	5	5	15
3.2 ไม่มีความจำเป็น	1	1	-	2	4
3.3 ไม่พอใจประสิทธิผลและ ประสิทธิภาพ	1	-	-	-	1

3.4 เป็นกิจการส่วนตัว	-	-	1	-	1
-----------------------	---	---	---	---	---

4. อื่น ๆ

4.1 ต้องพิจารณาคุณสมบัติก่อน	4	4	1	2	11
------------------------------	---	---	---	---	----

4.2 ขึ้นกับสถานการณ์และ ความต้องการ/กฎเกณฑ์ และระเบียบของ ก.พ.	5	3	4	1	13
--	---	---	---	---	----

4.3 ความสามารถพิเศษ ประกอบ/ดูพื้นฐานวิชาอื่น ๆ	-	1	1	2	4
---	---	---	---	---	---

4.4 นักพูดอิสระทำงานเป็น job	-	1	-	-	1
------------------------------	---	---	---	---	---

4.5 ภาษาอังกฤษสำคัญมาก	-	1	-	-	1
------------------------	---	---	---	---	---

4.6 ต้องมีความรับผิดชอบ กล้า แสดงออก ปรับตัวเข้ากับ ผู้อื่นได้	1	2	-	-	3
--	---	---	---	---	---

4.7 วาทยุทธศาสตร์ไม่เด่นชัดไม่ สามารถใช้ความรู้ได้ทันที อย่างโฆษณาประชาสัมพันธ์	-	-	1	-	1
---	---	---	---	---	---

4.8 อยากให้ทุกคนในหน่วยงานรู้ วาทยุทธศาสตร์	1	-	-	-	1
--	---	---	---	---	---

4.9 ไม่เข้าใจหลักวิชานี้	-	-	-	1	1
--------------------------	---	---	---	---	---

จากตารางที่ 155 แสดงถึงโอกาสในตลาดงานของบัณฑิตที่เรียนวาทวิทยาเป็นวิชาเอก

(major) ผู้บริหารหลายรายตอบมากกว่า 1 ตำแหน่งในด้านผู้บริหารที่ตอบว่าจะรับบัณฑิตเข้าทำงาน ตำแหน่งประชาสัมพันธ์เป็นตำแหน่งที่ผู้บริหารเอ่ยถึงมากที่สุด รองลงมาคือตำแหน่งวิทยากรฝึกอบรมและ/หรือเจ้าหน้าที่เผยแพร่ ทางด้านผู้บริหารที่รับเข้าทำงานโดยมีเงื่อนไข ต่างก็ระบุว่าต้องพัฒนาบุคลิกและ ความสามารถ กฎเกณฑ์ ก.พ. และการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเป็นสิ่งสำคัญ ผู้บริหารที่ไม่รับบัณฑิตทางวาทวิทยาเข้าทำงานมีความเห็นว่าไม่มีงานของหน่วยงานที่รองรับบัณฑิตเหล่านี้ ส่วนผู้ที่ตอบในหมวด "อื่น " ต่างระบุว่าต้องพิจารณาความต้องการของหน่วยงาน กฎเกณฑ์ระเบียบของ ก.พ. ควบคู่ไปกับคุณสมบัติของบัณฑิตที่มาสมัครงานด้วย

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปผล อภิปราย และ เสนอแนะ

จากการวิจัยพอสรูปให้เห็นภาพรวมได้ดังนี้คือ

ข้อมูลจากบัณฑิต

บัณฑิตที่ตอบส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.2 ผู้ตอบทั้งสองเพศอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 26-30 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38.4 บัณฑิตที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ผู้ที่จบการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2525, 2526, 2527 และ 2528 คิดเป็นร้อยละประมาณ 11.00 สำหรับวิชาเอกที่ศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เรียนวิชาเอกในสาขาโฆษณา/ประชาสัมพันธ์ สื่อสารมวลชนและหนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 36.3, 20.8 และ 16.0 ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคิดเป็นร้อยละ 30.6 นอกนั้นเป็นบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ในปริมาณใกล้เคียงกันคือ จากธรรมศาสตร์ รามคำแหง เชียงใหม่ กรุงเทพ ในอัตราร้อยละประมาณ 17.0 ตำแหน่งงานปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 50.5 โดยส่วนใหญ่เป็นบริษัทหรือหน่วยงานเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับนิเทศศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 35.1 รองลงไปเป็นหน่วยงานราชการ คิดเป็นร้อยละ 28.9 ผู้ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ได้ศึกษาวิชาเกี่ยวกับการพูดคิดเป็นร้อยละ 88.9 และเมื่อจำแนกตามระดับการได้รับการศึกษา ผู้เรียนเหล่านี้ระบุว่าได้เรียนวิชาในกลุ่มที่ 1* พอสสมควรค่อนข้างไปทางเรียนน้อย (คือเรียนประมาณครึ่งหนึ่งหรือเรียนประมาณ 1 ใน 3 ของรายวิชาในแต่ละกลุ่ม) ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่า การได้ศึกษาวิชาในกลุ่มที่ 1 นี้มีประโยชน์หรือคาดว่าจะ เป็นประโยชน์ต่ออาชีพของตนอย่างมากคิดเป็นร้อยละ 60 ของผู้ตอบทั้งหมดสำหรับวิชาในกลุ่มที่ 2** บัณฑิตส่วนใหญ่คือร้อยละ 39.6 ตอบว่าเรียนน้อย และร้อยละ 35.9 ตอบว่าไม่เคยเรียนเลย แต่ผู้ตอบเหล่านี้ร้อยละ 53.4 ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่ากลุ่มวิชานี้มีประโยชน์มาก วิชาในกลุ่มที่ 3*** นี้บัณฑิตส่วนใหญ่คือร้อยละ 42.4 ตอบว่าได้เรียนน้อย แต่ร้อยละ 42.4 เห็นหรือคาดว่าจะวิชาเหล่านี้มีประโยชน์มาก

*วิชาในกลุ่มที่ 1 ได้แก่วิชาการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารต่างวัฒนธรรม ฯลฯ

**วิชาในกลุ่มที่ 2 ได้แก่วิชาหลักและเทคนิคของการประชุม วิชาการพูดเพื่อธุรกิจ วิชาวาณิช ในองค์กร

***วิชาในกลุ่มที่ 3 ได้แก่วิชาการร่างสุนทรพจน์ วิชาการพูดหน้าทีประชุม วิชาการอ่านวินิจสาร วิชาการใช้โสตทัศนูปกรณ์เพื่อการพูดและการนำเสนอ

สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 4**** มีบัณฑิตเรียนน้อยคิดเป็นร้อยละ 44.7 ของผู้ตอบแบบสอบถาม และบัณฑิตส่วนใหญ่เห็นว่ากลุ่มวิชานี้มีประโยชน์มากใกล้เคียงกับผู้ที่มีประโยชน์พอสมควรคิดเป็นร้อยละ 43.5 และ 42.0 ตามลำดับวิชาในกลุ่มที่ 5***** ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้ที่ไม่ได้เรียนคิดเป็นร้อยละ 72.7 และผู้ตอบส่วนใหญ่คือร้อยละ 32.6 เห็นว่าวิชากลุ่มนี้มีประโยชน์ในระดับพอสมควรเท่านั้น สำหรับการเข้าอบรมการพูดหลังจบปริญญาตรีแล้ว ร้อยละ 76.9 ตอบว่าไม่เคย

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนวิชาในกลุ่มที่ 1 กับระดับการเห็นประโยชน์ในวิชาในกลุ่มที่ 1 ส่วนใหญ่ของผู้ตอบในทุกกลุ่มตั้งแต่ไม่เคยเรียนวิชาในกลุ่มที่ 1 เลยจนถึงกลุ่มที่ได้เรียนมากเห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์มากคิดเป็นร้อยละ 59.8 เมื่อถามคำถามเช่นเดียวกันกับวิชาในกลุ่มที่ 2 ผู้ตอบส่วนใหญ่ทั้งที่เคยเรียนวิชาในกลุ่มที่ 2 มากจนถึงไม่เคยเรียนเลยเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์มาก คือร้อยละ 53.4 สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 3 ผู้ตอบส่วนใหญ่ทั้งที่ได้เรียนมากและไม่เคยเรียนเลยเห็นว่าประโยชน์มากร้อยละ 42.4 สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 4 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าวิชากลุ่มนี้มีประโยชน์มาก คือประมาณร้อยละ 43.7 สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 5 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าวิชากลุ่มนี้มีประโยชน์พอสมควร คือร้อยละ 32.6

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างวิชาเอกที่ศึกษากับการได้รับการอบรมด้านการพูดหลังจบปริญญาตรี ปรากฏว่าผู้ตอบส่วนใหญ่ของทุกกลุ่มการศึกษา ไม่ว่าจะเรียนวิชาเอกทางด้านโฆษณา/ประชาสัมพันธ์ หนังสือพิมพ์/วารสารศาสตร์ วิทยุโทรทัศน์/สื่อสารมวลชน คิดเป็นร้อยละ 75.9 ตอบว่าไม่เคยเข้ารับการอบรม ผู้ที่เข้ารับการอบรมคิดเป็นร้อยละ 22.7 สำหรับคำถามเกี่ยวกับการอบรมหัวข้อที่บัณฑิตเข้ารับการอบรมมากที่สุดเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพูดต่อหน้าชุมชน รองลงไปคือการพูดเพื่อการขาย การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ บัณฑิตภาคราชการ/รัฐวิสาหกิจมีความต้องการเป็นพิเศษในการอบรมเพื่อเป็นวิทยากรและเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมให้แก่หน่วยงานของตนเอง

***วิชาในกลุ่มที่ 4 ได้แก่วิชาหลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล วิชาทฤษฎีการพูดและการวิจารณ์วาทะ วิชาการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ วิชาจิตวิทยาการพูดและผู้ฟัง วิชาหลักพฤติกรรมภาษา วิชาการวิจัยเบื้องต้นทางวาทวิทยา วิชาการฐานในการออกเสียงพูดและวิชาวาทวิทยาเบื้องต้น

*****วิชาในกลุ่มนี้ได้แก่วิชาการศึกษาเฉพาะรายบุคคลและวิชาการฝึกงานทางวาทวิทยา

ความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1 การวิจัยแสดงว่ากลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์เห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1 โดดเดี่ยวกับกลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์คือที่ระดับ 2.46 และระดับ 2.45 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างลักษณะหน่วยงานที่สังกัดต่อระดับการเป็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 1 จากการศึกษาพบว่า กลุ่มบัณฑิตที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์สูงสุด จากการเปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาวิชาเอกวิทยุโทรทัศน์ เห็นว่าวิชาในกลุ่ม 2 นี้ มีประโยชน์สูงสุดที่ระดับ 2.47 และกลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์เห็นประโยชน์ของวิชากลุ่มที่ 2 มากกว่ากลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ และกลุ่มบัณฑิตที่สังกัดรัฐวิสาหกิจเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 2 ในระดับสูงสุดที่ระดับ 2.92 ในวิชากลุ่มที่ 3 กลุ่มบัณฑิตที่เรียนวิชาเอกทางด้านสื่อสารมวลชนเห็นประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้มากที่สุดที่ระดับ 2.36 และผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 3 สูงสุดคือที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.67 และในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิชาเอกที่ศึกษาต่อระดับการเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 4 ปรากฏว่าบัณฑิตที่เรียนวิชาเอกด้านวิทยุโทรทัศน์เห็นประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้ในระดับสูงสุดที่ 2.31 และบัณฑิตที่มีตำแหน่งเกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์เห็นประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้มากกว่าบัณฑิตที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์ โดยเปรียบเทียบและผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ในระดับสูงที่สุดคือ ที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.73 สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 5 กลุ่มบัณฑิตที่เรียนวิชาเอกโฆษณา/ประชาสัมพันธ์ แม้จะเห็นประโยชน์สูงสุดในบรรดาผู้ตอบ แต่ก็เห็นประโยชน์ในระดับค่าเฉลี่ย 1.81 และกลุ่มบัณฑิตที่มีตำแหน่งที่เกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์กับตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวกับงานนิเทศศาสตร์เห็นประโยชน์ในระดับ 1.70 และ 1.57 เท่านั้น และผู้ที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจเห็นประโยชน์ในวิชากลุ่มที่ 5 สูงสุดที่ระดับ 2.58

ทางด้านข้อเสนอนแนะของบัณฑิตเกี่ยวกับรายวิชาทางด้านวาทวิทยา บัณฑิตที่จบนิเทศศาสตร์ และได้เรียนวาทวิทยามามีทรรศนะว่า วิชาที่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่การทำงานคือ การพูด โน้มน้าวใจไม่ว่าบัณฑิตนั้นจะทำงานในภาคราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชน วิชาที่มีประโยชน์รองลงมาคือ การพูดเพื่อธุรกิจ การพูดในที่ชุมชน หลักและเทคนิคการประชุม และการสื่อสารระหว่างกลุ่ม และเพื่อให้สามารถแข่งขันในตลาดงานได้ บัณฑิตที่ทำงานอยู่มีทรรศนะว่า นิสิตที่เลือกเรียนวาทวิทยาเป็นวิชาเอกควรเรียนรู้จิตวิทยาเป็นอันดับสำคัญที่สุด รองลงมาคือ พื้นฐานทั่วไปหลาย ๆ ด้าน ภาษาต่างประเทศ เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ สังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์

ข้อมูลของผู้บังคับบัญชาของบัณฑิต

ผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตนิเทศศาสตร์ที่ตอบแบบสอบถามกลับมาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเห็นร้อยละ 62.6 ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในช่วงอายุ 45 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 27.9 วุฒิการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 61.2 และส่วนใหญ่ของผู้บังคับบัญชานิตศอยู่ที่ในตำแหน่งงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์คิดเห็นร้อยละ 74.0 และส่วนใหญ่สังกัดหน่วยงานราชการคิดเป็นร้อยละ 47.2 ผู้บังคับบัญชาเหล่านี้ร้อยละ 58.8 มีผู้ได้บังคับบัญชาเป็นบัณฑิตนิเทศศาสตร์

ทางด้านข้อมูลความสามารถของผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด ผู้ตอบส่วนใหญ่คือร้อยละ 66.7 เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสารดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด เกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน ผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่คือร้อยละ 63.0 เห็นว่า ผู้ได้บังคับบัญชาที่ผ่านการเรียนการสอนวิชานี้มีความสามารถดีกว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียน และร้อยละ 65.3 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาการพูดมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน และผู้ตอบในจำนวนเท่ากันเห็นว่าผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อสารและประสานงานกับเพื่อนร่วมงานได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนและร้อยละ 57.1 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชาของตนได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ผู้บังคับบัญชาร้อยละ 62.2 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มและการประชุมดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน และร้อยละ 56.5 เห็นว่าผู้ที่ได้เรียนมีความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาจาเพื่อให้ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ร้อยละ 60.0 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาการพูดมีความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ร้อยละ 62.7 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ผ่านวิชาการพูดมีความสามารถในการปรับบุคลิกภาพ ให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ร้อยละ 59.2 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดมีความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์ สถานที่ประกอบการบรรยายต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ร้อยละ 53.3 ของผู้บังคับบัญชาเห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งที่มีวิจารณ์ญาณเมื่อเสนอข้อคิดเห็นใกล้เคียงกับผู้ที่ไม่ได้เรียน

และร้อยละ 45.3 เห็นว่าผู้ที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดนั้นมีความสามารถในการใช้เหตุผล
ข้อโต้แย้งดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ผู้บังคับบัญชาร้อยละ 58.7 เห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียน
วิชาด้านการพูดมีความสามารถในการใช้สำนวนโวหารลีลาในการเสนอเนื้อหาสาระหรือข้อคิดเห็น
ต่าง ๆ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน

ด้านข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินประโยชน์ของวิชาด้านการพูดเพื่อการใช้งาน ผู้บังคับบัญชา
ส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 74.0 ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่า วิชากลุ่มที่ 1 (กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการ
สื่อสารระหว่างบุคคลมีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมาก ร้อยละ 72.6 ของ
ผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่า กลุ่มวิชาที่ 2 (กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์กร) มีประโยชน์
ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนมาก ร้อยละ 53.7 ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่ากลุ่มวิชาที่ 3
(การสื่อสารหน้าที่ชุมชน) มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนมาก ร้อยละ 45.9
ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่า วิชากลุ่มที่ 4 (กลุ่มวิชาพื้นฐานถึงวางแนวทฤษฎี) มีประโยชน์ต่อการ
ใช้งานในหน่วยงานของตนมาก และร้อยละ 48.6 ของผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5
(กลุ่มวิชาพิเศษ) มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง

ในการศึกษาปัจจัยด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษา ตำแหน่งงาน และลักษณะหน่วยงานของ
ผู้บังคับบัญชากับการประเมินความสามารถของผู้ได้บังคับบัญชา และการประเมินประโยชน์ของ
วิชาด้านการพูดกลุ่มต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เห็นเพศชาย ประเมินว่าผู้ได้-
บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสารการ
พูดหน้าที่ชุมชน การติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา ความสามารถในการสื่อสารใน
กลุ่ม ความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาทะและคำปราศรัยให้ผู้บริหาร ความสามารถ
ในการพูดคุยกับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ
ความสามารถในการจัดเตรียมวัสดุทัศนูปกรณ์และสถานการณ์ที่ประกอบการพูดการใช้ความสามารถใน
การโต้แย้งแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผลและความสามารถในการใช้สำนวนโวหารดีกว่าผู้ได้บังคับ-
บัญชาที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง
30-35 ปี มีความเห็นว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์
และจิตวิทยาการสื่อสาร การพูดหน้าที่ชุมชน การติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา

ความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม ความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาเทหรือคำ
ปราศรัยให้ผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ความสามารถในการปรับปรุงบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์
ต่าง ๆ ความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็นดีกว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียนที่
ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาในกลุ่มอายุอื่น ผู้บังคับบัญชาที่กลุ่มอายุ 36-40 ปี ประเมินว่า
ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนทางการพูดมีความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ
และความสามารถในการใช้สำนวนโวหารดีกว่าผู้ได้บังคับบัญชาที่ไม่ได้เรียน และผู้บังคับบัญชาที่
มีอายุ 45 ปี ขึ้นไปประเมินว่าผู้ที่ผ่านการศึกษาด้านการพูด สามารถจัดเตรียมโสตทัศนูปกรณ์และ
สถานที่ประกอบการพูดได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียน ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาโท เห็นว่า
ผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์ และจิตวิทยาในการสื่อสาร
ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด แต่ผู้บังคับบัญชาที่มีระดับการศึกษาาระดับปริญญาตรี
ประเมินผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนว่ามีความสามารถด้านการพูดหน้าที่ชุมชนดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับ
ค่าเฉลี่ยสูงสุด และผู้บังคับบัญชากลุ่มเดียวกันนี้ประเมินผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูดว่ามี
ความในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชามีความสามารถในการสื่อสารในกลุ่ม
มีความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาเทหรือคำปราศรัยให้กับผู้บริหาร มีความสามารถ
ในการพูดคุยต้อนรับลูกค้า หรือผู้มาติดต่อ มีความสามารถในการปรับปรุงบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์
ต่าง ๆ มีความสามารถในการจัดเตรียมโสตทัศนูปกรณ์และสถานที่ประกอบการพูด และมีความ
สามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็นดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด
ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความสามารถด้าน
มนุษยสัมพันธ์ และจิตวิทยาในการสื่อสารความสามารถในการจัดเตรียมโสตทัศนูปกรณ์และสื่อ
ประกอบการพูด ความสามารถในการใช้สำนวนโวหารของผู้ได้บังคับบัญชาที่ได้เรียนด้านการพูด
ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน
นิเทศศาสตร์ แต่ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินความ
สามารถด้านการพูดหน้าชุมชน ความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา
ความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียงวาเทหรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร ความสามารถในการ
พูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่ง
งานไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ อย่างไรก็ตาม ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับ
ด้านนิเทศศาสตร์ และไม่เกี่ยวข้องต่างประเมินความสามารถของผู้ผ่านการเรียนด้านการพูดว่า

สามารถปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ที่ระดับค่าเฉลี่ยสูงเท่ากัน ในด้านของ ลักษณะหน่วยงานที่สังกัด ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัทเอกชนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ผ่านการเรียนด้านการพูด ว่ามีความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์และ จิตวิทยาด้านการสื่อสาร มีความสามารถในการพูดหน้าที่ชุมชน มีความสามารถในการติดต่อ สื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา มีความสามารถในการติดต่อประสานงานกับผู้ใต้บังคับ- บัญชา มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารในกลุ่ม มีความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือ ผู้มาติดต่อ มีความสามารถในการปรับบุคลิกภาพให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ไม่เคอะเขินได้ดี กว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานราชการ ประเมินผู้ใต้บังคับบัญชาที่ได้ผ่านการพูดว่ามีความสามารถในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับรองลงมา อย่างไรก็ตาม ผู้บังคับบัญชาในหน่วยรัฐวิสาหกิจประเมินความสามารถในการเตรียมและเรียบเรียง วาหรือคำปราศรัยให้กับผู้บริหารในโอกาสต่าง ๆ ความสามารถในการจัดเตรียมโสตทัศนูปกรณ์ และสถานที่ประกอบการพูด ความสามารถในการใช้เหตุผลโต้แย้งแสดงความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับ- บัญชาที่ได้เรียนการพูดดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนในระดับค่าเฉลี่ยสูงสุด

ในด้านของการประเมินประโยชน์ของวิชาในกลุ่มต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชา ที่เป็นเพศหญิงประเมินว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการทำงานภายในหน่วยงานของตนมากใน ระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาที่เป็นชาย ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ผู้บังคับ- บัญชาที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานไม่เกี่ยวข้องกับงาน ด้านนิเทศศาสตร์และผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานบริษัทเอกชนที่ทำงานไม่เกี่ยวข้องกับด้าน นิเทศศาสตร์เห็นว่าในกลุ่มที่ 1 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมากในระดับ ค่าเฉลี่ยที่สูงสุดเมื่อเทียบกับผู้บังคับบัญชาลักษณะอื่น ๆ สำหรับกลุ่มวิชาที่ 2 ผู้บังคับบัญชาที่เป็น เพศหญิง ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 30-35 ปี ผู้บังคับบัญชาที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี/เทียบเท่า และปริญญาโท/เทียบเท่าผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้าน นิเทศศาสตร์ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดบริษัท/เอกชน ที่มิงานไม่เกี่ยวข้องกับด้านนิเทศศาสตร์ เห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 2 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมากในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงสุด เมื่อเทียบกับผู้บังคับบัญชาลักษณะอื่น ๆ สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 3 ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ผู้บังคับบัญชาที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดรัฐวิสาหกิจ

เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 3 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนมากในระดับค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าผู้บังคับบัญชาในลักษณะอื่น ๆ สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 4 จากการศึกษาพบว่า ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศหญิง ผู้บังคับบัญชาที่มีอายุระหว่าง 41-45 ปี ผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์ ผู้บังคับบัญชาที่สังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจและราชการมีความเห็นว่า วิชาในกลุ่มที่ 4 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนเองมากเมื่อเทียบกับการประเมินของผู้บังคับบัญชาในกลุ่มอื่น ๆ สำหรับวิชาในกลุ่มที่ 5 ผู้บังคับบัญชาที่เป็นเพศชายและเพศหญิงมีความเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนเองในระดับปานกลาง ผู้บังคับบัญชาที่มีกลุ่มอายุต่าง ๆ เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง ผู้บังคับบัญชาในทุกระดับการศึกษาเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ต่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตนในระดับปานกลาง และทั้งผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งงานเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับงานด้านนิเทศศาสตร์เห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 5 มีประโยชน์ในระดับปานกลาง ผู้บังคับบัญชาไม่ว่าจะสังกัดหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ราชการต่างเห็นประโยชน์วิชาในกลุ่มที่ 5 ในระดับปานกลาง

เมื่อได้รับการขอร้องให้เสนอแนะชื่อวิชาและเนื้อหาวิชาทางการพูดหรือการสื่อสารที่หลักสูตรปริญญาตรีควรจะสอนนิสิตเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้บังคับบัญชาในภาครัฐวิสาหกิจและเอกชนได้หยิบยกวิชาที่ภาคมีการเรียนการสอนอยู่แล้วมาอยู่อีกครั้งหนึ่งโดยให้ความสำคัญกับวิชาการผลิตสื่อและการนำเสนอเป็นอันดับหนึ่งรองลงมาคือ วิชาจิตวิทยาการพูดและการฟัง การพูดในที่ชุมชนและการเป็นพิธีกรสำหรับชื่อวิชาที่เสนอแนะวิชาที่ดูจะเป็นที่ต้องการมากคือ การพูดเฉพาะกิจ อาทิ การพูดเพื่อการพูด เพื่อศาสนา เพื่อความมั่นคงของชาติ เพื่อนักการเมือง เพื่อเศรษฐกิจ ฯลฯ รองลงไปคือ วิชาเทคนิคการสื่อสารและการทำเป็นรายการทางสื่อมวลชน อนึ่ง สิ่งที่ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายต้องการคือ การปฏิบัติมาก ๆ ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการวิจัยแสดงให้เห็นด้วยว่า สาขาวิชาที่ผู้บริหารไม่ว่าจะมีหรือไม่มีบัณฑิตนิเทศศาสตร์เป็นลูกน้องเห็นว่าบัณฑิตควรเรียนเพิ่มเติมคือ การบริหารองค์การและการวางแผนควบคู่ไปกับจิตวิทยาและจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตนิเทศศาสตร์ควรเรียนรู้เพิ่มเติมทางด้าน เศรษฐศาสตร์บริหารธุรกิจ ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษและควรเน้นเรื่องมนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพและมารยาทในสังคม

ประเด็นถามผู้บังคับบัญชาเป็นประเด็นสุดท้าย คือโอกาสในตลาดงานของบัณฑิตที่เรียนวาทวิทยาเป็นวิชาเอก ตำแหน่งงานที่ผู้บริหารตอบว่าจะรับเข้าทำงานมากที่สุดคือตำแหน่งประชาสัมพันธ์ รองลงมาคือตำแหน่งวิทยากรอบรมหรือเจ้าหน้าที่เผยแพร่ ด้านผู้บริหารที่รับเข้าทำงานโดยมีเงื่อนไขให้ข้อคิดเห็นว่า บัณฑิตเหล่านี้ต้องพัฒนาบุคลิกและใช้ภาษาอังกฤษได้ดีเป็นสำคัญพร้อมทั้งต้องคุณวุฒิของ ก.พ. ด้วย

บทอภิปรายและ เสนอแนะ

1) จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการได้เรียนวิชาทางด้านพูดกับการเห็นประโยชน์ในกลุ่มวิชาต่าง ๆ บัณฑิตส่วนใหญ่เห็นประโยชน์ของกลุ่มวิชาเหล่านี้ในระดับสูง ถ้าเปรียบเทียบจะเห็นว่าวิชาในกลุ่มที่ 1 มีผู้เห็นประโยชน์มากที่สุด รองลงมาคือวิชาในกลุ่มที่ 2 วิชาในกลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 มีผู้เห็นประโยชน์ในระดับใกล้เคียงกัน ส่วนวิชาในกลุ่มที่ 5 เป็นที่น่าสังเกตว่ามีผู้เห็นประโยชน์ในระดับปานกลางหรือพอสมควรเท่านั้น เมื่อพิจารณาจากการประเมินผลจากผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเหล่านี้ จะเห็นว่า ผู้บังคับบัญชาทั้งเพศชายและหญิงในกลุ่มอายุในระดับการศึกษาและสังกัดหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งราชการและเอกชนและมีตำแหน่งเกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์เห็นประโยชน์ของวิชาในกลุ่มที่ 1, 2, 3, และ 4 ในลักษณะใกล้เคียงกัน อาจสรุปได้ว่าผู้ประเมินผลเป็นผู้ที่ได้ประกอบอาชีพการงานแล้วจึงได้เข้าใจและมองเห็นถึงความจำเป็นของวิชาเหล่านี้ในการประกอบอาชีพที่น่าสังเกตคือ วิชาในกลุ่มที่ 5 ที่บัณฑิตและผู้บังคับบัญชาสส่วนใหญ่ประเมินว่ามีประโยชน์ในระดับปานกลางหรือพอสมควรมันอาจเป็นไปได้ว่า รายชื่อวิชาไม่สื่อความหมายชัดเจนและบัณฑิตมองภาพไม่ออกว่าการได้ฝึกงานจะเพิ่มประโยชน์อย่างไรบ้างในขณะที่นิสิตปัจจุบันเห็นประโยชน์มาก ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของคณะผู้วิจัยที่จะทำความเข้าใจตรงประเด็นนี้ให้แก่บัณฑิตผู้ตอบแบบสอบถามในโอกาสต่อไป เพราะนิสิตที่กำลังเรียนอยู่ปัจจุบันอาจจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือด้านการฝึกงานในอนาคตได้จึงสมควรที่จะให้แนวคิดนี้ (concept) กระจ่างแก่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

เมื่อประเมินความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสาร ความสามารถในการพูดต่อที่ชุมชน ความสามารถในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา กับเพื่อนร่วมงาน กับผู้ใต้บังคับบัญชา ความสามารถในการสื่อสารในกลุ่มและการประชุม ความสามารถในการพูดคุยต้อนรับลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ความสามารถในการปรับปรุงบุคลิกภาพให้เข้า

กับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างไม่เคอะเขิน ความสามารถในการใช้สำนวนโวหารลีลาในการ
เสนอเนื้อหาสาระหรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่ประเมินว่า ผู้บังคับบัญชาของ
คนที่**เป็นบัณฑิต**และผ่านการเรียนการอบรมด้านการพูดมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว
มากกว่า หรือ ดีกว่า ผู้ไม่ได้เรียน คงมีเพียงความสามารถด้านเดียวที่ผู้บังคับบัญชาส่วนใหญ่
ประเมินว่า ผู้เรียนหรือไม่ได้เรียนด้านการพูดมีความสามารถใกล้เคียงกันคือ ความสามารถ
ในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งหรือเสนอข้อคิดเห็นที่มีวิจรรย์ญาณ ซึ่งความสามารถด้านนี้อาจกล่าว
ได้ว่า ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่างในการก่อเกิด อาทิ การมีความรู้ในศาสตร์หลายแขนง
การมีข้อมูลเพียบพร้อมในสาขาที่ทำการโต้แย้ง การมีประสบการณ์ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ความ
สามารถอื่น ๆ ที่ผู้บังคับบัญชาประเมินก็เป็นตัวบ่งชี้ได้ว่าภาควิชาได้ผลิตบัณฑิตที่**ทำประโยชน์ให้**
แก่สังคม

2) ข้อเสนอแนะของบัณฑิตเกี่ยวกับรายวิชาทางด้านวาทวิทยา บัณฑิตมีทรรศนะว่า
วิชาที่จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งคือวิชาโน้มน้าวใจ โดยหลักการแล้ว วิชา**นี้คือวิชาหัวใจ**ของ
ภาควิชาฯ การตอบของบัณฑิตเป็นการย้ำความสำคัญของวิชา**นี้** และภาควิชาฯ ยังได้บรรจุวิชา
นี้สอดแทรกอยู่หลายวิชาของภาค อันได้แก่ หลักวาทนิเทศเบื้องต้น การพูดในที่ชุมชน การพูด
เพื่อธุรกิจ หลักการเจรจาต่อรอง (เปิดใหม่) ซึ่งวิชาเหล่านี้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์
ใช้ในการประกอบอาชีพโดยตรงได้

3) งานวิจัยยืนยันแนวความคิดที่ว่า วาทวิทยาเป็นวิชาที่ไม่มีเนื้อหาในตัวเอง
แต่เป็นวิชาที่ว่าด้วยวิธีการที่จะจัดการ หรือบริหารสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้เป็นไปตามครรลองที่เหมาะสม
ถูกต้องเป็นประโยชน์โดยอาศัยการพูดเป็นหลัก ฉะนั้น วิชาที่เสนอแนะเป็นอันดับแรก**นี้**จากบัณฑิต
และผู้บังคับบัญชาคือจิตวิทยาซึ่งก็คือ การเข้าใจ (การเข้าไปในใจ) ของผู้ที่เรากำลังสื่อสาร
ด้วยตนเอง วิชาอื่น ๆ ที่มีบัณฑิตเสนอแนะเข้ามาในจำนวนที่ใกล้เคียงกันคือ พื้นฐานทั่วไปหลาย ๆ
ด้าน และที่ระบุชัด คือ กลุ่มวิชาจำพวกเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ ภาษาต่างประเทศ
สังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์ กล่าวได้ว่า กลุ่มวิชาพวกหลัง**นี้** (นอกไปจากจิตวิทยา)
เป็นวิชาที่ให้เนื้อหาแก่วาทวิทยา กล่าวได้ว่า ผู้ใดที่สามารถสื่อสารต่างมีประสิทธิภาพโดยมี
เนื้อหา เหล่านี้เป็นแก่นสาระ จะเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพจาก**ทฤษฎี**ของ
ผู้บังคับบัญชา วิชาที่เสนอแนะให้บัณฑิตเรียนคือ การบริหารองค์การ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่าง

ยังเมื่อบัดนี้ที่ก้าวสู่ตำแหน่งบริหาร

ในแง่ของการจัดทำหลักสูตร โดยนัยยะเดียวกับที่กล่าวข้างต้น นิสิตที่เลือกเรียน
วาทวิทยาเป็นวิชาเอกควรมีวิชาเลือกนอกภาควิชาฯ มากกว่าภาควิชาอื่น ๆ เพื่อให้ นิสิตได้
เรียนในสิ่งที่ เป็นเนื้อหาเสริมอันจะนำไปใช้ประกอบอาชีพได้กว้างขวางยิ่งขึ้น จากการปรับ
ปรุงหลักสูตรของคณะนิเทศศาสตร์เมื่อ เดือนมกราคม 2536 โครงการสร้างหลักสูตรคณะ
โดยเปรียบเทียบภาควิชาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขา วิชา	หมวดศึกษาทั่วไป		หมวดวิชาชีพ		วิชาเสริม	หมวด วิชาเสรี	หน่วยกิตกรรม	
	บังคับ	เลือก	พื้นฐาน	เฉพาะด้าน บังคับ เลือก			ใหม่	เดิม
หนังสือ พิมพ์	35	7	43	27 8	18	3	147	149
สื่อสาร มวลชน	35	4	43	25 16	18	3	147	149
ภาพยนตร์	35	7	45	27 9	18	3	148	145
ปชส.	38	7	45	19 14	18	3	145	146
โฆษณา	38	7	45	19 12	18	3	143	145
วาท วิทยา	38	7	45	13 17	18	3(+3)	142 (+3)	144
สื่อสาร การแสดง	38	7	45	17 13	18	3	142	144

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โดยสรุปคือ หลักสูตรวททวิยกำหนดให้ผลิตที่เลือกเรียนวิชาของภาคเป็นวิชาเอกสามารถมีวิชาเลือก (หมวดวิชาซีพี) และวิชาเลือกในหมวดวิชาเสรีได้มากกว่าภาควิชาอื่น ๆ คือ 17 หน่วยกิต และ 6 หน่วยกิต *

อนึ่ง ในระหว่างที่การวิจัยยังไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์นั้น ภาควิชาฯ ได้จัดการสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตรระหว่างเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2531 ผลการสัมมนาปรากฏว่าคณาจารย์ต่างตระหนักดีว่าควรจะมีการปรับปรุงหลักสูตรของภาควิชาเพื่อให้เอื้อต่องานอาชีพมากขึ้นเพื่อที่ว่าเมื่อบัณฑิตที่เรียนวททวิยเป็นวิชาเอกจบการศึกษา หน่วยงานต่าง ๆ สามารถใช้งานบัณฑิตเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น วิชาที่เสนอแนะขึ้นใหม่และได้มีการเรียนการสอนนับแต่มีการสัมมนาเป็นต้นมาได้แก่วิชาการบริหารกิจกรรมการฝึกอบรม (วิชาบังคับ) หลักการเจรจาต่อรอง (วิชาเลือก) และเทคนิคการสัมภาษณ์ (วิชาเลือก) วิชาเหล่านี้ยังมีได้มีการประเมินผลอย่างเป็นทางการจากบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพอย่างไรบ้าง แต่เท่าที่สอบถามและจากการสังเกตวิชาเหล่านี้เอื้อประโยชน์ต่อการทำงานของบัณฑิตหลายคน

4) ภาควิชาฯ มีดำริที่จะเปิดการศึกษาระดับมหาบัณฑิต ในขณะนี้คณาจารย์ของภาคทำการร่างหลักสูตรอยู่ จากการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้คิดว่าหลักสูตรปริญญาโทซึ่งปกติจะเป็นหลักสูตรที่มุ่งเสริมสร้างความรู้ด้านทฤษฎีจะเป็นหลักสูตรที่เรียกความสนใจ และการมองเห็นประโยชน์ได้จากบัณฑิตและผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตในกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย วิชาที่จะนำมาพัฒนาเป็นวิชาแกนในหลักสูตรปริญญาโทคือ วิชาในกลุ่มที่ 4 เป็นส่วนใหญ่ และมีวิชาเสริมเข้ามาคือ วิชาในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ซึ่งจะมีการเน้นทฤษฎีมากยิ่งขึ้น ส่วนวิชาที่บัณฑิตหรือผู้บังคับบัญชามีความต้องการให้มีการปฏิบัติมากเพื่อฝึกทักษะอาจจะนำไปเปิดเป็นหลักสูตรการฝึกอบรมในระยะสั้นได้

* ในการสัมมนา มีการสรุปว่า วิชาเลือกในหมวดวิชาเสรีของภาควิชาวททวิยจะเป็นจำนวน 3 หน่วยกิต แต่คณาจารย์ของภาควิชาฯ ได้มีการอภิปรายและมีความเห็นอย่างไม่เป็นทางการว่า วิชาเลือกในหมวดวิชาเสรีดังกล่าวควรเป็น 6 หน่วยกิต ทำให้หน่วยกิตรวมของบัณฑิตที่เรียนวิชาวททวิยเป็นวิชาเอกมีจำนวนทั้งสิ้น 145 หน่วยกิต ดู "สรุปผลการสัมมนาปรับปรุงหลักสูตรนิเทศศาสตร์ประจำปี 2535, 11-12 มกราคม 2536" ณ ห้องประชุม ดร.เทียม โชควัฒนา คณะนิเทศศาสตร์, หน้า 28-29

แบบสอบถามจะเป็นผู้ที่ผ่านการเรียนวิชาด้านการพูดมาอย่างน้อย 1 วิชา อาจเป็นไปได้ว่าหลักสูตรด้านการพูดที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรในหลักสูตรของ แต่ละมหาวิทยาลัยนั้นยังไม่ได้มีการเรียนการสอนในทางปฏิบัติจริง ๆ ภายในปี การศึกษาที่ทำการเปิดสอนเป็นเหตุให้ผู้ตอบแบบสอบถามยังไม่มีโอกาสได้เรียนในช่วงปีแรก ๆ ที่มีหลักสูตรบรรจุอยู่ คณะผู้วิจัยเห็นว่าในการวิจัยทางด้านหลักสูตรใด ๆ ก็ตามครั้งต่อไป เพื่อให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างเต็มจำนวนใกล้เคียงกับที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยควรส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยเริ่มจากปีถัดไปที่มีการระบุว่าจะมีการใช้หลักสูตรนั้น ๆ

2) วิชาที่มีการเปิดใหม่ 3 วิชาในช่วงที่ภาควิชามีการสัมมนาใน พ.ศ. 2531 คือ วิชาการบริหารกิจกรรมการฝึกอบรม หลักสูตรเจรจาต่อรอง เทคนิคการสัมภาษณ์ ควรจะได้มีการประเมินผลอย่างเป็นทางการ และควรจะมีการทำวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรของภาคในโอกาสต่อไป

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการวิจัยเรื่อง

"การเรียนการสอนวาทวิทยาและการประกอบงานอาชีพ"

คำถามสำหรับบัณฑิต

ขอให้ท่านกรุณาขีดเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

(สรุ่ยย่อหลักสูตรฯ ที่แนบมาพร้อมหน้าท่านอาจใช้ประกอบในการเสนอแนะต่าง ๆ)

สำหรับผู้วิจัยกรอก

1. เพศ ชาย

..... หญิง

2. ปัจจุบันท่านอายุ 20 - 25 ปี

..... 26 - 30 ปี

..... 31 - 35 ปี

..... 36 - 40 ปี

..... มากกว่า 40 ปี

3. ปีที่ท่านจบการศึกษาปริญญาตรีคือ พ.ศ.....

วิชาเอก.....

จาก คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

..... คณะนิเทศศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

..... คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

..... คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

..... คณะนิเทศศาสตร์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

4. ตำแหน่งของท่านในปัจจุบัน

หน่วยงานที่ท่านทำงานอยู่ชื่อแผนก/ส่วน/ฝ่าย/กอง/กรม.....

สังกัดกระทรวง/รัฐวิสาหกิจ/บริษัท.....

อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. ท่านเรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด* บ้างหรือไม่ขณะที่ท่านกำลังเรียนปริญญาตรี
 ก. เรียน
 ข. ไม่ได้เรียน
6. ต่อไปนี้เป็นรายวิชาทางด้านวาทวิทยาของการศึกษาระดับปริญญาตรีที่สรุปรวม
 ออกเป็น 5 กลุ่มจากมหาวิทยาลัยทั้งหมดที่เปิดสอน (มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย) ขอให้ท่านกรุณาตอบว่าท่านได้ผ่านการเรียน
 เนื้อหาวิชาเหล่านี้ มาก พอสมควร น้อย หรือ ไม่เคยเรียน
 มาก = เรียนประมาณ 2 ใน 3 จากรายวิชาในแต่ละกลุ่ม
 พอสมควร = เรียนประมาณครึ่งหนึ่ง
 น้อย = เรียนประมาณ 1 ใน 3
 ไม่เคยเรียน = ไม่เคยลงรายวิชาเหล่านี้เลย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล

6.1 วิชาการสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication)

ศึกษาและฝึกฝนกระบวนการสื่อสารกับบุคคลอื่น เช่น การสนทนา
 การสัมภาษณ์ การใช้โทรศัพท์ และการสื่อสารระหว่างบุคคลอื่น ๆ

6.2 วิชาการสื่อสารต่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication)

ศึกษากระบวนการสื่อสารกับบุคคลที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน ฝึกฝน
 ความไวต่อการรับรู้ (sensitivity) ในการสื่อสารระหว่าง
 บุคคลต่างวัฒนธรรม เช่น ต่างภูมิภาค ต่างเชื้อชาติ

* วิชาเกี่ยวกับการพูด เช่น หลักการพูด วาทวิทยา วาทศิลป์ วาทศาสตร์
 การร่างสุนทรพจน์ การสื่อสารระหว่างบุคคล หลักและเทคนิคการประชุม หลักการโต้แย้ง
 แสดงเหตุผล การพูดหน้าประชุม การพูดเพื่อนำใจ จิตวิทยาการพูด การสื่อสารต่าง
 วัฒนธรรม วาทกรรมสำหรับครู การพูดเพื่อธุรกิจ ฯลฯ

ท่านเรียนวิชากลุ่มนี้

ประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้ดีหรือคาดว่าจะมีทำงาน
อาชีพของท่าน

.... มาก

.... มาก

.... พอสมควร

.... พอสมควร

.... น้อย

.... น้อย

.... ไม่เคยเรียน

.... ไม่เคยเรียน

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

กลุ่มที่ 2 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์การ

6.3 วิชาหลักการและเทคนิคของการประชุม (Discussion Conference, and Parliamentary Procedure) ให้ความรู้

และทักษะในการประชุมตามประเภทของรูปแบบต่าง ๆ ฝึกความสามารถ
เชิงสร้างสรรค์ในการเป็นผู้นำประชุมและผู้ร่วมประชุม

6.4 วิชาการพูดเพื่อธุรกิจ (Speech for Business) ศึกษาหลัก
มนุษยสัมพันธ์การพูดระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา การเสนอ
รายงานต่อที่ประชุม การประชุมในธุรกิจ การพูดเพื่อบำรุงขวัญ เพื่อ
เพิ่มพูนการขาย

6.6 วิชาวาทนิเทศในองค์การ (Speech Communication in Organization) ศึกษาการสื่อสารภายในองค์การในระดับต่าง ๆ
และวิเคราะห์อุปสรรคและปัญหาความขัดแย้งในองค์การอันเกิดจาก
การสื่อสารที่ขาดประสิทธิภาพ

ท่านเรียนวิชากลุ่มนี้

ประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้ดีหรือคาดว่าจะมีทำงาน
อาชีพของท่าน

.... มาก

.... มาก

.... พอสมควร

.... พอสมควร

.... น้อย

.... น้อย

.... ไม่เคยเรียน

.... ไม่เคยเรียน

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....

.....

.....

กลุ่มที่ 3 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารหน้าที่ชุมชน

- 6.6 วิชาการร่างสุนทรพจน์ (Speech Composition) ศึกษาเทคนิคการเตรียมบทวาทะเพื่อกล่าวต่อหน้าที่ชุมชน สำหรับบุคคลในฐานะและตำแหน่งต่าง ๆ ในแต่ละโอกาส
- 6.7 วิชาการพูดในที่ประชุม (Public Speaking) ศึกษาการพูดในที่ชุมชนเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ พัฒนาศักยภาพการพูดและการแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ
- 6.8 วิชาการอ่านวินิจฉัยสาร (Oral Interpretation) ศึกษาหลักพื้นฐานการอ่านตีความและศิลปะการแสดงออก รวมทั้งการเคลื่อนไหวอากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดสารสู่ผู้ฟังเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
- 6.9 วิชาการใช้โสตทัศนูปกรณ์เพื่อการพูดและการนำเสนอ (Utilization of Audio Visual Aids for Speech Presentation) ศึกษาหลักการใช้โสตทัศนูปกรณ์ชนิดต่าง ๆ ประกอบการพูดและการนำเสนอสารอย่างมีประสิทธิภาพในการสื่อสารแต่ละโอกาส

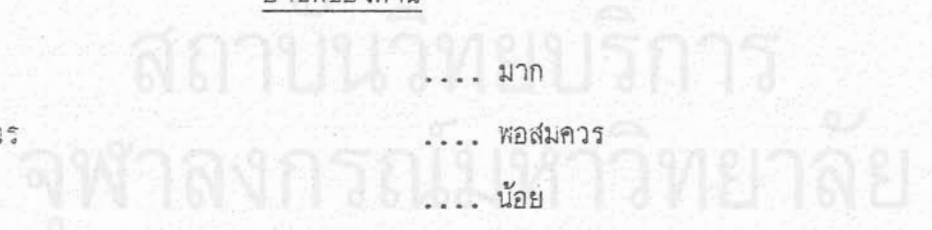
ท่านเรียนกลุ่มวิชานี้

ประโยชน์ของวิชากลุ่มนี้ที่มีหรือคาดว่าจะมีต่อท่าน

--	--

อาชีพของท่าน

มาก	มาก
พอสมควร	พอสมควร
น้อย	น้อย
ไม่เคยเรียน	ไม่เคยเรียน

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....

กลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาพื้นฐานซึ่งวางแนวทฤษฎี

- 6.10 วิชาหลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล (Argumentation and Debate) ศึกษาหลักตรรกศาสตร์ที่ประยุกต์ได้ในการสื่อสารเพื่อแสดงความคิดเห็นและสร้างข้อโต้แย้งให้มีประสิทธิผล
- 6.11 วิชาทฤษฎีการพูดและการวิจารณ์วาทะ (Speech Theory and Criticism) ศึกษาความเป็นมาของทฤษฎีการพูด และพิจารณาแนวทางในการวิเคราะห์ และประเมินค่าวาทศิลป์ของบุคคลสำคัญ
- 6.12 วิชาการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ (Persuasive Speaking) ศึกษาทฤษฎีการโน้มน้าวใจในกรณีต่าง ๆ ให้ได้ผล
- 6.13 วิชาจิตวิทยาการพูดและผู้ฟัง (Psychology of Speech and the Audience) ศึกษาพฤติกรรมกรการพูด การประเมินผลและวิเคราะห์พฤติกรรมของบรรดาผู้ฟังในแง่จิตวิทยา เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผล
- 6.14 วิชาหลักพฤติกรรมภาษา (Principles of Language Behavior) ศึกษาพฤติกรรมภาษาของมนุษย์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์ จิตวิทยาภาษาศาสตร์ และอรรถศาสตร์ (semantics) มาประยุกต์เพื่อขจัดปัญหาภาวะสับสนในการสื่อสาร
- 6.15 วิชาการวิจัยเบื้องต้นทางวาทวิทยา (Introduction to Speech Communication Research) ศึกษาระเบียบวิธีวิจัยและกระบวนการวิจัยต่าง ๆ ที่เหมาะสมและจำเป็นสำหรับสาขาวิชาวาทวิทยา
- 6.16 วิชารากฐานในการออกเสียงพูด (Bases of Speech Production) ศึกษากระบวนการเปล่งเสียงถ้อยคำ คุณภาพของน้ำเสียง และลักษณะต่างๆ ของเสียงเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิผล

6.17 วิชาวาทวิทยาเบื้องต้น (Introduction to Speech Communication) ศึกษาหลักของทฤษฎีการพูด การสื่อสาร ระหว่างบุคคล การพูดในที่ชุมชน การประชุมกลุ่ม การอภิปราย ฯลฯ

ท่านเรียนวิชากลุ่มนี้

ประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้มีหรือคาดว่าจะมีต่องาน
อาชีพของท่าน

มาก	มาก
พอสมควร	พอสมควร
น้อย	น้อย
ไม่เคยเรียน	ไม่มีเลย

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....
.....
.....

กลุ่มที่ 5 กลุ่มวิชาพิเศษ

6.18 วิชาการศึกษาปัญหาเฉพาะรายบุคคล (Individual Study) ศึกษาหัวข้อ และปัญหาที่เฉพาะเจาะจงในสาขาวิชาวาทวิทยาที่นิสิตสนใจโดยเฉพาะ

6.19 วิชาการฝึกฝนทางวาทวิทยา (Speech Communication Practicum) ฝึกทักษะและเสริมสร้างประสบการณ์โดยตรงในสาขา วาทวิทยารวมถึงการฝึกฝนตามหน่วยงานต่าง ๆ

ท่านเรียนวิชากลุ่มนี้

ประโยชน์ของกลุ่มวิชานี้มีหรือคาดว่าจะมีต่องาน
อาชีพของท่าน

มาก	มาก
พอสมควร	พอสมควร
น้อย	น้อย
ไม่เคยเรียน	ไม่มีเลย

7. หลังจากที่ท่านจบการศึกษาปริญญาตรีแล้ว ท่านเคยเข้ารับการอบรมอีกบ้างหรือไม่
เกี่ยวกับการพูด

- เคย
.... ไม่เคย

สำหรับผู้วิจัยกรอก

8. ถ้าเคยเข้ารับการอบรม หัวข้อที่ท่านเข้ารับการอบรมเป็นประเภทใด
(ตอบได้มากกว่า 1)

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

9. ถ้าหากคณะที่ท่านสำเร็จการศึกษาขอร้องให้ท่านเสนอเนื้อหาวิชาการพูดที่จะ
เป็นประโยชน์ยิ่งแก่การทำงาน ท่านจะเสนอเนื้อหาอะไร (ตอบได้มาก
เท่าที่ท่านต้องการ)

-
-
-
-
-
-
-
-

10. เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดงาน ท่านคิดว่านิสิตนักศึกษาที่เลือกเรียน
วิชาเอกวททวิทยา (คือประมาณ 10-12 วิชา) จำเป็นต้องเรียนรู้ศาสตร์
สาขาอื่นอะไรอีกหรือไม่ คำแนะนำของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

-
-
-
-
-
-
-
-

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

สรุปย่อหลักสูตรวิชาเอกทววิทยา

ขอบเขตและวัตถุประสงค์ของภาควิชาทววิทยา

ภาควิชาทววิทยาและสื่อสารการแสดง เป็นภาควิชาหนึ่งในสี่ภาควิชาของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ การสื่อสารมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์) การประชาสัมพันธ์ (การประชาสัมพันธ์ การโฆษณา) ในขณะที่สาขาวิชาอื่นมีลักษณะเนื้อหาวิชามุ่งไปในการประกอบอาชีพเฉพาะด้าน เช่น เป็นนักหนังสือพิมพ์ นักประชาสัมพันธ์ ฯลฯ ภาควิชาทววิทยาเป็นสาขาวิชาที่มุ่งศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์อย่างกว้างขวางในทุกประเภทและทุกระดับ ทั้งที่เป็นการสื่อสารที่มุ่งสื่อกันด้วยถ้อยคำเป็นหลัก และที่มุ่งสื่อด้วยกิริยาท่าทาง น้ำเสียง ตลอดจนการแสดงออกอื่น ๆ

จุดมุ่งหมายโดยรวบยอดของสาขาวิชาทววิทยานี้มี 3 ประการคือ

1. เพื่อเข้าในพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ ด้วยการพูดและการแสดงออกให้ชัดเจนและลึกซึ้ง ทั้งพฤติกรรมการสื่อสารของตนเองและของผู้อื่น สามารถเข้าถึงปัจจัยที่เสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ผลในการสื่อสาร

2. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการสื่อสารในแต่ละระดับให้สูงขึ้น เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่ม การพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นต้น

3. เพื่อสามารถใช้การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น การพูดให้ความรู้หรือเสนอข้อมูล การพูดเพื่อนโน้มน้าวใจ การพูดในโอกาสต่าง ๆ หรือการกล่าวคำปราศรัยเพื่อจรรโลงใจ ฯลฯ รวมทั้งเสริมความเข้าใจที่ดีต่อกันระหว่างมนุษย์ทั้งที่อยู่ร่วมวัฒนธรรมเดียวกันหรือต่างวัฒนธรรมกัน

โครงสร้างหลักสูตรวิชาเอกทววิทยา

หลักสูตรสำหรับนิสิตที่เลือกวิชาทววิทยาเป็นวิชาเอก จะมีลักษณะดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (นอกคณะ)

57 หน่วยกิต

1.1 บังคับ

ก. สังคมศาสตร์	9	} 42
ข. มนุษย์ศาสตร์	6	
ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	9	
ง. ภาษา	18	

1.2 เลือก

- ก. สังคมศาสตร์
- ข. มนุษยศาสตร์
- ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์

15

2. หมวดวิชาขั้นพื้นฐาน (วิชาละ 3 หน่วยกิต)

33 หน่วยกิต

การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น

การกระจายเสียงเบื้องต้น

การประชาสัมพันธ์เบื้องต้น

การโฆษณาเบื้องต้น

วาทวิทยาเบื้องต้น

การถ่ายภาพเบื้องต้น

นิเทศศาสตร์เบื้องต้น

ทัศนสารปริทัศน์ (Visual Comm.)

ภาษาเพื่อการสื่อสาร 1

ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2

ภาษาเพื่อการสื่อสารขั้นสูง

วัฒนธรรมและคติชาวบ้าน

3. หมวดวิชาของภาควิชาวาทยวิทยา

30 หน่วยกิต

4. หมวดวิชาเสริมภายในภาควิชาวาทยวิทยาและจากภาควิชาอื่น

18 หน่วยกิต

5. หมวดวิชาเลือกเสรีภายในคณะฯ หรือจากคณะฯ อื่น

6 หน่วยกิต

รวมหน่วยกิตทั้งสิ้น

144 หน่วยกิต

หมายเหตุ รายวิชาในสาขาภาควิชาวาทยวิทยามีรายละเอียดโดยย่ออยู่ในแบบสอบถาม

โครงการวิจัยเรื่อง

"การเรียนการสอนวาทวิทยาและการประกอบอาชีพ"

คำถามสำหรับผู้บังคับบัญชา

ขอให้ท่านกรณาดูเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

สำหรับผู้วิจัย

(กรุณาอ่านสรุปย่อหลักสูตรฯ ที่แนบมาพร้อมนี้ประกอบด้วย)

กรอก

1. เพศของท่านชาย
-หญิง
2. ปัจจุบันท่านอายุ น้อยกว่า 30 ปี
- 30 - 35 ปี
- 36 - 40 ปี
- 41 - 45 ปี
- มากกว่า 45 ปีขึ้นไป
3. วุฒิการศึกษาสูงสุดของท่าน ต่ำกว่าปริญญาตรี
- ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- ปริญญาโทหรือเทียบเท่า
- สูงกว่าปริญญาโท
4. ตำแหน่งของท่านในปัจจุบันคือ.....
- หน่วยงานของท่านคือแผนก/ส่วน/ฝ่าย/กอง/กรม.....
- สังกัดกระทรวง/รัฐวิสาหกิจ/บริษัท.....
5. ท่านมีผู้ใต้บังคับบัญชาที่สำเร็จการศึกษาทางด้านนิเทศศาสตร์บัณฑิตหรือไม่
- (นิเทศศาสตรบัณฑิต หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาในวิชาเอกหรือวิชาโทจาก
- ก. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ข. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ค. สาขาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ง. สาขาสื่อสารมวลชน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- จ. คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ)

- ไม่มี (ถ้าไม่มีกรุณาข้ามข้อ 6 และตอบข้ออื่น ๆ ต่อไป)
- มี

สำหรับผู้วิจัย
กรอก

6. ท่านคิดว่าบัณฑิตที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด* มาบ้าง ดังเช่นผู้ได้บังคับบัญชาของท่านในข้อ 5 มีความสามารถ ดีกว่า ใกล้เคียง หรือ ด้อยกว่า ผู้ได้บังคับบัญชาคนอื่นที่ไม่ได้เรียนวิชาการพูดหรือไม่ (หากข้อใดไม่มีลักษณะงานนั้น ๆ ในที่ทำงานของท่านให้เว้นว่างไว้ไม่ต้องตอบ)

6.1	ในด้านมนุษยสัมพันธ์และจิตวิทยาในการสื่อสาร	ดีกว่า	☐
		ใกล้เคียง	
		ด้อยกว่า	
6.2	ในการพูดต่อที่ประชุมหรือพูดกับคนจำนวนมากพร้อม ๆ กัน	ดีกว่า	☐
		ใกล้เคียง	
		ด้อยกว่า	
6.3	ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา	ดีกว่า	☐
		ใกล้เคียง	
		ด้อยกว่า	
6.4	ในการติดต่อสื่อสารและประสานกับเพื่อนร่วมงาน	ดีกว่า	☐
		ใกล้เคียง	
		ด้อยกว่า	
6.5	ในการติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชาของบัณฑิตเอง	ดีกว่า	☐
		ใกล้เคียง	
		ด้อยกว่า	

*วิชาเกี่ยวกับการพูด เช่น หลักการพูด วาทวิทยา วาทศิลป์ วาทศาสตร์ การร่างสุนทรพจน์ การสื่อสารระหว่างบุคคล หลักและเทคนิคการประชุม หลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล การพูดในที่สาธารณะ การพูดเพื่อนำใจ จิตวิทยาการพูด การสื่อสารต่างวัฒนธรรม วาทกรรมสำหรับครู การพูดเพื่อธุรกิจ ฯลฯ

สำหรับผู้วิจัยกรอก

- 6.6 ในด้านการสื่อสารในกลุ่มและ
การประชุม ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.7 ในด้านการเตรียมและเรียบเรียง
วาทะหรือคำปราศรัยให้ผู้บริหาร
ในโอกาสต่าง ๆ ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.8 ในด้านการพูดคุยต้อนรับ
ลูกค้าหรือผู้มาติดต่อ ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.9 ในด้านการปรับบุคลิกภาพให้เข้า
กับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยปราศจาก
ความประหม่าเคอะเขิน ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.10 ในด้านการจัดเตรียมวัสดุที่สมบูรณ์
สถานที่ประกอบการพูด การ
บรรยายต่าง ๆ ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.11 ในด้านการใช้เหตุผลข้อโต้แย้งที่มี
วิจารณ์มาเมื่อเสนอข้อคิดเห็น ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
- 6.12 ในด้านการใช้สำนวนโวหาร
ลีลาในการเสนอเนื้อหาสาระหรือ
ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ดีกว่า
..... ใกล้เคียง
..... ต่ำกว่า
7. ต่อไปนี้เป็นเนื้อหาทางด้านการพูดที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย
ในระดับปริญญาตรี ขอให้ท่านกรุณาแสดงความเห็นว่า เนื้อหาประเภทใดมี
ประโยชน์หรือคาดว่าจะมีประโยชน์กับการใช้งานในหน่วยงานของท่านมาก
ปานกลาง หรือ น้อย กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความนั้น

กลุ่มที่ 1 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างบุคคล

สำหรับผู้วิจัย

7.1 วิชา การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication)

กรอก

ศึกษาและฝึกฝนกระบวนการสื่อสารกับบุคคลอื่น เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การใช้โทรศัพท์ และการสื่อสารระหว่างบุคคลอื่น

7.2 วิชา การสื่อสารต่างวัฒนธรรม (Intercultural Communication)

ศึกษากระบวนการสื่อสารกับบุคคลที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน ฝึกฝนความไวต่อการรับรู้ (sensitiveness) ในการสื่อสารระหว่างบุคคลต่างวัฒนธรรม เช่น ต่างภูมิภาค ต่างเชื้อชาติ

คำถาม ท่านคิดว่ากลุ่มวิชาที่ 1 มีประโยชน์ในการใช้งาน

.... มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....
.....
.....

กลุ่มที่ 2 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารในกลุ่มและองค์การ

7.3 วิชา หลักการและเทคนิคของการประชุม (Discussion

Conference, and Parliamentary Procedure) ให้ความรู้และทักษะในการประชุมตามประเภทและรูปแบบต่าง ๆ ฝึกความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการเป็นผู้นำประชุมและผู้ร่วมประชุม

7.4 วิชา การพูดเพื่อธุรกิจ (Speech for Business) ศึกษาหลัก

มนุษยสัมพันธ์การพูดระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชา การเสนองานต่อที่ประชุม การประชุมในธุรกิจ การพูดเพื่อบำรุงขวัญ เพื่อเพิ่มพูนการขาย

7.5 วิชา วาณิชยศาสตร์ในองค์การ (Speech Communication in

Organization) ศึกษาการสื่อสารภายในองค์การในระดับต่าง ๆ และวิเคราะห์อุปสรรคและปัญหาความขัดแย้งในองค์การอันเกิดจากการสื่อสารที่ขาดประสิทธิภาพ

คำถาม ท่านคิดว่ากลุ่มวิชาที่ 2 มีประโยชน์ในการใช้งาน

.... มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย

กลุ่มที่ 3 กลุ่มวิชาเกี่ยวกับการสื่อสารหน้าที่ชุมชน

- 7.6 วิชา การร่างสุนทรพจน์ (Speech Composition) ศึกษาเทคนิคเตรียมบทวาทะเพื่อกล่าวต่อหน้าที่ชุมชน สำหรับบุคคลในฐานะและตำแหน่งต่าง ๆ ในแต่ละโอกาส
- 7.7 วิชา การพูดในที่สาธารณะ (Public Speaking) ศึกษาการพูดหน้าที่ชุมชนเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ พัฒนาศักยภาพการพูดและการแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ
- 7.8 วิชา การอ่านวินิจฉัยสาร (Oral Interpretation) ศึกษาหลักพื้นฐานการอ่านตีความและศิลปะการแสดงออก รวมทั้งการเคลื่อนไหวอากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดสารสู่ผู้ฟังเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ
- 7.9 วิชา การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์เพื่อการพูดและการนำเสนอ (Utilization of Audio-Visual Aids for Speech Presentation) ศึกษาหลักการใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ชนิดต่าง ๆ ประกอบการพูดและการนำเสนอสารอย่างมีประสิทธิภาพในการสื่อสารแต่ละโอกาส

คำถาม ท่านคิดว่า กลุ่มวิชาที่ 3 มีประโยชน์ในการใช้งาน

.... มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....
.....
.....

กลุ่มที่ 4 กลุ่มวิชาพื้นฐานซึ่งวางแนวทฤษฎี

- 7.10 วิชา หลักการโต้แย้งแสดงเหตุผล (Argumentation and Debate) ศึกษาหลักตรรกศาสตร์ที่ประยุกต์ได้ในการสื่อสารเพื่อแสดงความคิดเห็นและสร้างข้อโต้แย้งให้มีประสิทธิผล
- 7.11 วิชา ทฤษฎีการพูดและการวิจารณ์วาทะ (Speech Theory and Criticism) ศึกษาความเป็นมาของทฤษฎีการพูด และพิจารณาแนวทางในการวิเคราะห์ และประเมินค่าวาทศิลป์ของบุคคลสำคัญ
- 7.12 วิชา การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ (Persuasive Speaking) ศึกษาทฤษฎีการโน้มน้าวใจในกรณีต่าง ๆ ให้ได้ผล

7.13 วิชา จิตวิทยาการพูดและผู้ฟัง (Psychology of Speech and the Audience) ศึกษาพฤติกรรมกรการพูด การประเมินผลและวิเคราะห์พฤติกรรมของบรรดาผู้ฟังในแง่จิตวิทยา เพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผล

7.14 วิชา หลักพฤติกรรมภาษา (Principles of Language Behavior) ศึกษาพฤติกรรมภาษาของมนุษย์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์ จิตวิทยา ภาษาศาสตร์และอรรถศาสตร์ (semantics) มาประยุกต์เพื่อจัดปัญหาภาวะสกัดกั้นการสื่อสาร

7.15 วิชา การวิจัยเบื้องต้นทางวาทวิทยา (Introduction to Speech Communication Research) ศึกษาระเบียบวิธีวิจัยและกระบวนการวิจัยต่าง ๆ ที่เหมาะสมและจำเป็นสำหรับสาขาวิชาวาทวิทยา

7.16 วิชา รากฐานในการออกเสียงพูด (Bases of Speech Production) ศึกษากระบวนการเปล่งเสียงด้วยคำ คุณภาพของน้ำเสียง และลักษณะต่าง ๆ ของเสียงเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิผล

7.17 วิชา วาทวิทยาเบื้องต้น (Introduction to Speech Production) ศึกษาหลักของทฤษฎีการพูด การสื่อสารระหว่างบุคคล การพูดในที่ชุมชน การประชุมกลุ่ม การอภิปราย ฯลฯ

คำถาม ท่านคิดว่ากลุ่มวิชาที่ 4 มีประโยชน์ในการใช้งาน

.... มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....

กลุ่มที่ 5 กลุ่มวิชาพิเศษ

7.18 วิชา การศึกษาเฉพาะรายบุคคล (Individual Study) ศึกษาหัวข้อและปัญหาที่เฉพาะเจาะจงในสาขาวิชาวาทวิทยาที่นิสิตสนใจโดยเฉพาะ

สำหรับผู้วิจัยกรอก

7.19 วิชา การฝึกงานทางวาทยวิทยา (Speech Communication Practicum) ฝึกทักษะและเสริมสร้างประสบการณ์โดยตรงในสาขาวิชา รวมถึงการฝึกงานตามหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

คำถาม ท่านคิดว่า กลุ่มวิชาที่ 5 มีประโยชน์ในการใช้งาน
..... มาก ปานกลาง น้อย ไม่มีเลย

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม.....
.....
.....

8. ขอความกรุณาท่านได้โปรดเสนอชื่อวิชาและเนื้อหาวิชาทางด้านการพูดหรือการสื่อสารที่หลักสูตรปริญญาตรีควรจะสอนนิสิตนักศึกษา เพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (เสนอได้ไม่จำกัดจำนวน)

.....
.....
.....
.....
.....

9. ในทรรศนะของท่าน เพื่อให้ตลาดงานของนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกทางด้านวาทยวิทยาหรือวาทศาสตร์เปิดกว้างยิ่งขึ้น ท่านคิดว่า ผู้เรียนควรเรียนสาขาวิชาใดเพิ่มขึ้นบ้าง (เสนอได้ไม่จำกัดจำนวน)

.....
.....
.....
.....
.....

สำหรับผู้วิจัยกรอก

10. ภายหลังจากพิจารณาหลักสูตรของภาควิชาวาทวิทยาแล้ว ท่านคิดว่า
หากมีนิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาเอก (major) ทางวาทวิทยาไปสมัครงาน
ที่หน่วยงานของท่าน ท่านจะรับเข้าทำงานหรือไม่

1. รับเข้าทำงาน ในตำแหน่งหน้าที่.....

.....
.....

2. รับเข้าทำงาน โดยมีเงื่อนไขว่า

.....
.....

3. ไม่รับเข้าทำงาน เพราะ.....

.....
.....

4. อื่น ๆ โปรดระบุ

.....
.....

สถาบันวิทยบริการ

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปย่อหลักสูตรวิชาเอกวาทวิทยา

ขอบเขตและวัตถุประสงค์ของภาควิชาวาทวิทยา

ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง เป็นภาควิชาหนึ่งในสี่ภาควิชาของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ การสื่อสารมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ และ ภาพยนตร์) การประชาสัมพันธ์ (การประชาสัมพันธ์ การโฆษณา) ในขณะที่สาขาวิชาอื่นมีลักษณะเนื้อหาวิชามุ่งไปในการประกอบอาชีพเฉพาะด้าน เช่น เป็นนักหนังสือพิมพ์ นักประชาสัมพันธ์ ฯลฯ ภาควิชาวาทวิทยาเป็นสาขาวิชาที่มุ่งศึกษาพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์อย่างกว้างขวางในทุกประเภทและทุกระดับ ทั้งที่เป็นการสื่อสารที่มุ่งสื่อกันด้วยถ้อยคำเป็นหลัก และที่มุ่งสื่อด้วยกริยาท่าทาง น้ำเสียง ตลอดจนการแสดงออกอื่น ๆ

จุดมุ่งหมายโดยรวมยอดของสาขาวิชาวาทวิทยานี้มี 3 ประการคือ

1. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ ด้วยการพูดและการแสดงออกให้ชัดเจน และลึกซึ้ง ทั้งพฤติกรรมการสื่อสารของตนเองและของผู้อื่น สามารถเข้าใจถึงปัจจัยที่เสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ในการสื่อสาร
2. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการสื่อสารในแต่ละระดับให้สูงขึ้น เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่ม การพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นต้น
3. เพื่อสามารถใช้การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น การพูดให้ความรู้หรือเสนอข้อมูล การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ การพูดในโอกาสต่าง ๆ หรือการกล่าวคำปราศรัยเพื่อจรรโลงใจ ฯลฯ รวมทั้งเสริมความเข้าใจที่ดีต่อกันระหว่างมนุษย์ทั้งที่อยู่ร่วมวัฒนธรรมเดียวกันหรือต่างวัฒนธรรมกัน

โครงสร้างหลักสูตรวิชาเอกวาทวิทยา

หลักสูตรสำหรับนิสิตที่เลือกวิชาวาทวิทยาเป็นวิชาเอก จะมีลักษณะดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (นอกคณะฯ)

57 หน่วยกิต

1.1 บังคับ

ก. สังคมศาสตร์	9	} 42
ข. มนุษยศาสตร์	6	
ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	9	
ง. ภาษา	18	

1.2	<u>เลือก</u>	
	ก. สังคมศาสตร์	} 15
	ข. มนุษยศาสตร์	
	ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	
2.	<u>หมวดวิชาชีพพื้นฐาน</u> (วิชาละ 3 หน่วยกิต)	33 หน่วยกิต
	การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น	
	การกระจายเสียงเบื้องต้น	
	การประชาสัมพันธ์เบื้องต้น	
	การโฆษณาเบื้องต้น	
	วาทวิทยาเบื้องต้น	
	การถ่ายภาพเบื้องต้น	
	นิเทศศาสตร์เบื้องต้น	
	ทัศนสารปริทัศน์ (Visual Comm.)	
	ภาษาเพื่อการสื่อสาร 1	
	ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2	
	ภาษาเพื่อการสื่อสารขั้นสูง	
	วัฒนธรรมและคติชาวบ้าน	
3.	<u>หมวดวิชาของภาควิชาวาทวิทยา</u>	30 หน่วยกิต
4.	<u>หมวดวิชาเสริมภายในภาควิชาวาทวิทยาและจากภาควิชาอื่น</u>	18 หน่วยกิต
5.	<u>หมวดวิชาเลือกเสรีภายในคณะหรือจากคณะอื่น</u>	6 หน่วยกิต
	รวมหน่วยกิตทั้งสิ้น	144 หน่วยกิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หมายเหตุ รายวิชาในสาขาวาทวิทยามีรายละเอียดโดยย่ออยู่ในแบบสอบถาม

สรุปย่อหลักสูตรวิชาเอกทววิทยา

ขอบเขตและวัตถุประสงค์ของภาควิชาทววิทยา

ภาควิชาทววิทยาและสื่อสารการแสดง เป็นภาควิชาหนึ่งในสี่ภาควิชาของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้แก่ ภาควิชาการหนังสือพิมพ์ การสื่อสารมวลชน (วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์) การประชาสัมพันธ์ (การประชาสัมพันธ์ การโฆษณา) ในขณะที่สาขาวิชาอื่นมีลักษณะ เนื้อหาวิชามุ่งไปในการประกอบอาชีพเฉพาะด้าน (เช่น เป็นนักหนังสือพิมพ์ นักประชาสัมพันธ์ ฯลฯ) สาขาวิชาทววิทยาเป็นสาขาวิชาที่มุ่งศึกษาพฤติกรรมและการสื่อสารของมนุษย์อย่างกว้างขวางในทุก ประเภทและทุกระดับ ทั้งที่เป็นการสื่อสารที่มุ่งสื่อกันด้วยถ้อยคำเป็นหลัก และที่มุ่งสื่อด้วยกริยาท่าทาง น้ำเสียง ตลอดจนการแสดงออกอื่น ๆ

จุดมุ่งหมายโดยรอบยอดของสาขาวิชาทววิทยานี้มี 3 ประการคือ

1. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ ด้วยการพูดและการแสดงออกให้ชัดเจน และลึกซึ้งทั้งพฤติกรรมการสื่อสารของตนเองและของผู้อื่น สามารถเข้าใจถึงปัจจัยที่เสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ในการสื่อสาร
2. เพื่อพัฒนาสมรรถภาพในการสื่อสารในแต่ละระดับให้สูงขึ้น เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่ม การพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นต้น
3. เพื่อสามารถใช้การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ เช่น การพูดให้ความรู้หรือเสนอข้อมูล การพูดเพื่อโน้มน้าวใจ การพูดในโอกาสต่าง ๆ หรือการกล่าวคำปราศรัยเพื่อจรรโลงใจ ฯลฯ รวมทั้งเสริมความเข้าใจที่ดีต่อกันระหว่างมนุษย์ที่อยู่ร่วมวัฒนธรรมเดียวกันหรือต่างวัฒนธรรมกัน

โครงสร้างหลักสูตรวิชาเอกทววิทยา

หลักสูตรสำหรับนิสิตที่เลือกวิชาทววิทยาเป็นวิชาเอก จะมีลักษณะดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (นอกคณะฯ)

57 หน่วยกิต

1.1 บังคับ

ก. สังคมศาสตร์	9	} 42
ข. มนุษยศาสตร์	6	
ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	9	
ง. ภาษา	18	

1.2	<u>เลือก</u>	
	ก. สังคมศาสตร์	} 15
	ข. มนุษยศาสตร์	
	ค. วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	
	ง. ภาษา	
2.	<u>หมวดวิชาชีพพื้นฐาน (วิชาละ 3 หน่วยกิต)</u>	33 หน่วยกิต
	การหนังสือพิมพ์เบื้องต้น	
	การกระจายเสียงเบื้องต้น	
	การประชาสัมพันธ์เบื้องต้น	
	การโฆษณาเบื้องต้น	
	วาทวิทยาเบื้องต้น	
	การถ่ายภาพเบื้องต้น	
	นิเทศศาสตร์เบื้องต้น	
	ทัศนสารปริทัศน์ (Visual Comm.)	
	ภาษาเพื่อการสื่อสาร 1	
	ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2	
	ภาษาเพื่อการสื่อสารขั้นสูง	
	วัฒนธรรมไทยและคติชาวบ้าน	
3.	<u>หมวดวิชาของภาควิชาวาทวิทยา</u>	30 หน่วยกิต
4.	<u>หมวดวิชาเสริมภายในภาควิชาวาทวิทยา และจากภาควิชาอื่น</u>	18 หน่วยกิต
5.	<u>หมวดวิชาเลือกเสริมภายในคณะฯ หรือจากคณะฯ อื่น</u>	6 หน่วยกิต
	รวมหน่วยกิตทั้งสิ้น	144 หน่วยกิต

หมายเหตุ รายวิชาในสาขาวาทวิทยามีรายละเอียดโดยย่ออยู่ในแบบสอบถาม

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานปัจจุบันกับระดับการเห็นประโยชน์ พบว่า บัณฑิตที่ทำงานด้านนิเทศศาสตร์โดยตรง กับบัณฑิตที่ทำงานด้านอื่นเห็นประโยชน์วิชาในกลุ่มต่าง ๆ ใกล้เคียงกัน และกลุ่มที่เห็นประโยชน์สูงสุดในแทบทุกกลุ่มวิชาคือ บัณฑิตที่ทำงานในสังกัดรัฐวิสาหกิจ นอกจากนี้บัณฑิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าวิชาการพูดโน้มน้าวใจหรือจิตวิทยาการสื่อสารจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานทั้งในภาคราชการ รัฐวิสาหกิจและเอกชน

ในด้านผู้บังคับบัญชา ส่วนใหญ่เห็นว่าผู้บังคับบัญชาที่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดมีความสามารถในด้านมนุษยสัมพันธ์ จิตวิทยาการสื่อสาร การพูดในที่ชุมชน การติดต่อสื่อสารและประสานงานกับผู้บังคับบัญชา การเยี่ยมวาทะให้ผู้บังคับบัญชาในโอกาสต่าง ๆ การพูดคุยต้อนรับผู้มาติดต่อ จัดเตรียมโสตทัศนูปกรณ์ มีความสามารถในการใช้เหตุผลข้อโต้แย้ง มีความสามารถในการใช้สำนวนโวหารในการเสนอเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูด

ในการประเมินวิชาการพูดเพื่อการใช้งานภายในหน่วยงานของตน ผู้บังคับบัญชาประเมินวิชากลุ่มที่ 1 ว่าจะเห็นประโยชน์มากที่สุดถึงร้อยละ 74.0 รองลงไปคือกลุ่มวิชาที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 72.6 ส่วนกลุ่มวิชาที่ประเมินว่าจะมีประโยชน์น้อยที่สุดคือกลุ่มวิชาที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 45.9

วิชาที่ผู้บังคับบัญชาเสนอแนะให้เปิดสอนแก่ผู้เรียนทางวาทวิทยาได้แก่ วิชาการพูดเฉพาะกิจต่าง ๆ และเห็นว่าวิชาทางด้านเทคนิคการสื่อสารและการทำรายการทางสื่อมวลชนมีความสำคัญในด้านตำแหน่งงานที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าควรรับบัณฑิตที่เรียนวิชาเกี่ยวกับการพูดเข้าทำงานมากที่สุดคือ ประชาสัมพันธ์ รองลงไปคือ วิทยากรฝึกอบรม หรือเจ้าหน้าที่เผยแพร่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

